

Thư Sinh Vô Định Chi Văn Tâm Điều Long

Contents

Thư Sinh Vô Định Chi Văn Tâm Điều Long	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	42
9. Chương 9	46
10. Chương 10	49
11. Chương 11	53
12. Chương 12	58
13. Chương 13	61
14. Chương 14	64
15. Chương 15	67
16. Chương 16	72
17. Chương 17	76
18. Chương 18	79
19. Chương 19	82
20. Chương 20	86
21. Chương 21	88
22. Chương 22	91
23. Chương 23	95
24. Chương 24	102

Thư Sinh Vô Định Chi Văn Tâm Điều Long

Giới thiệu

Edit : Dạ LiênBeta : Tím-ingBản gốc : Hoàn (Hệ liệt Ma để đoạt ái)Trong cuộc sống này thì mọi ng

1. Chương 1

Chín ngày qua Thi Văn Tâm chỉ có thể no nữa cái bụng.

Từ xưa thư sinh chính là người vô dụng. Đa số người đều nói học tứ thư ngũ kinh rồi đi khảo thi hương, sau đó là thi tỉnh, rồi kim bảng đề danh, làm rạng rỡ tổ tông, thư sinh không còn con đường nào khác để lựa chọn, nhưng chỉ có những nhân tài từng khăn gói đi thi hương mới biết, từ lúc thi hương bắt đầu là thời điểm ganh đua gay gắt. Nếu không có hậu thuẫn, ngay cả cơ hội để ganh đua cũng không có, còn về việc đạt được danh trạng nguyên lại giống như nằm mơ giữa ban ngày.....

Y hảo đối!

Vào thời điểm thái bình thịnh thế thì người đọc sách mới có vị trí trong xã hội, nếu không được địa vị cao cũng có thể về nơi hương dã dạy học, chỉ cần giáo vài đệ tử liền có thể ăn no, nhưng y sinh không đúng lúc, vừa trải qua một đợt thiên tai liên miên, kết quả trừ bỏ ngẫu nhiên có thể giáo một số hậu bối cùng tính toán sổ sách cho địa chủ nơi thôn xã, y hoàn toàn không còn thu nhập nào khác.

Một bức tranh hảo thì như thế nào.... Viết được bài thơ hay thì lại thế nào.... Mùa xuân dạy học, mùa hạ đi thi, ngân lượng trong tay y đã không còn đủ để y sống qua mùa đông này.

Một phiến lá bay múa trong gió, vừa vụn rơi xuống trên cái bàn gỗ cũ nát kê bên nơi Thi Văn Tâm ngồi đang đặt một ấm một bồi, lá cây chuyển khô vàng chứng tỏ mùa thu đã đến.

” Thu phong khởi, cô hồng diệp ai minh*.... Mùa đông sắp đến rồi, ta nên làm thế nào cho phải a..... “

(* gió thu thổi, hồng nhạn cô độc cũng than thở)

Vẫn hảo đối, y đã đem gạo chia đều, nhưng tính đến thế nào cũng chỉ đủ cho hai tháng mà thôi, mà số gạo được chia cho mỗi ngày cũng chỉ đủ y nấu một nồi cháo loãng — hoặc cũng có thể gọi nó là nước cơm, tóm lại ăn không đủ no chẳng những là chuyện cần lo trước mắt mà còn là khó khăn kéo dài về sau.

Mây đen đầy mặt, Thi Văn Tâm ngồi yên trước bàn gỗ, cầm lấy phiến lá kia cẩn thận tỉ mỉ nhìn.

Y từ khi sinh ra đã không có cha mẹ, lúc còn trong tã lót y đã bị bỏ rơi ở ngoại viện Văn Tâm thư viện lụn bại này, may mà lão viện sĩ trong thư viện đã hảo tâm thu dưỡng y, nhận y làm đồ đệ để kế thừa thư viện, nhưng vào cuối năm ngoải, tuổi thọ lão viện sĩ cuối cùng cũng hết, trở về với cát bụi.

Vào giữa mùa đông lạnh lẽo, y đào bới mặt đất lạnh hàn, mai táng lão nhân từ ái đối với mình như thân cha, yêu thương mình hết mực, từ đó về sau y chỉ còn một mình, lúc đó y mới biết được, muốn sống sót

được tại cái thế giới này là điều gian nan đến cỡ nào.

Chẳng những đói, hơn nữa còn rất tịch mịch.... Thư viện này đã rất lâu rồi không có người nào tới, nếu muốn để dành ít tiền, xem ra từ bây giờ phải bắt đầu chuẩn bị, vẽ một bức cúc hoa đồ, chạy tới phiên chợ trong thành Trọng Dương bán, có lẽ thu được chút tiền. (Dạ Liên: sao lại là cúc hoa, khiến người mơ tưởng lung tung mà =,=)

Khê thở dài, bụng kêu cô lõ một tiếng, giống như tương hợp với sự lo lắng của y. Chỉ cần có thể sống tiếp, y nhất định sẽ cố gắng hết sức mình.....

Thu thập giấy bút, bỏ vào trong cái túi được tẩy nhiều lần nên gần như chuyển sang màu trắng, có đôi chỗ chấp vá, Thi Văn Tâm đi ra cửa, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Không cần khóa cửa, dù sao cũng chỉ là đi đến phụ cận để vẽ vườn hoa cúc mà thôi, hướng hồ chỉ sợ mọi nhà trong thiên hạ đều đáng giá trộm hơn cái thư viện này, mặc dù có bốn bức tường, nhưng đều rách nát công kênh vừa đủ che bốn phía, gạo thì giấu dưới hầm, nhiều nhất chỉ có thể trộm thư (sách) — cũng không cần lưu thư lại làm gì, tất cả y đều ghi tạc trong lòng, y là người đã nhìn qua là không bao giờ quên được — y sao lại quên mình còn có cái bản sự này? Không bằng đến trấn tìm công việc sao chép, hoặc ở cửa nha môn thay người ta viết thư tín, tính ra vẫn có chút thu vào.

Người đọc sách... Thật sự là không có biện pháp, y trưởng thành nơi thôn dã nên có chút phiền toái, chưa từng được thấy qua sự đời, lại luôn mang theo bên mình một quyển sách đầy mùi nấm mốc, cho dù có lý tưởng tiến thủ nhưng cũng không có cách nào để tiến lên, nhưng nhớ tới lý do lão viện sĩ đặt tên cho y là vì một mơ ước y có thể chấn hưng thư viện, y liền cảm thấy mình nên hảo hảo phấn chấn một chút.

Cho dù không chấn hưng được thư viện, ít nhất cũng không được để chính mình đói chết!

Khiêng túi thư, Thi Văn Tâm xoay người, vừa bước được một nửa thì không biết vấp phải cái gì. Y nhắm mắt lại, không muốn nhìn bộ dáng mình ngã xuống.

Tuy rằng không đến mức ngũ cốc bất phân, nhưng y thật sự chỉ biết đọc sách, ngoài đọc sách vẫn là đọc sách, tứ chi rất ư là chậm chạp, quần áo mỗi ngày mỗi giặt, nước có một thúng — mỗi ngày y chỉ dùng một phần, chưa bao giờ làm gì quá sức. Y biết dù y có cố gắng thì cũng phải ngã, cho nên y không nghĩ nhiều, cũng lười đứng vững lại thân thể đang nghiêng ngả, chỉ để hai tay đặt trước ngực làm cái tư thế chống đỡ. Làm thế cho dù có ngã xuống, đầu y cũng không trực tiếp đập vào đất một cách thê thảm.

Nhưng y không có ngã trên mặt đất cứng rắn, mà ngã vào một thứ gì đó mềm mại, đầy mao nhung.

Hai tay y vừa vịn đề lên cái vật đó, ầm áp mà mềm mại, mao mao thật dễ chịu. Không có mở mắt ra, Thi Văn Tâm thuận thế đem mặt mình kề sát đến.

Ấn, sờ thật thoải mái.

Kề sát vật thể không rõ, hai tay y vô thức bắt đầu vuốt ve vật thể dưới thân. Thật nhiều mao, có chỗ cứng rắn có chỗ thật mềm, dường như là động vật, hơn nữa bên dưới lớp mao còn truyền tới từng đợt nhịp đập.

Là động vật sống a!

Hơn nữa còn rất lớn!

Là con gì ni?

Thi Văn Tâm nằm trên người động vật kia ước chừng non nửa khắc (1 khắc khoảng 15) mới mở to mắt nhìn xem đây rốt cục là con vật gì.

Mao bạch sắc.... Không đúng, là mao bạch sắc có đan xen hắc sắc, hoa văn này thoát nhìn rất quen thuộc, có điểm giống bức tranh không biết bị bám bao nhiêu là bụi treo trong thư viện, họa một lão hổ.

Nhưng con hổ rõ ràng kim sắc, không phải bạch sắc nha!

Tay tinh tế sờ soạng, suy nghĩ loạn chuyển, y cuối cùng đành lưu luyến nâng thân mình dậy, y nhìn thấy hai cặp chân thú to mà dài, dưới cuối là lớp đệm thịt cùng móng vuốt sắc bén, giống như chân của con miêu mà tiểu điểm trấn trên nuôi dưỡng, y nhìn thấy dạng đệm thịt cùng móng vuốt này khi con miêu lan lợi kia giơ chân lên liếm mao, bắt quá chân con miêu kia nhỏ hơn nhiều.

Sau đó y thấy một đôi mắt.

Cặp mắt kia ước chừng to bằng chiếc chuông đồng treo trước cửa dành cho khách, lấp lánh, đúng là một thủy đàm thanh tuyến lục sắc sâu không thấy đáy.

Cặp mắt kia gắt gao theo dõi y, sắc bén cuồng dã, mang theo hung quang, cũng hiện ra một chút mỗi mệ.

Đó là một con hổ.

Đó là một con hổ bạch sắc, y cuối cùng xác định con vật trước mắt mình nhìn thấy đúng là một con cạp văn, mặc kệ nó thế nào, tai hình cầu cũng giống, mắt sắc bén to như hạt táo cũng giống, hoa văn phía trên mũi cũng giống, nhìn thế nào đây rõ ràng vẫn là một con hổ.

Thật là một con hổ lớn, tính toán một chút, ước chừng so với y còn lớn gấp hai đi! Hiện tại nó nằm trên mặt đất, gắt gao theo dõi y.

“Ta không có thịt, người ăn ta cũng không tác dụng.”

Y nột nột, chỉ nói ra được câu này.

Sinh vật thật khá, sinh vật này nên ở trong rừng gào thét xung vương, sao lại xuất hiện trước cửa nhà y ni? Cho dù thư viện này nằm ở nơi hoang vắng ven trấn, cũng không đến nỗi thành nơi thường xuyên vui chơi của phi cầm tẩu thú (đủ loại động vật) — Y ở nơi này gặp dã thú lớn nhất bất quá cũng là một con hầu tử, nhưng bởi y không cho nó ăn cái gì nên nó hay cào y — là vì y nghèo vô cùng a! Không có bánh bao cũng không có kẹo đường, cho nên ngay cả hầu tử cũng không để ý y. Nay ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một con hổ, y chỉ có thể nghĩ rằng nó tới ăn y, đừng nói y ngốc, trừ bỏ y, y cũng không có tìm ra thứ gì có thể cho con hổ nhét vào miệng cả.

Y thật sự không thể ăn, người thì gầy tong teo khô khốc không được mấy lượng thịt, cũng may xương cốt y nhỏ, mặc quần áo không sợ hao, nhưng nếu muốn đút cho lão hổ này ăn, chỉ sợ không đủ nhét hàm răng đi! Hơn nữa xương cốt y, có lẽ không xứng được nhét vào miệng đại vương lâm sơn uy phong lẫm lẫm này...

Nghĩ đến mấy chuyện kì quái, biểu tình trên mặt Thi Văn Tâm cũng theo ý niệm trong đầu thiên biến vạn hóa, mà con hổ quỳ rạp trên đất sớm đã không còn kiên nhẫn.

2. Chương 2

Đúng vậy, hắc chính là ma đề Long Diễm của Ma Vực Thánh Giáo — bị đám người gọi là tiên đạo chính phái cùng với nhân sĩ võ lâm đuổi giết, hắc mặc dù xông ra khỏi vòng vây nhưng vẫn bị thương.

Một kiếm ngay tim, tuy rằng không nguy hiểm tính mạng, nhưng cũng đủ làm cho hắc quay về nguyên hình.

Nhân ma đồng thể, bản thể của hắc chính là một bạch hổ. Một bên chạy, một bên máu trên ngực không ngừng chảy xuống, cuối cùng hắc không thể duy trì được nữa liền ngã xuống trước ngôi nhà này.

Căn nhà này thật sự rất tệ, ngay cả bảng hiệu đề ‘Văn Tâm thư viện’ cũng chỉ còn có một cái đinh miễn cưỡng trụ ở một bên góc, khi gió thổi qua thì rung rung còn phát ra âm thanh chi nha nha. Nơi xập xệ như vậy, vả lại còn không có khí tức của con người, hắc là căn nhà không người ở, chỉ cần cái bảng hiệu đứng rơi xuống đầu hắc, phỏng chừng qua đêm nay hắc là có thể khôi phục hình người, hơn nữa vết thương cũng sẽ khỏi.

Tiên đạo? Hừ! Bất quá là một đám tiểu nhân vụn vặt chuyên lấy nhiều khi ít, nếu không phải nghi kị trăm năm qua Ma Vực phát triển thịnh vượng, uy hiếp tới sự tôn thờ của nhân gian đối với tiên đạo nên mới thừa dịp hắc đi tuần ở biên giới Ma Vực đánh lén?

Chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, ngày mai liền nhanh chóng trở về, đem những tên chém sau lưng người khác tiêu diệt toàn bộ. Nếu bọn họ đã gọi hắc là yêu ma, hắc liền trở thành yêu ma thực sự cho bọn họ xem, bằng không chẳng phải phí công bọn họ tốn sức vu oan hắc sao?

Ngay cả việc cô nương người ta bị hái hoa tặc khai bao cũng tính lên đầu hần, tên tung tin kia nếu rơi vào tay hần hần nhất định một tay bóp chết, đào hầm chôn sống.

Một bên suy nghĩ trả thù như thế nào, một bên nghỉ ngơi dưỡng sức cùng tụ tập ma khí chữa thương. Long Diễm nghe chỉ dất một tiếng, cửa mở, một người bộ dáng thư sinh đi ra.

Người kia vừa đi ra cửa liền dỗi mắt nhìn về phía xa, không thèm nhìn dưới chân y, sau đó xoay đầu đóng cửa lại, hơi hơi suy tư một hồi, lắc đầu, rồi xoay người một cước dẫm lên đuôi của hần.

Hần trừng mắt nhìn người kia ngã xuống.

Nói thật, Long Diễm cũng không cảm thấy đau nhiều lắm, người nọ hảo nhẹ, một chút trọng lượng cũng không có, hần chỉ cảm thấy cái đuôi bị đè lên một chút mà thôi, nhưng người này lại lập tức ngã lên người hần.

Hần nhìn bộ dáng người nọ ngã xuống, cảm thấy chuyện này còn khiến hần tức giận hơn chuyện hần bị người ta đâm xuyên tim. Nói ngã liền ngã, tốt xấu gì cũng phải mưu cầu tự cứu lấy mình một chút chứ, phải tay hoảng chân hoảng mới đúng chứ. Nếu như không kịp phản xạ, kia cũng tốt, liền ngã xuống đất vậy, nhưng người này rốt cuộc bị gì, rõ ràng có thời gian tự cứu mình, lại chỉ để tay trước ngực làm sẵn tư thế để ngã xuống không bị thương. Hần chưa bao giờ gặp qua loại người không chút cố gắng này.

Hơn nữa... còn ngã lên người Long Diễm hần, cư nhiên vừa nhắm mắt vừa giả trò.

Đôi tay người nọ không chút an phận sờ tới sờ lui mao hần, vừa vặn nằm ngay tại sườn của hần, mò tới mò lui khiến hần cảm thấy ngứa cũng không nói đi, còn đem khuôn mặt y vùi vào trong mao của hần.

Này rõ ràng là người kì quái, người bình thường không phải đều ngẩng đầu lên ngay để nhìn xem thứ mình đang nằm lên là cái gì sao? Sao bộ dáng người này như là thật lưu luyến không muốn rời, còn ở trên người hần cọ tới cọ lui đến quên phản ứng, cư nhiên còn thở dài một hơi mới chịu ngẩng đầu lên nhìn hần.

Mặt người này — thực thanh tú. Long Diễm chớp chớp mi hổ, nhìn người kia đứng lên khỏi người hần. Tuy rằng là người mặc danh kì diệu(khó hiểu), nhưng khuôn mặt này cũng dễ nhìn, cái cằm nho nhỏ đầy đặn, cái mũi nhỏ tròn tròn, bạc thần hơi hơi đỏ tươi. Ánh mắt không nhỏ, nhưng hơi híp lại, một bộ dạng bình thường, nhưng khi nhìn lại khiến người ta nổi lên dục vọng...

Không tự giác, Long Diễm trừng mắt nhìn người nọ, trong mắt mang theo chút phẫn nộ.

Trách không được ban nãy căn bản không cảm giác được trong phòng có khí tức con người, nhìn y xem, bộ dáng hèn du thiên ngoại, căn bản chính là một u linh, ngay cả bản thể hổ của hần cũng không dọa đến y. Không phải con người đều e ngại hổ sao? Vậy sao y lại nhìn hần chằm chằm, suy nghĩ nửa ngày, một chút hoảng sợ cũng không có, run rẩy bỏ chạy la hét cũng chẳng thấy?

Trong lúc Long Diễm còn đang khó hiểu, chợt nghe âm thanh lảm nhảm đầy đau đớn của Thi Văn Tâm: “Ta không có thịt, người ăn ta cũng không tác dụng.” Sau đó lộ ra vẻ mặt buồn rầu đầy thất vọng.

Hắn chịu không nổi rồi! Nhân loại này so với đám người tiên đạo kích động vô lâm nhân sĩ giang hồ đuổi giết hắn còn ngốc hơn, hắn quyết định không thèm nhìn đến khuôn mặt ngốc nghếch kia nữa.

Rõ ràng định ăn y, mọi chuyện cũng ổn thỏa, tuy rằng đúng như y nói không được mấy lạng thịt, hơn nữa nhìn sắc mặt y liền biết y là người đói đến sắp chết, nhưng là sinh vật có máu huyết ma tộc cao quý với lực lượng cao cấp — hắn không muốn đi mạo hiểm ăn y để bị biến thành kẻ ngốc như y, hắn thật sự cũng không muốn ngồi đây coi ngốc tử này biểu diễn biến ảo về mặt.

Miễn cưỡng đứng lên, chịu đựng cơn đau từ tim truyền tới, Long Diễm muốn mở miệng cắn cái người ngu ngốc vẫn như cũ dựa vào bên người hắn.

Một ngụm cắn xuống, thế giới liền im lặng.... Ít nhất trước khi hắn trở lại hình người không phải tồn thời giờ đi ứng phó y, đây cũng coi như là một chuyện tốt.

Thi Văn Tâm cắn bản không cảm thấy chút nguy hiểm nào, cũng hoàn toàn không cảm giác chỉ cần một tiếng răng rắc nữa thôi chính y sẽ chui tọt vào bụng hổ, khi con hổ run rẩy đứng dậy, từ góc độ nhìn của y, y nhìn thấy ngực con hổ có một mảnh huyết hồng ảm ướt chói mắt.

“A, người bị thương...”

Thi Văn Tâm vội vàng, sờ soạng trên người y nửa ngày mới rút ra được một cái khăn mặt bị tẩy đến trắng ngần như cái túi thư, không chút nghĩ ngợi vươn tay lau đi vết máu loang lổ ô uế trên ngực Long Diễm — do đang trong thời gian dưỡng thương nên khi miễn cưỡng nhúc nhích được đôi chút, miệng vết thương liền bị rách thêm, máu tự nhiên cũng chảy ra.

Long Diễm thu miệng.

Hắn cảm giác trước ngực hơi hơi đau đớn, từ chỗ vết thương được khăn lau mặt che lại lan truyền ra, trái tim vỡ nát cũng cảm giác được phân đau đớn này, rát rát, cảm giác rất mơ hồ.

Chưa từng có người nào đối đãi hắn như vậy!

Ma vật đi theo hắn rất nhiều, ma nữ đi theo hắn cũng nhiều không đếm xuể, nhưng bọn họ đều vì lực lượng vô cùng cường đại của hắn.

Hỏa Ma Đế, một trong tứ đế Ma Vực, năng lực của hắn cũng đủ để chúng ma một phương thuận phục dưới chân, nhưng khi hắn bị thương, chỉ duy độc một mình hắn ngồi liếm miệng vết thương.

Hắn là ma vật, sinh ra trong sự hỗn độn, không có thân nhân, không có huynh đệ tỷ muội, để sinh tồn trong vô số ma vật chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình. Nhược nhục cường thực(kẻ yếu là thức ăn của kẻ mạnh), nhờ ăn huyết nhục của những ma vật bị hắn đả bại mới có được ma để ngày hôm nay.

Hắn không có thói quen được người khác chiều cố, cũng chưa từng được người khác chiều cố.

Chỉ là một chiếc khăn mặt.... Chỉ là một con một sách không biết kinh ngạc không biết sợ hãi, lòng hắn lại cảm thấy rung động.

Tâm động.

Hắn thế nhưng động tâm.

Long Diễm bị tư tưởng của chính mình làm cho cả kinh, mạnh mẽ đứng dậy, sau đó lại nặng nề ngã xuống mặt đất.

“A.... Đã nói ngươi không nên cử động mà, sao ngươi cứ động hoài vậy ni? Miệng vết thương lại vỡ thêm kìa, ta phải làm sao mới hảo... ” Luống cuống tay chân, Thi Văn Tâm nhìn thấy khăn mặt của mình đã ướt đầm máu tươi nhưng máu vẫn không ngừng trào ra, vội vàng cởi ngoại bào của mình bao lại miệng vết thương.

“Ngươi... Ngươi đợi chút, ta còn chút dược trị thương, ta đi lấy.”

Mặc kệ thư túi nằm lăn lóc một bên, Thi Văn Tâm nóng vội chạy vào trong phòng.

Một con hổ phiêu lượng như vậy.... Trời sinh vạn vật để nuôi con người, trong lòng y luôn có sự từ bi thương hại dành cho chúng. Mỗi ngày y đều ăn rau dại do chính mình trồng cùng nước cháo, đối với thiên sinh vạn vật luôn luyện tiếc làm chúng bị thương tổn. Huống chi còn là một con hổ phiêu lượng như vậy — nha.... Y là làm sao vậy, vừa nhìn thấy cặp hổ mâu như bích thủy liền giống như bị hút vào trong đó — song mâu kia cường ngạnh cùng kiệt ngạo, y muốn bắt chước cũng bắt chước không được, huống chi nó còn tản ra hơi thở tinh khiết như thế.

Sự thuần túy này là do trời sinh a! Y mê muội, nhưng này bất quá là một con hổ, còn bị thương.

Đúng rồi, bị thương a! Y đang vội đi tìm dược trị thương cho con hổ. Y gấp gấp tìm tìm ở trên chiếc giường tựa thiếp bản được nhét vài sợi bông cho mềm của mình, cuối cùng cũng thấy một bao kim sang được, tiếp tục nghiền ngã lão đảo đi ra cửa.

“Ai nha —”

...

Long Diễm lấy đại móng vuốt đầy mao che lại mắt — mới vừa rồi hắn động tâm nhất định là do bị thương nên hồ đồ rồi, người gốc như vậy làm sao hắn có cảm giác được? Rõ ràng vừa mới ngã xong, hiện tại y cư nhiên tiếp tục ngay tại chỗ đó ngã xuống, tiếp tục dẫm lên đuôi hắn, tiếp tục ngã nhào lên người hắn.

“A... Thực xin lỗi, có dẫm vào vết thương của ngươi không? Có đau không?”

Người khởi xương ngẩng đầu lên. Lần này không thoải mái như lần trước nữa, cái mũi của y vừa vịn đập vào xương sườn của Long Diễm, Long Diễm không biết, nhưng là mũi y vì đập vào nên vừa hồng vừa sưng.

Có lẽ chảy cả máu mũi đi! Thi Văn Tâm dùng sức trườ trườ cái mũi đang đau đớn, một bên đem được đắp lên miệng vết thương của Long Diễm.

“Di, máu sao không ngừng chảy ni? Tuy rằng bao được này là do ba năm trước ta đến trấn trên, Hoàng đại phu thấy ta đáng thương nên tặng cho ta, nhưng là ba năm qua ta cất rất là kĩ a! Sẽ không mất hiệu lực đi!”

Đem cái mũi ngửi được, lại bị được phần làm nghẹt vừa ho vừa thở gấp, Thi Văn Tâm ngay cả nước mắt cũng đều chảy ra.

“Thực xin lỗi, ta thật sự rất nghèo, ngay cả một bao hảo được cũng không có biện pháp cho ngươi dùng, người xinh đẹp như vậy, trăm ngàn lần đừng xảy ra việc gì.” Lấy tay đi thăm dò, hắn run run đem quần áo che lên miệng vết thương của Long Diễm.

Kim sang được quá hạn, hắn thật là thêm một lần kinh hỉ nữa. Hổ nhãn của Long Diễm nhìn trời chảy ra hai đường nước mắt. May mắn hắn không phải người, nếu không miệng vết thương nhất định chuyển biến xấu.

Bất quá tâm địa gốc tử này sao lại tốt như thế, thật không sợ hắn a ô một ngụm nuốt luôn y sao?

Hay là y gốc đến độ không phân biệt được tốt xấu. không biết cái gì gọi nguy hiểm sao?

Hắn là ma vật, là do gốc tử này không biết nên mới nghĩ kim sang được hiệu quả với hắn, nhìn y nóng vội như vậy, trong vô thức hắn buộc chặt lại huyết mạch.

Huyết không chảy nữa!

Thi Văn Tâm nhu nhu mắt, rõ ràng vừa rồi máu còn chảy ào ạt tựa như cái sơn tuyền mà y hay đi lấy nước, như thế nào đột nhiên ngừng? Hoàng đại phu là thân y? Hắn rõ ràng nhớ rõ ba năm trước đây chân bị thương của mình còn dùng một tuần được mới có thể đứng dậy được, hay loại được này đối với con hổ đặc biệt hiệu quả?

Mặc kệ, tóm lại máu của con bạch hổ mĩ lệ này đã ngừng, hắc cũng an tâm. Sinh vật mĩ lệ như vậy, phải hảo hảo sống mới hảo, bất quá không biết nó có ý định ăn y hay không?

Nổi lòng phức tạp, mỉm cười mang đầy lệ, Thi Văn Tâm vuốt ve mao của Long Diễm, nhìn khuôn mặt hổ mắt kiên nhẫn nhẫn lại.

“Người khỏe là tốt rồi. Nếu ăn ta, đối người mới có lợi, ta cũng không ngại cho người ăn.”

Ăn liền ăn đi! Hổ ăn thịt người cũng là thiên kinh địa nghĩa, ngẫm lại xem, Thi Văn Tâm y vốn có khả năng sẽ chết đói, không bằng để cho bạch hổ dùng hắc làm cơm chiều, cũng coi như trở về với trời đất.

Người này nhất định là người điên! Hối khắp thiên hạ có ai nguyện ý đem chính mình dâng lên cho hổ ăn? Nhưng hắc lại bị cái mũi trường hồng cùng hốc mắt phím hồng làm cho tâm phiền ý loạn — bởi thương thế của hắc đã chuyển biến tốt nên y mỉm cười thật vui vẻ, thoát nhìn xuất ý hồ liêu (ngoài ý muốn) sáng lạn.

Rõ ràng người khỏe là hắc, là một con hổ, ngốc tử kia kích động thành cái dạng này làm cái gì? Nhưng là, tâm hắc lại động.

Ma tộc bọn họ cả đời chỉ động tâm với duy nhất một người, nếu chỉ một lần, hắc có thể coi như là chính mình lầm lẫn, nhưng đối với khuôn mặt nước mắt nước mũi của Thi Văn Tâm, tâm hắc thế nhưng lại nhảy sai nửa nhịp.

Không có khả năng...

Chẳng lẽ thật sự chính là người này sao? Ma tộc không có quy củ, có thể không thèm quan tâm bất cứ luật lệ nào của nhân giới, chỉ có thiên ý là không thể vi phạm.

Đối tượng khiến người động tâm, là một nửa khác của cuộc đời mà trời ban cho người, vô luận chủng tộc, nam nữ, nhất định, hắc không có lựa chọn khác — hơn nữa nếu đối tượng khiến mình động tâm chết đi, liền chính mình sẽ cảm thụ được cảm giác một lần tử vong, hơn nữa cả đời cũng sẽ không bao giờ động tâm với bất kì ai.

Hắc động tâm, đối tượng lại chính là ngốc tử suốt ngày đọc sách đến hồ đồ này....Nhưng, tựa hồ cũng không sai, bộ dạng y cũng hảo, thân mình cũng nhẹ, thoát nhìn cũng không có huy nhệ đệ tử muội gì, đưa đến Ma Vực hắc không có phiền phức hơn nữa tâm địa ngốc tử này rất tốt, để một mình y sinh tồn tại nhân gian này, nhất định sẽ chết rất khó coi, vẫn là mang theo trên người yên tâm hơn, Long Diễm hắc không có hứng thú cảm nhận tư vị của tử vong.

Quyết định rồi, một khi mình khỏe lên liền mang ngốc tử này đi, Long Diễm quyết định không để cho mình phải suy nghĩ nhiều vì Thi Văn Tâm nữa, hắc sớm đã thành thói quen, muốn gì đó liền trực tiếp nắm chặt trong tay. Nếu đã quyết định là tiểu thư sinh ngốc này, hắc cũng sẽ quyết tâm thực hiện, điều chỉnh tư thế dễ chịu hơn một chút, nhắm mắt lại ngủ.

“A... Ngủ nha...”

Thời điểm Thi Văn Tâm phát giác Long Diễm ngủ, đồng thời cũng phát giác mặt trời đã muốn lén lút xuống núi, chỉ để lại phía chân trời một phiến ánh nắng chiều màu vàng cam. Yên lặng đi vào trong nhà, y đem chăn mỏng của mình nâng ra, đắp ở trên người Long Diễm.

Chảy máu nhiều như vậy, cho dù là hổ, cũng có thể thấy lạnh đi! Nhưng là y chỉ có một cái chăn, hơn nữa hôm nay y không có đi ra ngoài, củi lửa cũng không có, lại không có cơm ăn, y cũng thấy lạnh, hảo muốn ngủ a.

Vừa rồi, khi chạm đến mình hổ, hần cảm thấy mao hổ rất nhuần rất ấm áp, bằng không dứt khoát cùng con hổ ngủ chung đi, hai cái so với một cái cũng ấm hơn chút, trước kia khi mùa đông đến hần hay cùng lão viện sĩ chen chúc trên một cái giường, lão hổ này lớn như vậy, ngủ chung khẳng định thoải mái hơn nhiều.

Suy nghĩ không lâu lắm, vào trong phòng lấy ra một cái bánh bao vừa lạnh vừa cứng, há miệng nhai giòn giã, tiếp theo hần đem mao thấm đầy máu trước ngực Long Diễm chà lau sạch sẽ, sau đó tiến vào trong chăn, dựa vào trước ngực Long Diễm.

Trong mũi còn ngửi được mùi máu tươi mơ hồ, đầu tựa vào đùi đầy mao của hổ, cọ qua cọ lại rất thoải mái, lại có thể nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn. Một lúc sau, thanh âm tim đập kiên định mà hữu lực làm cho Thi Văn Tâm cảm thấy rất an tâm, rất nhanh liền vùi vào trong ngực Long Diễm tiến nhập mộng đẹp.

3. Chương 3

Sáng sớm, khi ánh dương quang đầu tiên của mặt trời dừng trên mặt của Long Diễm, hần cau mày tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liền thấy một khuôn mặt con người phóng đại trước mắt.

Mũi ửng đỏ..... Lông mi thật dài rung động trong gió, bạc thần mơ hồ câu khởi lên nụ cười giống như tâm tình thật hảo.

Này không phải thư sinh ngọc kia sao? Từ khi nào đã chạy đến ngủ bên cạnh hần, còn lớn mật tự do đem đầu đặt lên trên tay hần?

Nâng tay, Long Diễm không vừa lòng lắm nhìn cái mền mỏng cũ nát với vô số chỗ chấp vá, hiện tại đang được đắp lên thân hình cường tráng vừa khôi phục dạng người của hần.

Chắc hần đây là đồ của thư sinh ngọc kia. Nếu Long Diễm hần muốn đắp cũng sẽ không chọn thứ tệ như thế, cái loại đồ thấp kém này chắc chỉ có mình thư sinh ngọc xem là bảo bối mà thôi.

Bất quá... Nhìn thấy y nghèo như vậy, hần chỉ có một cái mền này thôi, cho nên mới cùng ngủ với hần

– người không có mắt, dã thú là thứ có thể tin tưởng sao? Y không biết hắc là một con hổ sao? Một thân mao của hắc còn dày hơn cái mền rách này, y làm cái chuyện dư thừa này làm chi?

“Ồ — con hổ thật khá a... hô hô.... “

Bỗng nhiên y nói mớ vài từ, vươn ra hai cánh tay mảnh khảnh gầy yếu hô hào, trên mặt Thi Văn Tâm lộ ra nụ cười thật tươi.

“Ầm ỉ muốn chết.”

Long Diễm lãnh nghiêm mặt, nhìn Thi Văn Tâm lăm bắm vài từ.

“A? Ai ầm ỉ? Tại hạ?... Thực xin lỗi nga...”

Thi Văn Tâm phản thủ chụp ở lồng ngực trần trụi của Long Diễm, một tiếng bộp thanh thúy vang lên.

Y đang nằm mơ, một giấc mộng vô cùng ấm áp. Y mơ thấy chính mình đang nằm trên người con hổ, thưởng thức cảnh gió thu cuốn bay những chiếc lá, mây trôi bồng bềnh lững lững trên trời.

Không cần phải ngồi suy tính xem số gạo còn lại ăn được trong bao lâu, cũng không cần tới chợ để bán tranh, không cần phải nghĩ cách kiếm tiền để ăn qua mùa đông này — thật sự rất hạnh phúc, thời điểm nhàn hạ có thể cảm thụ một cách hoàn mỹ những thay đổi khi chuyển mùa, mà trên thực tế thì cứ vừa đến mùa thu, y liền lo lắng cho những ngày sau đó, không biết đã bao lâu rồi y không được hảo hảo thưởng thức sắc thu....

Lão hổ phối hợp cùng màu xanh của thiên không và nắng vàng óng ánh trải khắp mặt đất là tối hoàn mỹ, bạch lão hổ này — thật sự rất đẹp.

Y lớn tiếng nói cho con hổ nghe rằng nó rất đẹp, nhưng lại không biết ai nói y rất ầm ỉ, ần, là con hổ đi! Bởi vì đang nằm mơ, cho nên hổ cũng biết nói chuyện.

“Thực xin lỗi nga...”

Cười phản thủ, đánh lên mao nhung của con hổ, bộp một tiếng, làm cho hắc cảm thấy thật cao hứng.

Chờ... chờ chút...

Trên mình con hổ không phải toàn mao sao? Làm sao lại có âm thanh đó được? Hơn nữa xúc cảm trên tay cũng không đúng, không có cảm xúc của mao nhung, ngược lại giống như vừa đánh một cái gì đó mềm dẻo mà cường tráng, tuy rằng cũng là nhiệt, ấm áp, nhưng cảm giác lại khác một trời một vực.

Xoay người, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, Thi Văn Tâm thấy một mảnh da thịt màu đồng. Nguyên lai là thân thể con người, trách không được cảm thấy không giống với con hổ.

Nâng tay, kiểm tra, xoa bóp. Quả thực là con người!

Cái gì... Cái gì? Người? Khi nào con hổ lại biến thành người? Thi Văn Tâm nhảy cẫng người lên, cầm lấy cái chăn rách nát, đôi mắt luôn nheo lại giờ mở to trừng trừng nhìn lão đại.

Là người, vì sao là người?

Còn là một nam tử vô cùng cường tráng?

Thi Văn Tâm mục trừng khẩu ngọc nhìn Long Diễm trước mắt, nam nhân này cư nhiên trần như nhộng bán nằm trên mặt đất, ung dung nhìn y.

“Người... Người là ai?”

Thi Văn Tâm thật cẩn thận ném chăn qua, che đi ‘bộ vị trọng yếu’ của nam nhân kia.

“Ta? Dựa vào ta ngủ một đêm, còn không biết ta là ai?” Tiếng nói cuồng dã lãnh khốc mà từ tính làm cho lòng Thi Văn Tâm run lên — vừa rồi ở trong mộng dường như cũng nghe thấy thanh âm này, đúng rồi, chính là cái thanh âm đã nói ‘âm ỉ muốn chết’ kia.

“Tại... Tại hạ dựa vào người ngủ một đêm?”

Y từ bao giờ rộng rãi như vậy, cùng người khác ngủ chung một đêm? Y từ nhỏ đọc sách, biết phi lễ vật thị phi lễ vật thính (không hợp lễ nghĩa thì đừng nghe đừng nhìn), làm sao lại cùng một đại nam nhân — hảo, cho dù không phải nữ tử, nhưng làm sao có thể cùng ngủ chung với một nam nhân cái gì cũng không mặc? Y mới chỉ đồng sản với lão viện sĩ trên danh nghĩa là ‘cha’ của y mà thôi a....

“Ngày... ngày hôm qua, tại hạ nhớ rõ ràng là cùng một bạch hổ ngủ chung, làm.... làm sao có thể cùng ngài ngủ chung... này, tại hạ thật sự không biết.... “

Long Diễm cười khê một tiếng.

Cũng không thể trách thư sinh ngọc, người bình thường sao có thể chấp nhận được việc hổ biến thành người? Bất quá thư sinh ngọc này thật thú vị, cùng bạch hổ ở chung thì tùy tiện sao cũng tốt, vậy mà khi hổ biến thành người thì ngược lại lại sợ hãi?

Mặc kệ y, y là thư sinh ngọc, nếu muốn giải thích chỉ sợ nói trong mười ngày nửa tháng có khi còn nói

không rõ ràng được, hiện tại hắn đã khôi phục hoàn hảo, cũng nên làm những việc đêm qua hắn đã nghĩ, đem thư sinh ngọc này đi cho xong chuyện.

“Thư ngọc tử, ngươi tên là gì?”

Thi Văn Tâm đang sợ sệt nhìn trộm nam nhân, phát giác đối phương vừa cường tráng vừa suất khí (đẹp giai) thì không tính đi, lại thêm trường phát ngân bạch (tóc dài màu ngân bạch) tới thắt lưng, hơn nữa... còn có song mâu bích lục (xanh biếc).

Bạch hổ hôm qua cũng có song mâu bích lục... Hổ có song mâu bích lục cũng rất hiếm, nhưng có người nào có song mâu bích lục sao?

Nghe thấy câu hỏi của Long Diễm, y bất giác trả lời: ” Thi Văn Tâm, Thi trong thi xá, Văn trong văn tự, Tâm trong tâm nguyện.... “

“Thi Văn Tâm?”

Long Diễm lập lại tên y, cảm giác có chút dễ gọi. Tên lịch sự tao nhã, rất thích hợp với thư sinh ngọc này.

“A?”

Nghĩ rằng Long Diễm đang gọi y, Thi Văn Tâm lên tiếng.

“Uy, nhớ kỹ, ngươi về sau chính là thê tử của ta.” Long Diễm đứng lên, mền rách rơi trên mặt đất, hắn đi lên phía trước hai bước, một phen cầm lấy y phục của Thi Văn Tâm.

“Có nghe hay không?”

“A...?!” Thi Văn Tâm đáng thương vừa trải qua chuyện mặc danh kì diệu con hổ biến thành người nam nhân có khuôn mặt uy vũ suất khí trước mắt, nay hai chân không chạm đất, đối mặt Long Diễm đang xích lõa, hoàn toàn không thể hiểu được ý tứ trong lời nói mới vừa rồi của Long Diễm.

“Ta nói, ngươi, Thi Văn Tâm, làm thê tử của ta, đã hiểu?”

Tà tà cười, Long Diễm cúi đầu, cắn lên bạc thân bé nhỏ vì mờ mịt mà hơi hé mở.

Y bị hôn... Bị hôn...

Mới trước đây, khi mà thư viện này còn chưa có tiêu điều vắng vẻ như giờ, khi rảnh rỗi cũng có nam nữ

thôn quê đến trước viện hèn hò.

Nam nhân nữ nhân, thân thiết nói chuyện phiếm, sau đó cũng chậm chậm tựa vào nhau, đôi môi từ từ tới gần....Y không biết họ làm vậy có ý nghĩa gì, chỉ biết không nên nhìn những chuyện đó, vì thế lập tức quay đi, mặt mày đỏ bừng.

Về sau, mới biết đây là việc mà những nam nữ tâm tương liên với nhau làm....Bất quá đây đều là những chuyện cũ, mà lúc này, trước mắt y, y bị nam nhân có cơ thể cường tráng đến nỗi có thể bóp chết y giữ lấy, trên môi y là hai phiến bạc thần của nam nhân kia.

“Ân... Ngô a...”

Y muốn đẩy ra nam nhân không biết tên họ, dùng khí lực toàn thân nhưng căn bản không làm cho nam nhân kia dao động nửa phần.

Gió lay đại thụ, bọ ngựa đá xe... Hiện tại y cực kì giống gió cùng bọ ngựa, mà đối phương chính là đại thụ cùng đại chiến xa.

Chuyện cùng người khác da thịt thân cận với y đã là việc vô cùng xấu hổ, nói chi đến việc môi chạm môi? Y...Y phải làm sao mới tốt?

Giấy dựa của Thi Văn Tâm làm cho Long Diễm càng thêm mất kiên nhẫn.

Chưa từng có người nào làm hắn phải tốn nhiều tâm sức như thế — ở Ma Vực, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay liền tự có người đưa đến bên cửa, bất luận nam nữ, ai cũng không chống cự hắn.

Thư sinh ngọc này thế nhưng không ngừng dấn lên ngực hắn.

Rõ ràng hắn chỉ dùng một tay đã có thể ôm chặt y, thế nhưng còn đánh hắn, mặc dù đối với hắn bất quá tựa như bị mũi cắn, mấy cái dấn này còn làm gân cốt hắn thêm thư sướng, nhưng không nên là hiện giờ.

“Ta muốn ngươi biết, làm thê tử của ta thì phải biết đoán ý ta và thuận theo ta.”

Rời đi môi Thi Văn Tâm, Long Diễm phát giác mình thế nhưng lưu luyến hương vị ngọt ngào mang đầy trúc trắc kia — thư sinh ngọc này nhất định chưa bao giờ thân thiết cùng người khác, thời điểm bị hắn hôn cư nhiên trợn tròn mắt bình tĩnh nhìn hắn, nếu thư sinh ngọc không biết, hắn có thể dạy,..Dù sao hắn đã nhận định Thi Văn Tâm chính là nửa kia của mình.

“Ngài... ngài có phải nghĩ sai rồi không, tại hạ đọc tứ thư ngũ kinh... nam nhân sao có thể làm thê tử?”

Thi Văn Tâm miễn cưỡng nói chuyện, hé ra khuôn mặt đỏ như quả hồng.

Nam nhân này đang làm cái gì? Ngay lần đầu gặp đã nói muốn mình làm thê tử của hắn, nhưng nam nhân chỉ có thể thú không thể gả, này không phải ai cũng biết sao? Vì sao nam nhân này có thể không chút úy kỵ gì mà hôn miệng y?

“Ta không có nghĩ sai, người chính là thê tử của ta, không thương lượng.”

Long Diễm cảm thấy càng ngày càng phiền, thư sinh ngốc này sao còn hỏi mấy cái chuyện phải trái này? Thành thật nghe theo là được rồi.

“Nhưng là, nhưng là, này không hợp lẽ nghĩa, cũng không thấy có sách nào ghi lại... “

Thi Văn Tâm đang nói, bỗng nhiên phát hiện Long Diễm ngược lại nhú mày, co rúm một chút, muốn lui lại phía sau, lại bị cánh tay Long Diễm vòng qua sau y giữ lại.

“Lẽ là cái gì? Phép là cái gì? Đối với Hỏa Ma Đế ta mà nói những cái đó không là gì cả, nghe cho rõ, ta gọi là Long Diễm, trọng phu của ngươi, ghi nhớ tên của ta, Văn Tâm...”

Văn Tâm, Văn Tâm, văn chất băng tâm — quả nhiên là một cái tên hay, lời còn chưa dứt, Long Diễm đã bị khuôn mặt đỏ bừng cùng đôi môi sưng đỏ của Thi Văn Tâm hút đi tinh thần.

Y hảo ngọt — quả nhiên là chưa chạm qua người nào, phản ứng ngây ngô, làm cho hắn khi nghĩ tới thì nhiệt huyết sôi trào.

Hắn chưa bao giờ nhẫn nại dục vọng của chính mình, nay, hắn muốn y. Y là một nửa kia trời ban cho hắn, cũng là ngọt ngào hắn phải có được.

“Được rồi! Long huynh... Người hãy nghe ta nói, ta là nam nhân... Ngô...”

Lại một lần nữa, Long Diễm hôn hắn.

Long Diễm... Long tựa hỏa diễm....Tên của nam nhân là có ý này sao? Hắn thật sự sẽ phóng hỏa, trên người hắn thả một ngọn lửa, từ nơi bốn phía môi giao hợp lan tràn tỏa ra mọi nơi xung quanh....

Chưa có ai đối đãi như vậy với y nha, chưa từng bị người khác ôm, chưa từng bị người hôn, cũng chưa từng tựa vào một người sát như thế.

Theo nơi môi cùng môi kết hợp, có một vật mềm mại ở bất tri bất giác liếm cắn hút lấy cánh môi y, giống như đang vỗ về răng của y, linh hoạt tựa như xà, lại ôn nhu như nước, làm cho y bất giác mở ra khớp hàm

đang cắn chặt vì khẩn trương.

Cái đồ vật kia vào trong miệng y... Gắt gao quấn quanh lưỡi y, y sợ hãi, muốn lui về phía sau, nhưng bị ngăn cản, bị quấy nhiễu cùng vây lấy, xâm nhập mỗi một nơi trong miệng y.

Nóng quá...

Bất giác, Thi Văn Tâm nhắm mắt lại.

Nếu không thể chống cự, như vậy tùy hấn đi... Hấn thỏa mãn nhu cầu có lẽ sẽ thả y đi... Ít nhất, sẽ không tiếp tục lưu luyến trong miệng y, làm cho y phản phát cảm thấy như đang bị thiêu đốt suy yếu cùng nóng rực.

“Như vậy mới đúng.”

Nhận thấy Thi Văn Tâm đình chỉ phản kháng, mặc cho hấn hôn môi, Long Diễm nhú mày cười, buông môi y, lại đem y ôm lên vai mình.

“Đi theo ta.”

Hấn vừa nãy hôn liền xác định tư vị thư sinh ngốc này thực sự ngọt như trong tưởng tượng, hấn muốn y, không chỉ hôn, hấn muốn thân thể Thi Văn Tâm, muốn cả tâm của y.

Nhưng thân thể là thứ đầu tiên hấn phải có, dựa theo quan niệm của Nhân Giới, nữ nhân thường chung thủy với người nam nhân đầu tiên có được thân thể nàng, như vậy sách lược đầu tiên hấn sẽ làm là có được thân thể của thư sinh ngốc này

Thi Văn Tâm là của hấn, không chỉ là lời nói ngoài miệng mà thôi, từ trước đến nay Long Diễm hấn đã nói thì sẽ làm được.

“Đi? Nhưng nơi này là nhà của ta.” Bị Long Diễm dùng sức đặt trước ngực hấn, hơi thở cuồng dã mãnh liệt cơ hồ làm cho y không thể hô hấp.... Nhưng Thi Văn Tâm còn chưa biết đến tội cùng nam nhân này muốn làm cái gì.

Y có thể thề trước buổi sáng hôm nay y không hề biết người nam nhân tên Long Diễm này... Vì cái gì mà sự tình lại phát triển thành nam nhân này muốn kết hôn cùng một nam nhân khác, mà nam nhân khác lại là y, hiện giờ nam nhân này còn muốn dẫn y đi?

Y thật sự không thể hiểu được, cho dù y không đánh lại nam nhân, nhưng tốt xấu gì cũng phải biết rõ ràng mọi chuyện chứ!

“Nhà? Người nói cái nơi lụi bại đến cái bằng hiệu cũng muốn rơi xuống này?” Long Diễm quay đầu nhìn thư viện cũ kĩ nghèo nàn sau lưng, “Chính vì ở địa phương này, nên dù trưởng thành rồi nhưng thân thể người vẫn cứ gầy yếu như thế.”

Hắn không thích người gầy, nếu muốn ôm vào lòng, thì có chút thịt vẫn hảo hơn, như vậy mới không có cảm giác đang ôm một đồng xương cốt.

“Ta... ta cũng đâu muốn lớn lên như vậy... “

Cho tới nay đều là cuộc sống xuân hạ ăn no, thu đông đói rét, y cho dù muốn bộ dạng của mình khỏe mạnh hơn một chút nhưng cũng vô dụng, loại sự tình này không phải y muốn liền được. Thi Văn Tâm cắn môi dưới, môi sưng đỏ mà miễn cưỡng, bởi vì vừa rồi mới bị Long Diễm hôn.

Răng nanh của y cắn trên môi, làm cho cơ thể nổi lên một trận run rẩy....

Mới vừa rồi, y dường như cảm thấy cùng nam nhân này hôn môi cũng thực thoải mái....Ấm áp đến nỗi không còn cảm giác được cái lạnh vào ban mai.

Có phải y rất không biết tuân thủ lễ nghĩa? Lão viện sĩ đã mất, không còn như năm đó, nói cho y biết không nên nhìn lên mấy cặp nam nữ kia kết giao, nói cho y biết đó là việc không tốt, y giờ đã không biết cái gì nên cái gì không nên...

Y có chút mê hoặc a! Nam nhân này không biết từ đâu đến, dường như có xúc động muốn tựa vào lòng hắn.

Y bởi cái ý nghĩ đó mà cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng nóng lên...

“Xem ra vấn đề tối quan trọng hàng đầu hiện giờ là dưỡng người béo lên một ít, như vậy buổi tối ôm mới có thể thoải mái hơn chút.”

Long Diễm tại thời điểm Thi Văn Tâm đang quay cuồng với ý tưởng của y thì hắn cảm khái một câu.

“A? Cái gì?” Thi Văn Tâm không có nghe thấy lời hắn nói, mờ mịt hỏi.

“Người nói nhiều quá, thật dài dòng, người trước tiên ngủ đi! Chờ người tỉnh lại, chúng ta đã đi đến địa phương khác.”

“Vì sao?”

“Vì sao người luôn hỏi vì sao? Trên giường người ngay cả một cái chăn ra dáng một chút cũng không có,

làm sao có thể ngủ?”

“Ta mỗi ngày đều ngủ như vậy a... “

Thi Văn Tâm lẩm bẩm, không muốn để Long Diễm miệt thị y nghèo khổ.

“Nói nhiều, ngủ đi!”

Bỗng nhiên bị Long Diễm nâng mặt lên, đối diện song mâu tử bích lục(đôi mắt xanh biếc), rõ ràng là lục sắc, lại sâu sắc thâm thúy lạ thường, giống như muốn hút đi cả tâm hồn của y.

“Ngủ đi...”

Thanh âm... Là thanh âm của Long Diễm... nghe thật hay a...

Thân mình Thi Văn Tâm mềm nhũn, ngã vào ôm ấp của Long Diễm, Long Diễm cười, đem y đã ngủ say ôm ngang hông.

Hắn cũng không muốn tại cái nơi đầy gỗ mục này muốn lần đầu tiên của Thi Văn Tâm, nhìn nhìn cái chăn rách rưới, tạm thời miễn bàn sau khi bọn họ kịch liệt vận động xong, chăn đệm này có hay không có thể chống lạnh, chỉ sợ giường cùng phòng ngủ cũ kỹ này nói không chừng có thể rầm một tiếng, toàn bộ liền sụp hết, chỉ cần nghĩ một chút thôi đã cảm thấy cả thân thể ác hàn từng trận.

Long Diễm hắn nếu đã định là Thi Văn Tâm, tự nhiên liền muốn cho y những tháng ngày sống tốt nhất, như lời hắn đã nói, dưỡng y phì ra mới hảo ôi, cho dù chỉ vì việc này, cũng không thể để cho thư ngọc này tiếp tục ở đây cùng gió thu phát ngốc.

Nhưng hiện tại nếu trực tiếp mang y đến Ma Vực thì sợ rằng y không thể thích ứng kịp, hơn nữa Long Diễm hắn trời sinh không phải người thích đi trông nom chuyện người khác — vừa nghe thư ngọc kia hỏi một đồng vấn đề, hắn liền phiền đến muốn bạo phát.

Hiện nay chỉ có một kế, điều trước tiên tốt nhất là tìm một nơi thoải mái, đem thư ngọc này tẩy sạch sẽ, uy cho hắn ăn vài thứ, sau đó khiến cho y danh phù kì thực(danh xứng với thực, đáng mặt) trở thành thê tử của Hỏa Ma Đế hắn — tuy rằng là cá nhân, cũng chỉ là một thư sinh, nhưng một nửa này cũng không phải hoàn toàn vô dụng, ngược lại đối hắn là một cái lợi thật to — ma nhân nếu có thể tìm được đối tượng của mình, chỉ cần ái ân xong, miễn là ma nhân không tắt thở, vô luận trọng thương như thế nào đều có thể hồi phục.

Hạ quyết tâm, tay trái bắn ra một tiếng tách, nháy mắt Long Diễm liền mặc một thân bào phục tuyết trắng tơ tằm lụa hoa, mà trường phát ngân bạch cũng biến thành tất hắc sắc(màu tối đen), song mâu biến ảo thâm hạt(màu nâu đậm) — đám người lúc trước hăm hại hắn hắn còn đang đuổi giết truy tìm mình, hắn đương nhiên không để những tên đó trong mắt, bất quá hắn cũng không muốn có người quấy rầy hảo

sự của hắn cùng thư ngốc.

Ôm Thi Văn Tâm say ngủ, Long Diễm quay người lại, chỉ thấy một trận gió bạch sắc xẹt qua, trước thư viện đã không còn tung tích của hai người kia, chỉ còn lại một khối băng hiệu lung lay sắp rớt của thư viện, một trận gió thổi qua, rốt cục nó cũng không chống đỡ nổi nữa, ầm vang một tiếng rơi trên mặt đất, kích khởi (khơi mào, kích thích) một mảnh tro bụi...

4. Chương 4

Xuân Hồng lâu là thanh lâu lớn nhất đứng đầu Khánh tỉnh thành. Nếu đã tới nơi đây thì mọi người chắc chắn sẽ biết chỗ này, nữ tử nơi đây so với sao trên trời còn nhiều hơn — hơn nữa loại mặt hàng gì cũng có, tất cả đều là nữ tử hảo vô cùng, mục mục Xuân Hồng lâu từng khoe khoang rằng, mặc kệ là dạng nữ tử gì thì đều có thể tìm được ở Xuân Hồng lâu.

Tại nơi này, dù là cự phú thương nhân trong kinh thành hay là quan to quý nhân, đều từng tiến đến nơi đây tìm kiếm nữ nhân mình ngưỡng mộ trong lòng, mà mục mục chỉ cần ngồi một chỗ đếm tiền nhũn cả hai tay. Đa số người đến Xuân Hồng lâu đều là vì hoa khôi.

Hoa khôi tên là Tiên Tiên, từ nhỏ bán mình tại Xuân Hồng lâu, được mục mục dạy dỗ suốt mười bốn năm, năm nay vừa được mười tám tuổi, đã muốn nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, mỗi ngày khách nhân tìm tới cửa có hơn một nửa là vì muốn được nghe tiếng đàn của nàng mà ngày chờ đêm đợi tại đây.

Tiên Tiên là nhất đẳng hoa khôi của Xuân Hồng lâu được khách nhân nâng niu trong lòng bàn tay đặt trước mặt mà đau sưng, ngay cả mục mục cũng nhượng nàng ba phần — nhưng hôm nay, xảy ra một chuyện làm cho nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đương nhiên việc này cũng là một sự kiện khó hiểu nhất từ khi khai trương đến nay của Xuân Hồng lâu.

Ngày hôn đó, một người khách nhân tiến vào, người ân khách này là danh phù kỳ thực (xứng với, đáng mặt) ân khách, hắn mang theo bên người một cái bao thật lớn nặng trĩu, còn nâng đến một thùng chứa hơn trăm viên Dạ Minh châu thật to, mở miệng muốn bao phòng hoa khôi — mục mục đương nhiên nghĩ người này muốn tìm đầu bảng Tiên Tiên nên vui vẻ tiếp đón, mang theo ân khách đại nhân qua phòng Tiên Tiên — nơi đó là căn phòng trung tâm được tân trang vô cùng hoa lệ của Xuân Hồng lâu, ngay cả vách tường cũng được bao lên bằng gấm vóc, thực sự mềm mại thoải mái, cam đoan khách nhân phiêu dục tiên....

Nhưng đến khi mục mục nói đến phiêu dục tiên, ân khách lộ ra một nụ cười có chút thâm ý.

“Hắn dường như rất không muốn nói đến cái từ này, ta nghĩ nhất định là hắn nghĩ ta nói dối.” Mục mục Xuân Hồng lâu sau đó nói như vậy.

Nhưng chuyện càng bất khả tư nghị còn ở phía sau, ân khách kia sau khi mở cửa phòng Tiên Tiên, đầu tiên là đi vào phòng nhìn nhìn một chút quanh phòng, sau đó — hắn liền đem Tiên Tiên ném ra khỏi phòng.

Hắn thật sự dùng cách ném ra, ân khách cao lớn tuần tú này làm cho tất cả các cô nương trong Xuân Hồng lâu đều xuân tâm nhộn nhạo, dùng một tay liền nắm lấy đầu bảng hoa khôi bế nguyệt tu hoa của Xuân Hồng lâu quảng thẳng ra hành lang, hắn giống như quảng một kiện y phục rách nát không đáng để vào mắt, đem nàng quảng ra ngoài, mặc cho tấm lưng mảnh khảnh rơi xuống vào hành lang trở nên phiến bầm tím, ngay cả nhìn cũng không bố thí cho nàng một cái.

Sau đó, hắn kéo xuống túi tiền trên vai, cái đồ bên trong túi làm cho các cô nương trong Xuân Hồng lâu sợ hãi vô cùng.

Bên trong bao cứ nhiên là một nam nhân.

Nam nhân! Trên đời sao lại có chuyện một nam nhân đóng gói một nam nhân khác mang vào thanh lâu? Quả thực... Quả thực là vũ nhục cho chư vị mỹ nhân nơi Xuân Hồng lâu. Nhưng vị ân khách này hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt giết người của các cô nương bắn tới, lại quảng ra ngoài thêm mười khóa Dạ Minh châu to bằng nửa nắm tay, nói là muốn các nàng tìm người hảo hảo hầu hạ nam nhân nằm trong bao kia.

Cái gọi hầu hạ chính là tắm rửa đánh răng cùng gội đầu, mặc y phục, cho ăn cơm cùng những việc hạ nhân hay làm, nhưng vì Dạ Minh châu này toàn là vô giá, nên nhiều cô nương cùng làm việc này.

Tóm lại, sự tình bắt đầu chính là như vậy, nay vị ân khách kỳ lạ kia đang trụ tại phòng của Tiên Tiên, mà hoa khôi lại bị đuổi đến phòng nhất đẳng(phòng tốt nhưng thường, còn phòng Long Diễm đang ở lại là phòng vip). Đương nhiên, nam nhân trong bao kia hiện tại cũng ở chung phòng với vị ân khách kỳ lạ.

Người nợ chính là Thi Văn Tâm bị Long Diễm thôi miên, y hiện tại đang bị ngâm trong ao nước ấm được tắm tinh dầu thơm, bên trong còn có thêm nhiều đóa hoa tươi đẹp.

Y vẫn ngủ say như cũ... Tuy rằng tay chân y đều bị vùi cô nương xinh đẹp như thiên tiên trong Xuân Hồng lâu cầm lấy, các nàng đang thay y — tu chỉnh móng tay!

Đúng vậy, tu chỉnh móng tay. Nhiệm vụ của các nàng là làm cho trước khi tới ban đêm đem y sửa sang cho sạch sẽ, phun dầu thơm, tu chỉnh móng tay cùng móng chân chính là nhiệm vụ đầu tiên cần hoàn thành.

Kỳ thật Thi Văn Tâm vẫn rất kiên tịnh(yêu sạch sẽ), tuy rằng nghèo khó, nhưng xiêm y luôn thay liền tẩy, đương nhiên hơn phân nửa là vì y chỉ có hai bộ y phục để thay đổi, nhưng tóm lại y thực sạch sẽ. Tay chân y đều rất hảo nhìn, tuy rằng vì bận cùng mà không có chút cơ bắp, nhưng y cũng rất biết bảo dưỡng chúng.

Chỉ là hiện tại các cô nương đều đang nghiên cứu làm sao cho da thịt y biến nhu nộn, làm sao cho móng tay y trở nên thủy nhuận sáng bóng... Tóm lại chính là làm cho hết thảy của y đều biến thật hảo.

Mà thời điểm các nàng làm xong tất cả, Thi Văn Tâm một thân nhất kiện áo đơn rơi vào trong tay Long Diễm.

Tên thần bí ân khách, đúng là Long Diễm đã dùng một trận lốc xoáy mang đi Thi Văn Tâm. Ngày đó hắn dùng ma lực, trong nháy mắt liền đem Thi Văn Tâm mang vào tỉnh thành.

Long Diễm cùng Thủy Phong tam Ma Đế còn lại bất đồng, hắn đối nhân thế luôn không có gì hứng thú, nhưng hắn biết một sự kiện, đó là chỉ cần có tiền liền có thể hành tẩu trên thiên hạ. Cái khác hắn không có, nhưng tiền tuyệt đối không ít.

Ma tộc có thể hấp thu tinh hoa thiên địa, kết hợp các loại nguyên tố, sáng tạo ra Dạ Minh châu. Loại này ở ma vực không đáng giá một đồng, bất quá lúc bình thường dùng để chiếu sáng cũng tốt, nhưng bởi vì người thường cũng tiên đạo không thể vào được Ma Vực bởi chướng khí rất dày đặc nên khi đến nhân gian Dạ Minh châu mới có thể có giá trị đặc biệt.

Muốn hắn tạo trăm khóa cũng chỉ là chút sức mà thôi, bởi vậy hắn tạo ra thật nhiều Dạ Minh châu, liền đến phòng tốt nhất của tỉnh thành trụ. Mà theo như hắn quan sát, kiến trúc xa hoa nhất của thành trấn này chính là thanh lâu treo bảng hiệu Xuân Hồng lâu.

Hắn không cần nhiều lắm, chỉ cần cho Thi Văn Tâm phòng ở tốt nhất, hầu hạ tốt nhất, hắn chỉ là muốn cho thư ngọc hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất.

Y là người của Long Diễm hắn, Long Diễm hắn có thể cho y thứ tốt nhất, hết thủy đều phải tốt nhất.

Chờ các cô nương đều lui đi ra ngoài, Long Diễm đem Thi Văn Tâm ôm vào trong ngực, khẽ hôn trán y.

Y thơm quá, làm cho hắn tham lam hấp thụ mùi hương trên người y — kỳ thật chính là dùng tạo giác cao chiết xuất từ tinh du án ma (không biết), nhưng vô cùng thích hợp với y, y trước kia thường dùng thứ này để giặt y phục cùng tắm rửa, khi đó liền thấy rất thích hợp với y, nay hương vị đậm hơn một chút, lại vẫn thanh nhã như trước.

Long Diễm cởi bỏ khóa thôi miên, hắn vừa hôn xuống, Thi Văn Tâm liền lười biếng tỉnh lại.

“Thật thoải mái — ân —”

Kéo dài thanh âm, Thi Văn Tâm từ trong sương mù tỉnh lại, liền nhìn thấy gương mặt góc cạnh rõ ràng của Long Diễm.

“Ta còn đang nằm mơ sao? Ha ha ~ ta mơ thấy một sáng tinh mơ ta ngủ dậy thấy mình đang nằm trong lòng một nam nhân, nhưng rõ ràng ngày trước đó ta nhớ rõ là mình ngủ cùng một lão hổ, cái nam nhân kia còn nói muốn thú ta làm thê tử của hắn... Đường như chính là người, bất quá tóc cùng mắt của người đều là màu đen, tóc của hắn là ngân sắc còn màu mắt là lục sắc! Nhất định là nằm mơ, ta còn đang nằm mơ, tỉnh mộng, ta là Thi Văn Tâm sống trong thư viện, ha ha —”

Vừa tỉnh đến liền tự quyết định, mắt thấy y đang tính ngủ tiếp, thư ngọc này chẳng lẽ ngủ cả một ngày

nên choáng váng? Hay là nói y dám trốn tránh sự thật, nghĩ cũng không muốn thừa nhận Long Diễm hẳn tồn tại?

Đừng hòng! Hắn mới không cho thư gốc cơ hội này.

Long Diễm thân thủ nắm lấy mặt Thi Văn Tâm, tả lập hữu xả (trái nựng nựng, phải néo néo)

“Đau...” Thi Văn Tâm ăn đau, ngay lập tức tỉnh lại, sau đó liền phát hiện chính mình vẫn như cũ bị giam cầm trong vòng tay của nam nhân bá đạo.

“Người... Người như thế nào ở trong này?” Nói xong, Thi Văn Tâm mới phát giác chỗ mình đang ở không phải chỉ có trướng mạn (màn) bằng lăng la (vải dệt), trái phải trải những tấm thảm xinh đẹp y chưa từng thấy qua, ngay cả vách tường cũng dùng kim ti tơ lụa đỏ thắm vây quanh... Trần nhà treo đầy vải xanh vàng rực rỡ làm y choáng váng đầu óc, “Này... Nơi này là chỗ nào?”

Chân nhuyển xuống, đáng thương y có thói quen bần cùng, cho tới bây giờ chưa thấy qua trường hợp nào xa hoa như vậy, chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, khiến cho đầu phình to.

Long Diễm nhìn bộ dáng tội nghiệp không biết làm sao của y, trong lòng thế nhưng mơ hồ đau đớn. Thư gốc này sợ là làm bạn cùng bần cùng quá lâu rồi, mấy thứ tốt này có lẽ chưa bao giờ thấy qua, nhìn y thật rất...

Không tha vẫn là không tha, thư gốc này giờ biến thành thơm mát thủy nhuận, ngay cả tóc cũng hết như tơ lụa, hẳn đã dục hỏa đốt người, cơ hồ áp chế không được — vẫn là nhanh đem y ném lên giường mới tốt — trái tim bị thương của hắn vẫn còn có chút đau, vừa vận thủ xem cách chữa thương trong truyền thuyết có thật sự hữu hiệu hay không.

“Người rốt cuộc là ai?”

Thi Văn Tâm không biết nam nhân trước mắt vì mùi thơm trên người y mà muốn phát cuồng rồi, còn nhìn trước liếc sau, lấy móng tay cấu người mình, thấy đau nhức mới chấp nhận hết thảy không phải y ảo tưởng.

Y phát giác chính mình càng ngày càng hồ đồ...Y phải biết rõ ràng chân tướng sự tình, bằng không chỉ sợ y sẽ hồ đồ đến nỗi ngay cả chính mình là ai cũng sẽ quên luôn.

Y rõ ràng chính là thư sinh nghèo kiết hủ lậu, sau đó vào một ngày xuất môn vẽ tranh hoa cúc thì ngã trên mình một con bạch hổ, mọi thứ hiện tại liền biến thành cái dạng này. Cho dù là người có thể thích ứng trong mọi tình huống cũng cần hiểu rõ mọi thứ trước a...

Long Diễm không có tính nhẫn nại tốt như Thi Văn Tâm, hắn căn bản không muốn giải thích, hắn tuyên biện pháp trực tiếp — hắn tại trước mặt Thi Văn Tâm, từ một người biến thành một con bạch hổ.

Nếu y muốn hỏi, không bằng làm cho y thấy rõ ràng mọi chuyện, đỡ phải giải thích dài dòng cả ngày nhưng vẫn chẳng rõ gì, cứ cho thư ngốc nhìn thấy sự thật, y tự nhiên sẽ biết nguyên nhân.

Thi Văn Tâm ngây ra như phỗng.

Một người! Một người cao to ngay trước mặt y biến thành một con bạch hổ, thật sự là không thể tưởng tượng!

Y tuy rằng thờ phụng thiên địa thần minh, nhưng không biết nguyên lai người có thể biến thành hổ, như vậy chứng minh hẳn chính là con hổ lần trước cùng y ngủ chung, ngày hôm sau biến thành Long Diễm, lý do là vì Long Diễm chính là con hổ kia.

“A... Người là con hổ...”

Vừa nói ra một câu, Long Diễm trong hình hổ tiến lên phía trước một bước, một ngụm cắn lấy cổ áo Thi Văn Tâm, đem y ném lên giường.

Mâu tử bích lục nhìn thẳng y, bạch hổ trước ánh nhìn chăm chú của y biến thành hình người, Long Diễm trở lại với ngân phát lục mâu (tóc ngân sắc mắt xanh), một tay nắm lấy hai tay của y, tay kia đem nhất kiện y phục đơn độc trên người y xả xuống.

“Thi Văn Tâm, ngươi là của ta.”

Mâu tử hơi hít lại lộ lên tinh quang, trong mắt Long Diễm nổi lên cuồng nhiệt cùng kiên quyết.

Trái tim Thi Văn Tâm không nghe sai bảo vì ánh nhìn kia mà loạn nhịp.

5. Chương 5

“Vì sao... Là ta?”

Cổ họng khô rát, y nhỏ giọng hỏi.

“Không vì sao, tóm lại, ta chỉ muốn ngươi.”

Long Diễm từ hổ biến lại thành người, cười cười đẩy ra lớp áo ngủ mong manh của Thi Văn Tâm, lộ ra bộ ngực trắng nõn, hẳn cúi người xuống, khẽ cắn một miếng thủy nộn trước ngực y.

“A...”

Thi Văn Tâm mê ly, ý nghĩ trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh biến ảo của Bạch hổ thành Long Diễm... Hắn là ai? Vì sao hắn có thể biến thành hổ? Vì sao chính mình lại ở chỗ này? Thiệt nhiều vì sao... Nhưng là lại đầu không lại sức hút của một câu.

“Ta chỉ muốn người.”

Y đột nhiên muốn khóc... Từ khi sinh ra, y chính là không được ai cần. Y bị vứt bỏ, bị để lại bên ngoài thư viện, từ trước giờ vẫn chỉ là một tồn tại dư thừa.

Không có một người nào để ý đến y, trừ bỏ lão viện sĩ phụ thân, không có người nào quan tâm chết sống của y, có y hay không có y, đối với bất luận kẻ nào mà nói đều chẳng có ảnh hưởng gì.

Y từng nghĩ tới, nếu chính mình có một ngày đói chết ở thư viện, có khi căn bản chẳng ai biết có một người đã biến mất trên đời, cho nên y mới có thể nghĩ rằng mình đã chẳng để ý đến chuyện này nữa....

Nhưng khi y nghe thấy lời nói của Long Diễm, Long Diễm đối với y nói là ”Ta chỉ muốn người.”

Y không còn là người không ai cần đến nữa.... Y hữu dụng, y giúp Long Diễm khi hắn bị thương.... Mặc kệ Long Diễm sẽ làm gì y, bởi một câu này, y đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình rất có giá trị.

“Người... Muốn ta sao?”

Thi Văn Tâm vươn tay, nhẹ nhàng nâng lên mặt Long Diễm.

Trong mắt y nhiễm đầy thủy quang, mệnh mệnh như hồ mùa thu, song mâu đỏ bừng, môi run nhè nhẹ, giống như cánh bướm đập chồn.

“Đáng chết.”

Long Diễm làm sao chịu được trêu chọc như vậy, hắn vốn đã vận sức chờ phát động, nhìn khuôn mặt thanh nhã của Thi Văn Tâm, hơi hơi mang theo biểu tình khổ sở, hắn nhịn không được nữa.

Hắn muốn nhìn thư ngọc này tươi cười... Không muốn thấy ánh mắt chua xót như thế của y, hắn muốn thấy y chìm trong tình cảm mãnh liệt mà quên đi tất cả đau khổ —

Gầm nhẹ một tiếng, giống như hồ gầm, Long Diễm xả hạ lớn miên bào của Thi Văn Tâm xuống đất.

Thư ngốc này rõ ràng gây đến cả người chỉ toàn xương sườn, nhưng như thế lại cứ cố tình làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào đến mất không chế. Long Diễm không nói thêm bất cứ gì, một ngụm hàm trụ lỗ tai ngọt ngào mềm mại của Thi Văn Tâm, bàn tay to vòng qua lưng y, năm ngón tay đè lại tấm lưng của y, dùng một chút lực, y lập tức mềm yếu vô lực nằm tựa vào giường.

“Hôm nay, người sẽ trở thành người của ta.”

Long Diễm ghé vào lỗ tai hắn, thả ra thanh âm kèm theo hơi thở nóng bỏng ảm ước làm người khác toàn thân phát nhiệt.

Ngón tay nhẹ nhàng thăm dò toàn thân y, từ bên trên đến giữa hai chân y, nhiệt độ nóng cháy từ bàn tay làm y muốn chạy trốn khỏi nó. Y chỉ là người đọc sách a....

Trong đầu hiện lên từng câu chữ trong tứ thư ngũ kinh, y đem tất cả sách trong thư viện đọc qua một lượt, nhưng rốt cuộc vẫn không biết đến tột cùng Long Diễm muốn làm cái gì.

Y không hiểu, bàn tay to kia di chuyển tới đâu thì từ đó liền truyền tới từng đợt lửa nóng, thân thể y cũng vì vậy mà sinh ra nhiệt, cảm giác trong đầu dần mơ hồ, y cái gì cũng không hiểu.

Y chỉ cảm thấy theo từng động tác Long Diễm, y tự nhiên sẽ sản sinh một loại sợ hãi. Bởi vì không biết sẽ phát sinh chuyện gì, không biết bước tiếp theo của Long Diễm, nhưng nhờ dự cảm trời sinh mà y mơ hồ cảm giác được một chút, thân thể tùy theo vuốt ve của Long Diễm run lên từng đợt chính là điềm báo trước, nếu cứ như vậy tiếp tục, y sẽ thành cái gì ni?

“A...”

Thi Văn Tâm phát ra âm thanh nỉ non diễm nị (ngọt liễm) đến chính y cũng khó tin nó là của mình, thanh âm nỉ non này rơi vào tai Long Diễm, lại giống như sự cổ vũ vô cùng to lớn.

Nam nhân, điều khó có thể chịu đựng được chính là bị trực tiếp đụng chạm cơ thể, thư ngốc này tuy khác thường nhân một chút, nhưng thân thể y quả đúng là thành thực, vừa lộng một chút liền thấy hiệu quả.

Long Diễm tà ác gợi lên khóe môi, tiến đến bên tai Thi Văn Tâm, một tay tham hạ, đem bộ vị kia của y nắm vào trong lòng bàn tay mình.

Thật sự là đáng yêu, vừa bị nắm liền trực tiếp cương lên — thư ngốc này chỉ sợ chưa bao giờ tự thỏa mãn chính mình đi! Vậy để hắn làm cho y hưởng thụ được đỉnh cao khoái hoạt là thể nào đi.

Bàn tay bắt đầu hoạt động, vờn quanh phân thanh dần trưởng lên của Thi Văn Tâm, nhẹ nhàng di động, Long Diễm vừa lòng cảm giác được thân hình tinh tế bị hắn áp dưới thân đang rung động rất mạnh.

Long Diễm, hần... Hần đang làm cái gì...

Hé miệng, bắt giác thở hào hển, Thi Văn Tâm cảm thấy mình sắp không thể hô hấp được nữa rồi. Tay của Long Diễm thế nhưng cầm lấy nơi đó của y, đồng thời còn bên tai y phun ra hơi thở lửa nóng.

Bộ vị yếu ớt nhất toàn thân bị Long Diễm nắm trong tay, chỉ là sờ, đã đủ làm cho y bắt giác muốn bắn.

Hần... Hần cứ nhiên còn lộng lên xuống phân thân của y.

Bị nắm, lòng bàn tay của Long Diễm tựa như dung nập y, đã vậy còn di động có nhịp điệu, bức bách làm y không ngừng trương lên...

Nửa người dưới hoàn toàn không còn chút khí lực, hai tay cũng không biết từ khi nào đã vòng qua lưng của Long Diễm, cào lên cơ bắp rắn chắc trên lưng hần.

“A... Cáp —”

Nước mắt đã muốn lưu chuyển đầy hốc mắt y, y cảm thấy nhiệt khí toàn thân như một dòng nước chảy theo một hướng trong cơ thể y, hướng phía phân thân bị Long Diễm nắm trong tay lao đến.

“Không... Không cần...”

Thi Văn Tâm cũng không biết chính mình đang nói cái gì, y muốn kháng cự, nhưng lực bất tòng tâm, y thấy có thứ gì đó muốn từ trong cơ thể mình đi ra, y vô lực đi ngăn cản...

Thân thể Thi văn tâm bởi tình linh bị tình dục tập kích mà nhiễm thượng một tầng hồng sắc anh đào, mâu tử rưng rưng có chút vô thố (không thể điều khiển, không thể chấp nhận) đối với dục vọng, đôi môi vì nóng cháy mà khô nứt khê mở ra, đầu lưỡi phấn hồng ở giữa hai hàm răng tuyết trắng thoáng hiện, liếm đi cánh môi khô nóng.

Ngốc tử này lại có biểu tình xinh đẹp vậy sao, làm cho hần muốn trực tiếp thần tốc tiến công bên trong cơ thể tinh tế mảnh mai này, Long Diễm vất vả nhẫn xuống, ngay cả mày đều nhíu lại.

Nếu không cho thư ngọc phát tiết một lần, y tuyệt đối không thể thừa nhận được dục vọng mãnh liệt của hần. Long Diễm vậy vậy đâu, cố gắng khắc chế dục vọng mãnh liệt của mình, một tay sờ soạng xuống dưới, trực tiếp vuốt ve phần đỉnh của phân thân trong tay mình.

“A —”

Thi Văn Tâm chưa bao giờ bị kích thích lớn như vậy tập kích, lập tức phóng ra.

“Thiệt nhiều.” Long Diễm ở bên tai Thi Văn Tâm nói, nhiệt khí thổi qua tai y... Y nhất định rằng tai mình bây giờ chắc chắn đã hồng thắm rồi.

“Văn Tâm, tiểu thư ngốc... Người là lần đầu tiên đi!”

Thanh âm trầm thấp như chú ngữ, lưỡi Long Diễm xâm nhập tai y, liếm lộng làm y chấn động. Y bắt giác gật gật đầu... Lần đầu tiên... Y chưa bao giờ có kinh nghiệm về việc này, y thậm chí còn không biết tự nhiên đầu óc y trống rỗng một mảnh, còn có niềm dịch phóng ra là cái gì.

“A, biết kế tiếp phải như thế nào không?”

Long Diễm trước mắt y triển lộ tươi cười — hắn đang cười, cười rộ lên thật đẹp a. Thi Văn Tâm yên lặng nhìn, có chút ngây người. Hắn tươi cười thật là đẹp mắt, trường phát ngân sắc khi hắn cúi người chảy xuôi xuống ngực y, hơi hơi ngứa, song mâu tử bích lục trở nên tối thêm chút, nhưng hàm chứa ý cười — lúc trước tuy rằng hắn cười, nhưng hơn phân nửa là ý cười không chạm đáy, nhưng vẫn rất đẹp mắt.

Thi Văn Tâm bắt giác cũng cười lên.

Thư ngốc này lại làm sao vậy, nhìn hắn chăm chăm, đầu tiên là ngẩn người sau đó là ngây ngô cười, làm cho hắn cảm thấy vô cùng thất bại.

Nếu là những người khác, hiện tại sớm đã trước mặt hắn cầu xin hắn nhanh nhanh làm cho bọn họ thỏa mãn, chỉ có thư ngốc này, rõ ràng dục vọng đã bùng bùng phần chấn, còn có thể thất thần nhìn hắn tới ngẩn người. Y thật hảo kiên tịnh, thuần túy ngay cả phản ứng đều tùy tâm sở dục, làm cho hắn càng ngày càng có ý tưởng chặt chẽ cột y bên người mình.

Nếu như không bắt lấy y, sợ rằng thư ngốc này liền đột nhiên biến mất!

Long Diễm ghét nhất là không thể nắm chặt thứ mình muốn, hắn muốn Thi Văn Tâm, muốn đem y tiến nhập cơ thể mình để giấu đi, không cho người khác nhìn thấy sự đơn thuần của y.

Ngón tay bị bạch trọc vừa bắn ra của Thi Văn Tâm làm cho ẩm ướt từ từ thăm dò xuống dưới, tìm kiếm tiểu huyện động, tiếp theo một ngón tay của hắn tham nhập vào bên trong.

“A?”

Bị dị vật xâm nhập thân thể, Thi Văn Tâm đang ngây ngô cười liền nắm chặt vai Long Diễm, gắt gao cấu mạnh.

“Người... Đây là cái gì?”

Đau quá, có cái gì đó vừa xâm nhập nơi bí ẩn của y, vừa ướt át còn mang theo cả nhiệt độ, nhẹ nhàng tào (gãi) vào nội vách tường. Tay cùng chân y cơ hồ đều run lên, ngay cả ngón chân cũng gắt gao co lại, giống như cảm giác của cơ thể đều tập trung vào một điểm đó.

“Thả lỏng, bằng không sẽ càng đau.”

Long Diễm mạnh mẽ kiểm chế dục vọng của mình, ngón tay có tiết tấu ma sát bên trong Thi Văn Tâm. Đối với người lần đầu tiên được phóng thích trong tay người khác như thư ngọc, chuyện kể tiếp có lẽ sẽ làm y thập phần khổ sở, nhưng Long Diễm đã không thể nhịn hơn được nữa.

Rút ngón tay ra, bàn tay tiếp tục nắm lấy phân thân sắp phóng thích của y, còn côn thịt dựng đứng từ lâu của hắn thì tại lúc hắn vừa rút tay ra liền để phần đỉnh ngay cửa bí huyết đang hé mở của y.

Dùng sức đẩy về phía trước, Long Diễm mạnh mẽ đâm sâu vào bên trong cơ thể Thi Văn Tâm.

“A... —”

Vừa kêu chưa được một nửa thì thanh âm của y liền tắt, hạ thân truyền tới từng trận xé rách đau đớn — Thi Văn Tâm mất trợn to, nước mắt chảy xuống. Y giương miệng, lại vì đau mà không thể nói ra tiếng, chỉ cảm thấy có cái gì đó vô cùng thô to một lần lại một lần vùi sâu trong cơ thể y.

Y ngay cả thở cũng vô cùng khó nhọc... Đau quá, thật sự đau quá, giữa hai chân chảy xuống chất lỏng ẩm áp, y không biết đó là cái gì, nhưng là đau quá...

Vật tiến vào trong cơ thể y như là cái lạc thiết (mỏ hàn, que hàn) không ngừng đẩy mạnh, nóng đến nỗi làm cho y bị thương.

“ ... ”

Y không thể hô hấp, chỉ có thể hé miệng ra để thở, nhưng không có biện pháp đem không khí hút vào cơ thể, hảo khổ, đau đớn kịch liệt cùng hít thở không thông vậy lấy y, y sắp chết sao?

Long Diễm thông thả đem chính mình hoàn toàn mai nhập vào trong bí huyết của Thi Văn Tâm.

Hắn biết hắn cũng khó mà nhận, nhưng không dự đoán được thư ngọc thể nhưng hoàn toàn không thể chống đỡ. Ngay lúc hắn đang hưởng thụ sự mềm dẻo của thân thể Thi Văn Tâm, mật huyết trơn mềm ẩm áp như tơ lụa đang gắt gao bao trụ hắn — hơi thở thư ngọc này cư nhiên lại khi có khi không.

Long Diễm bỗng phát giác ngực của mình bắt đầu có cảm giác khó chịu, hơn nữa càng ngày càng đau kịch liệt hơn.

Nếu đối tượng của ma tộc chết đi, ma tộc cũng sẽ cảm giác được tử vong của đối phương, cảm giác này của hần chẳng lẽ là đang thuyết minh thư ngọc sắp chết?

“Mẹ nó, thư ngọc, ta không cho mà người dám chết sao?”

Một phen nắm lấy Thi Văn Tâm, Long Diễm hôn môi y, đem ma lực của mình truyền cho y. Đây là biện pháp vô cùng tổn hao tinh nguyên, nếu không phải người phi thường trọng yếu, không có ma tộc nào nguyện dùng đến phương pháp này để cứu người.

Ma tộc cho tới nay đều là dạng vô cùng ích kỷ cuồng ngạo, không đem chuyện bên ngoài đặt ở trong mắt. Nhưng giờ hần không quản được nhiều như vậy. Hiện tại hần không thể để thư ngọc chết, còn là chết trên giường ngay lúc cùng hần ái ân.

Thi Văn Tâm cảm thấy đau quá, cũng không thể chấp nhận được thống khổ như vậy, y chỉ là nghĩ, liền cảm thấy đau đớn dần rời xa y, y tựa như đang bay theo đám mây đến địa phương trắng xóa một mảnh, thấy không rõ được phương hướng, nhưng y cảm nhận bốn phía thập phần im lặng... Nếu đây là nơi người chết đến, cũng không tệ lắm...

Nhưng y lại nghe được có người đang gọi mình.

“Người sống lại cho ta!”

Một đợt không khí tràn vào khoang miệng y, truyền thẳng vào phổi y, y mạnh mẽ ho khan, sau đó từ trên mây hạ xuống.

Lại là một trận đau, hai mắt Thi Văn Tâm rốt cục có lại tiêu cự, y nhìn thấy mặt của Long Diễm.

“Văn Tâm, ngọc tử, ta là ai?”

“Long... Long Diễm...”

Tuy rằng vẫn là đau, nhưng đã không còn là cái thống khổ không thể nhẫn nại kia nữa, cảm giác hít thở không thông tại ngực cũng tan thành mây khói, y tỉnh táo cảm nhận được có gì đó tồn tại bên trong cơ thể mình — tay y đặt tại ngực Long Diễm, mà thứ nóng bỏng bên trong thân thể y có những nhịp đập đều đều đồng dạng nhịp đập trái tim hần. (là cái ấy ấy đó của Diễm ca)

Thứ bên trong cơ thể y...là của Long Diễm đi.

Mặc danh kỳ diệu cảm thấy an tâm, nếu là của hần, đau đớn kia y có thể chịu được.

“Thư ngọc, ta không cho ngươi chết, ngươi tuyệt đối không được chết.” Nhìn Thi Văn Tâm khôi phục thần trí, Long Diễm phát hiện bởi vì vậy mà hắn cảm thấy vui sướng.

Thư ngọc này đã hấp thụ non nửa số ma lực của hắn, hắn là không còn trở ngại nào nữa. Nếu đã không còn chút gì nguy hiểm, vậy hắn muốn trả thù y.

“Ngươi cho là giả chết có thể tránh được ta sao?”

Hắn rời khỏi thân thể Thi Văn Tâm, sau đó thông thả ra vào, tơ máu chảy ra từ bí huyết của Thi Văn Tâm quấn quanh trên phân thân Long Diễm, nhiễm lên da thịt trắng nõn của Thi Văn Tâm, lộ ra một mặt màu hồng yêu dị.

“Ngô —”

Vẫn như cũ là đau, lại vì phát giác vật đó là của Long Diễm nên cảm nhận trở nên hơi khác thường — vật kia mỗi lần xuất nhập làm cho từng nơi trong cơ thể y có cảm giác như được âu yếm trên đầu, nổi lên những đợt sóng cao hơn, từng trận ngứa ngáy. Làm cho y không biết nên làm cái gì cho phải, mà sự ngứa ngáy kia chỉ có thể dùng đau đớn mới có thể giảm đi.

Long Diễm thấy được bí huyết đã có thể thích ứng sự tồn tại của hắn, tốc độ trừu động dần nhanh hơn, đồng thời cúi thân thể xuống, khẽ liếm mồ hôi tin mịn trên chóp mũi non mềm.

“Không... Hảo kì quái...”

Theo tốc độ ngày càng nhanh của Long Diễm, trừ bỏ đau đớn, Thi Văn Tâm rõ ràng cảm giác được khoái cảm tê dại khác thường, y dùng tay che đi hai mắt mình — y hảo kì quái, hảo muốn nhìn mặt của Long Diễm, muốn đòi hắn động tác nhanh hơn chút, hảo xấu hổ... Y sao có thể nghĩ như vậy...

Nhưng Long Diễm không cho y che đi hai mắt.

Bên trong Thi Văn Tâm đã bắt đầu co rút kẹp chặt thứ thật lớn của hắn, tuy rằng không còn trúc trắc như trước, nhưng đã có phản ứng với hắn, thời điểm hắn muốn rời đi, huyết động sẽ tự giác lưu luyến bao vây hắn, giống như không muốn hắn rời khỏi, mà khi hắn tiến vào, nó liền phát ra chấn động vui vẻ.

Tiểu ngọc thư của hắn tuy căn bản không có khái niệm về giao hợp, nhưng do làm liên tục này giờ nên tổng cũng có chút ít cảm giác, nhìn y xấu hổ che đi mặt mình, muốn che giấu sự thật sao?

Long Diễm nắm tay Thi Văn Tâm, đưa lên trên đầu y, bắt buộc y nhìn hắn.

“Cái gì hảo kì quái?”

“Ta... Ta không biết nên nói như thế nào... A –”

Hạ thân vừa bị va chạm mạnh, ngay cả thất lưng đều muốn tê liệt nhũn ra... Thi Văn Tâm mê mang nhìn Long Diễm, theo từng chấn động của y mà phát ra tiếng rên rỉ.

“Àn... A –”

Trong miệng y rên ra những thanh âm mà chính y cũng không tin tưởng nó là của mình.

“Mặc kệ mấy thứ đó, nhìn ta.”

Bị nâng mặt lên, nhìn đôi mắt của Long Diễm đã muốn chuyển sang màu thâm lục (xanh đậm) — hấn hảo tuần mã, lại vô cùng cuồng dã, thân thể cũng hảo cường tráng. Nam nhân như vậy, nếu muốn chọn lựa, nữ nhân trên thiên hạ đều có thể nguyện ý đi theo hấn đi!

Nhưng hấn nói muốn y làm thê tử của hấn, ý nghĩ của ‘nam nhân làm thê tử’, cùng ‘nữ nhân làm thê tử’ có phải hay không đều giống nhau ni? Nhưng không thể sinh hài tử a...

“Ngô a...”

Long Diễm vẫn như cũ ở trong thân thể y ra vào, không ngừng nhấc lên từng đợt sóng triều của dục vọng, y cảm thấy chính mình đang bị bao vây trong những động tác kịch liệt của Long Diễm.

“Văn Tâm, đi theo ta.”

Trong lúc mất đi ý thức, Thi Văn Tâm nghe thấy Long Diễm nói thế...

6. Chương 6

Trăng treo đầu cành, sắc trời đã muốn khuya, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Ngón tay Long Diễm mơn trớn trán của Thi Văn Tâm, trượt xuống mi tâm, mũi, cuối cùng dừng ở hai phiến bạc thần làm cho hấn mê luyến.

Tiểu ngọc thư này cư nhiên lựa lúc hấn phát tiết trong cơ thể y liền ngủ thiếp đi.

Là ngủ, mà không phải xỉu, chỉ sợ là do tiêu hao quá nhiều sức lực đi! Nhìn Thi Văn Tâm trước mắt hít

thở đều đều, Long Diễm cầm chân gấm phủ lên trên người y. Có lẽ y sẽ không thấy lạnh bởi trên người y có ma lực thuộc hỏa tính của hắc. Cách chữa này cũng thật công hiệu, sau khi cùng thư ngốc ân ái xong, một nửa ma lực từng truyền cho y giờ đã khôi phục toàn bộ, đau rất mơ hồ ngay trái tim cũng biến mất, thậm chí hắc cảm thấy so với trước khi bị thương càng thêm hữu lực.

Thật là một con mọt sách hữu dụng.

Bất giác nở nụ cười, Long Diễm nhẹ hôn trên môi Thi Văn Tâm.

Đột nhiên, hắc phát giác có cái gì đó vào phòng.

Hắc quay đầu, đằng sau màn lụa nhẹ bay xuất hiện một bóng người, tà tà tựa vào cây cột bên cửa sổ.

“Mọi người nói Hỏa Ma Đế bị tập kích ở biên cảnh Ma Vực, sinh tử chưa biết, không tìm thấy tung tích. Ta sớm biết người sẽ không gặp trở ngại, nhưng lại không đoán được người lại có nhã hứng tầm hoan mua vui.” Bóng người đi ra, nguyệt quang sáng tỏ chiếu vào trên người hắc, phản xạ ra lam quang (ánh sáng xanh) yếu ớt.

Tóc thanh sắc (màu xanh), mâu tử kim sắc (màu vàng), trời sinh khí chất cuồng dã không thua Long Diễm, một cặp song đồng hiển hiện thần sắc mỉa mai.

“Ta chưa từng muốn Thủy Ma Đế người trợ giúp ta, nếu không phải dám tiên đạo hạ lưu đánh lén, ta đã có thể làm cho bọn họ toàn bộ hóa thành tro tàn.” Long Diễm trở tay đem mạn giường buông xuống, cho dù người đến là Thủy Ma Đế, một trong tứ Ma Đế — cả người tập hợp thiên địa tinh khí tỏa ra ngoài khí thể liệt xuất, ca ca hắc Long Băng, hắc cũng không hứng thú để cho đối phương thưởng thức mỹ cảnh tiểu thư ngốc của hắc ngủ say.

Bộ dạng nhàn hạ xinh đẹp như vậy, chỉ có hắc mới có thể độc hưởng.

“Long Diễm, người làm gì che chắn cho hắc, người biết rõ ta chán ghét nam nhân đến cực điểm, thật kì quái, không hiểu người sao có thể coi trọng loại nam nhân tay trái gà không chặt này.”

Long Băng liếc mắt, nhìn đệ đệ từ trên giường đứng dậy, thân thể nam tính trần trụi dưới ánh trăng càng thêm mạnh mẽ cường ngạnh.

“Cho dù biết người ghét nhất là nam nhân, che hay không che cho hắc là chuyện của ta, cùng người không có can hệ gì.” Long Diễm đi đến trước mặt Long Băng, bích mâu bán nheo lòe ra sát khí, “Người dám động hắc, mặc kệ là ai, ta sẽ giết y.”

“Người muốn mê muội ai cùng ta không quan hệ, ta để ý chính là người thân là Hỏa Ma Đế, phải chọn một người có thể xứng đôi với danh hào Ma Đế chứ, người nghĩ rằng người quang minh chính đại đi vào nơi này mà tiên đạo sẽ không hay biết gì sao! Hay là người bị thư sinh ngốc kia mê hoặc đến mất đi sự nhạy bén

lúc bình thường rồi.”

“Người rảnh rỗi đi thuyết giáo người khác còn chính mình thì lại ngông nghênh hiện thân, xem ra ca ca người đã tự tay loại trừ bọn hại nước hại dân kia, không cần ta động thủ a!”

Cười một tiếng, Long Băng nghĩ rằng hắn thật sự không nghe được động tĩnh gì sao? Từ lúc hắn tiến vào nơi này, hơi thở của đám thám tử ngồi bên ngoài kia từng người từng người tắt đi cho đến người cuối cùng, tất cả động tĩnh hắn đều nghe được — càng huống hồ không cần nghe hắn cũng biết được Long Băng đã đến, cái loại lãnh khí làm người ta âm hàn đến tận xương này, chỉ có bản thể Thanh Long của Long Băng mới có được.

“Ta chỉ là thuận tay, lo lắng đệ đệ của ta đang có hảo sự, không muốn quấy rầy người. Người tính khi nào thì quay về Ma Vực?”

Không tiếp tục trêu chọc, Long Băng trực tiếp hỏi hắn.

“Tạm thời không quay về, đám tiên đạo này giết không được ta, chờ ta nói rõ ràng cùng Văn Tâm, ta sẽ dắt hắn cùng về.”

Nhắc tới tên thư ngọc, giọng nói Long Diễm trong bất giác ôn nhu xuống.

“Chẳng lẽ.... Hắn chính là người chủ định của người? Chỉ cần cùng hắn ái ân là thể lực có thể khôi phục hoàn toàn?” Long Băng quả thực muốn cười. Thời điểm hắn tới đây, thất hơn hai mươi đạo sĩ ngồi xổm trước Xuân Hồng lâu thám thính tình huống trong phòng, hắn còn tưởng Long Diễm thực sự bị thương đang cùng đối phương giằng co, hắn học theo đối phương áp tai lên tường nghe, lại chỉ nghe thấy toàn những âm thanh khiến người mặt đỏ tai hồng.

Mà những lời của Long Diễm nói lúc đang cùng đối phương ân ái, khi nghe vào tai Long Băng lại trở nên vô cùng quái dị. Ở Ma Vực, ai chẳng biết Băng Hỏa hai vị Ma Đế cho tới nay đều là lãnh khốc vô tình, cho dù một khắc trước vừa cùng người đó thân thể giao triền, một khắc sau đó có thể rút đao chặt đứt đầu của đối phương.

Long Diễm lại còn nói: “Theo ta đi”.

Hắn rất muốn cười, thật sự rất muốn cười, nhưng là nếu hắn cười, đám thám tử này có thể sẽ phát hiện được tồn tại của hắn, cho nên hắn kết liễu hết toàn bộ bọn họ — chỉ một móng vuốt, hắn liền đoạt đi sinh mệnh của hơn hai mươi đạo nhân, vì để chính mình có thể yên tâm cười thành tiếng.

Hắn không cần tính mạng của người khác, thứ kia cùng hắn có quan hệ gì đâu, hắn chỉ biết là sau khi hắn làm vậy có thể quang minh chính đại chê cười Long Diễm, chỉ là thoáng giật nhẹ tay mà thôi.

Ấn theo lời Long Diễm, hắn muốn dẫn nhân loại này cùng về Ma Vực thì chỉ vì một khả năng, đó là Long

Diễm đã gặp được một nửa khác của sinh mệnh. Trách không được Long Diễm lại bảo hộ thư ngọc này như thế, nguyên lai y là ‘chủ định’ của Long Diễm, thật sự là bảo bối.

“Có gói thuốc tùy thân này cũng không tệ, xem ra cũng không cần chịu trách nhiệm gì, tùy thân mang theo muốn làm khi nào thì làm, rất là tiện lợi ni!”

Long Băng đi lại gần giường, muốn kéo màn nhìn xem y dài ngắn ra sao.

“Long Băng, cho dù ngươi là huynh trưởng của ta, cũng không có quyền có ý kiến đúng sai với ta. Thu miệng ngươi nhỏ lại, nếu không đừng trách ta không lưu tình nể mặt ngươi.”

Vượt lên hai bước, Long Diễm đối Long Băng ném tới một quyền.

“Ngươi thực sự động thủ?”

Long Băng rất nhanh tránh đi, quyền của Long Diễm mang theo khí nguyên hình của ma thú, lực công kích so với dùng ma lực công kích trực tiếp còn lớn hơn, hắn cũng không muốn bị trảo bạch hổ của Long Diễm gỡ xuống bất kì mảnh vảy trên quý nào trên mình hắn đâu. Bởi đồng dạng sử dụng thú khí, ngón tay Long Băng dài ra một mảnh da màng màu xanh.

“Ngươi có thể thử kiểm chứng xem có thực hay không.”

Long Diễm cười nhạt, xoay người che ở trước giường, hổ vằn uốn lượn dần dần hiện ra trên hai tay hắn, móng tay cũng dài ra cong cong như móc câu.

“Quên đi, đừng ở đây, ta hôm nay tới là muốn nói cho ngươi, ‘không’ ‘chi lực đã điều tra ra là chuyển kiếp tới nhân gian, ngươi nếu không nhanh trở về thì chờ khi ta tìm được ‘không’ ‘hắn trở lại đi! Về phần bảo bối thư ngọc của ngươi, ta thấy ngươi trước tiên vẫn nên lo xem làm sao giải thích cùng hắc mới tốt — hắc sớm đã tỉnh, ngươi thật sự đã bị hắc mê đến tâm thần mê hoặc, ngay cả hô hấp của ngươi ngủ say bất đồng với thanh tỉnh mà cũng không phát hiện, cẩn thận mạng sống khi quay về Ma Vực.”

Long Băng cười, thân ảnh chợt lóe liền chạy mất, không lưu nửa điểm bóng dáng.

Long Diễm nghe xong lời nói của Long Băng, không để ý Long Băng đi hướng nào, lập tức nhất lên bố liêm (tắm mình bằng vải bố).

Thi Văn Tâm quả nhiên đã tỉnh — tuy y gắt gao nhắm chặt hai mắt nhưng hô hấp đã không còn vững vàng như khi y ngủ nữa — y thật sự giống như lời Long Băng nói, cứ dính dáng đến thư ngọc, ngay cả phản ứng cũng trở nên trì hoãn sao?

“Ngươi nghe được cái gì?”

Trong lòng Long Diễm trầm xuống.

Long Băng nói cũng không sai, thư ngọc là đối tượng chú định của hắc, hắc cũng không phủ nhận hắc cảm thấy thư ngọc rất giống một cái hộp được lưu động, vô cùng tiện lợi, ở trong Ma tộc, kỳ thực có rất nhiều trường hợp giữa ‘đối tượng nhất định’ với nhau không hề có cảm tình đặc biệt, chỉ coi nhau là thứ để trị liệu mà thôi.

Vốn cũng không có cái gì khó giải thích, nhưng hắc không có lý do so đo, hắc cũng không coi thư ngọc chỉ là một gói thuốc để mang bên người, lại càng không muốn vì lý do này mà đem y đi theo mình.... Chính hắc cũng không biết đến tột cùng là vì sao, nhưng hắc chỉ biết hắc không muốn thư ngọc biết chuyện này.

“A? Không có... Người vừa là ca ca của người sao?”

Thần sắc Thi Văn Tâm hiểu kì làm cho Long Diễm yên tâm.

Xem ra thư ngọc không nghe được Long Băng nói về ‘chú định’, như vậy rất tốt.

“Đúng vậy, hắc là ca ca ta.”

“Tóc của hắc là màu xanh, song mâu là màu đỏ, vì sao hai người các người lại bắt đồng người khác?”

Vừa hỏi xong câu này, bụng Thi Văn Tâm cô lỗ cô lỗ kêu lên, nhờ thế y mới phát hiện đây là tiếng kêu đói của bụng mình.

“Ta kêu người đem đồ ăn lên, người chờ một chút.”

Mặc vào nội sam, Long Diễm ra khỏi phòng, nhưng không phát hiện song mâu của Thi Văn Tâm ngấm nổi lên chút bi thương đang nhìn chăm chăm bóng lưng mình.

Kỳ thật, y đã sớm tỉnh.... Long Băng nói đúng, hơn nữa tất cả y đều nghe được.

Y biết mình là thư sinh ngọc, phần bản sự duy nhất chính là đọc sách, nghiên cứu các loại bất đồng trong văn tự — tuy rằng vừa rồi Long Băng không nhiều lời nhưng cũng đủ cho y hiểu rõ được rất nhiều chuyện.

Chuyện Long Diễm không nói rõ với y, từ lời nói của Long Băng y cũng đã hiểu được đa phần rồi.

Long Diễm đến từ một địa phương tên là Ma Vực, bởi vì một số người gọi là ‘tiên đạo’ ‘đuổi giết’, mới có thể rơi xuống nhân gian, đi đến trước cửa nhà y. Y vừa vặn bắt gặp bạch hổ Long Diễm đang bị thương, mà Long Diễm bởi vì phát giác y là ‘chú định’ của hắc nên mới mang y theo, bởi vì chỉ cần cùng ‘chú định’ ái ân, là có thể có thể trị liệu phi phạm.

Sự tình ước chừng chính là như vậy, tuy rằng y không biết ‘chú định’ là chú định như thế nào, nhưng vậy cũng đã đủ rồi.

Y thủy chung chính là một thư sinh ở trong một thư viện nghèo nàn tại nông thôn, trong lòng sinh ra những khát vọng về những chuyện không thể xảy ra. Nếu không phải bởi vì y còn có chuyện dùng được, Long Diễm dựa vào cái gì muốn cùng y ở cùng một chỗ? Dựa vào cái gì muốn dẫn y theo?

“Đi theo ta.”

Những lời này, ý tứ hẳn là đi theo hẳn, có thể tùy thời giúp hẳn chữa thương đi! Như vậy cũng đủ rồi, y còn dám mộng tưởng xa vời gì nữa ni? Có thể được Long Diễm cần đã là kỳ tích rồi....

Y rất thích, rất thích ngân phát của Long Diễm,, rất thích cặp song mâu chứa đầy cuồng bạo kia, thích đến nỗi tâm đau đớn....

Cho dù Long Diễm cùng y làm cái chuyện này, cho dù làm y thống khổ muốn chết, y cũng cảm thấy thật cao hứng. Cho nên y không thể nói cho Long Diễm biết y đã nghe những câu kia của Long Băng, y sợ Long Diễm rời đi mình, muốn dứt ra liền cảm thấy rất đau lòng, y chỉ có thể kiên trì tiếp tục chìm đắm trong đó.

Y có thể kiên trì — không cho Long Diễm thấy được tâm y đang mất mát đến tan nát.

Cho dù y muốn khóc như thế nào cũng tốt....Đối với Long Diễm, y vẫn như cũ là một con một sách không hơn không kém, y chỉ muốn đứng bên người Long Diễm, hữu dụng với hẳn là tốt rồi

“Văn Tâm thư ngọc, đang phát ngọc gì vậy?”

Bị người khê gõ vào ót, Thi Văn Tâm phát giác Long Diễm đã trở lại, trên tay còn bưng một bát cháo thịt nóng hổi.

“Thơm quá nga...”

Thi Văn Tâm dùng sức hít một hơi mùi cháo thịt, nuốt mất không nghe lời rơi xuống, rơi vào bát cháo.

“Sao lại khóc?”

Thư ngọc không phải là bị bát cháo này làm cảm động đi... Y xác thực là không thường được ăn thịt, nhưng cũng không tới nỗi này a.

“Đúng vậy a! Ta hàng năm a, chỉ có một lần có thể ăn thịt, chính là lễ mừng năm mới. Ta là cô nhi, được viện sĩ phụ thân nhặt được, tuy rằng nghèo, nhưng hẳn vẫn tận lực làm cho ta hàng năm vào lễ mừng năm

mới đều có thịt ăn.... Một năm chỉ được một lần, cho nên khi ngửi được vị thịt ta sẽ nhớ tới hân, là ta vô dụng, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể làm thư sinh, vô dụng không có biện pháp để hiểu thuận hân.... “

Tung hỏa mù, Thi Văn Tâm che dấu nguyên do thật sự khiến y khóc....

“Đi theo ta, muốn ăn bao nhiêu thịt đều có thể! Cũng có thể dưỡng người béo chút, dưỡng hảo thân thể mới có thể đi theo ta a.”

Không nghĩ nhiều, Long Diễm chỉ cho rằng là do thư ngốc cảm động nên mới khóc, hân đưa tay lau đi nước mắt hai bên má của Thi Văn Tâm.

“Àn...”

Dùng sức gạt đầu, Thi Văn Tâm miễn cưỡng gương cười, cái miệng nhỏ uống sạch bát cháo thấm đẫm lệ ngân kia.

7. Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Long Diễm mua một chiếc xe, đem Thi Văn Tâm còn đang say ngủ bọc lại cẩn thận sau đó nhét vào trong thùng xe.

Không chỉ lực chuyển sinh nhân gian, đây tuyệt đối không phải chuyện gì tốt. Long Diễm nhú mày, nhìn Thi Văn Tâm trong ngực mình phát ra những tiếng thở đều nhỏ nhỏ.

Tiểu ngốc thư này lúc này còn chưa ăn gì — may mà chuyện giao hợp đã đồng thời có tác dụng hiệu quả chữa thương với song phương, sự kịch liệt của hân cũng không lưu lại thương tổn nào trên người y. Kỳ thật bát thịt cháo đem qua cũng không phải thứ bình thường, bên trong có thiên ma(1 vị thuốc), ô kê cùng xà cốt ngao chung thành tinh hoa, bất quá nghĩ đến thư ngốc uống nhưng không nhận ra, có rất nhiều thứ tốt y chưa từng được thấy qua, càng hưởng hồ, Long Diễm hân cũng chỉ nghĩ muốn y uống thôi, có hiệu quả thì tốt, y tiêu nhiều thể lực, uống xong bát cháo này, ít nhiều trên mặt cũng có được chút huyết sắc.

Ngón tay bắt giác giờ lên, bao phủ bờ má mềm mại của Thi Văn Tâm, Long Diễm nhìn Thi Văn Tâm trong lòng vì cảm giác thô ráp nơi ngón tay của mình mà khẽ lắc đầu, sau tiếp tục ngủ.

Nghĩ đến chuyện có lẽ y thật sự rất mệt đi... Ngày hôm qua sau khi ăn chén cháo xong liền ngủ, thẳng đến hiện tại còn chưa thấy tỉnh.

Long Diễm thu tay lại, cẩn thận phóng sa liêm nặng nề hoa lệ của xe ngựa xuống, sợ phát ra động tĩnh quấy nhiễu mộng đẹp của Thi Văn Tâm.

“Đi.”

Ngồi ở vị trí người lái xe, Long Diễm ra lệnh một tiếng, bốn hắc mã kéo xe phảng phất như nghe hiểu tiếng người, cước bộ chỉnh tề, đám người tú bà cô nương tiểu nha đầu của Xuân Hồng lâu đi xem náo nhiệt gần đó đều lú lười.

Kỳ thực hắc cũng không nghĩ sớm như vậy liền đem tiểu ngọc thư về. Nhưng sự xuất hiện Long Băng làm cho hắc không thể không sớm xuất phát.

Vốn định ít nhất cũng phải ở lại đây một thời gian để hảo hảo tu dưỡng thân thể y một chút, bổ sung thêm nguyên khí, tuy rằng phòng hoa khôi hạng nhất của Xuân Hồng lâu cùng khí chất của tiểu ngọc thư không hợp chút nào, nhưng cần cái gì đều có cái đó, coi như là một nơi nghỉ chân thật tốt đi, nếu không phải vì không chi lực, hắc thực ra cũng muốn cùng tiểu ngọc thư ở chỗ này thêm vài ngày, hảo hảo hưởng thụ một phen.

Địa Thủy Hỏa Phong Không — Ma Vực nguyên bản có năm vị ma đế, đều tự nắm giữ một loại nguyên tố ma lực, nhưng hiện tại chỉ còn bốn người tại vị. Không ma đế vào hơn ba trăm năm trước vào trận tiên ma chi chiến đã hy sinh, nguyên thần chưa trở lại Ma Vực, cũng không có rơi vào tay tiên đạo. Cũng chính vì khuyết thiếu một vị ma đế, làm cho kết giới của Ma Vực xuất hiện một lỗ hổng, cũng chính vì vậy mà hắc mới có thể bị lọt vào phục kích ngay tại Ma Vực — nếu kết giới không có vấn đề, tiên đạo căn bản không thể tiến vào phạm vi của Ma Vực được, mà ngay cả cuộc chiến tranh vào ba trăm năm trước, mặc dù là từ một hồi yêu hận gút mắc giữa không đế cùng tiên đạo gây ra, nhưng địa điểm xảy ra chiến tranh là ở Côn Lôn tam đảo của tiên đạo, không hề lan đến gần phạm vi của Ma Vực.

Sau đại chiến, nguyên thần lực lượng của Không đế mất đi khiến cho cân bằng của Ma Vực biến mất, dần dần lệch khỏi quỹ đạo nguyên trạng, nguyên bản mặt cỏ thơm mát cùng cây cối tươi tốt đã bắt đầu héo rũ — đúng lúc tìm được Không chi lực cùng đem ma đế gọi về đối với yên ổn của Ma Vực rất trọng yếu, mà đồng thời tiên đạo cũng đang trên đường tìm kiếm không chi lực. Theo như lời nói của Long Băng, Không chi lực đã muốn chuyển sinh ở nhân gian, Ma Vực đã biết được tin này, tiên đạo không có lý do nào không xen vào, bọn họ nhất định cũng vội vã muốn nhanh nhanh tìm được Không chi lực ở nhân gian — nếu để bọn họ nắm giữ được người sở hữu không chi lực, vậy thì thế giằng co nhiều năm từ đó đến nay giữa tiên ma, lần đầu tiên sẽ xuất hiện địa chấn hoàn toàn có thể lay động toàn bộ Ma Vực. Dùng thứ ma lực thuộc về Ma Vực để xâm hại kết giới của Ma Vực, hậu quả thiết tưởng sẽ vô cùng nặng nề.

Trí nhớ của Không ma đế Già Lãng không biết có... hay không cùng chuyển sang kiếp khác vào trong thân thể nhân loại, nếu có, như vậy sẽ là chuyện vô cùng xấu. Dù sao năm đó người Già Lãng yêu chính là tiên đạo, hơn nữa còn là thần tiên thuộc thượng cấp....

Cho nên hắc không thể trì hoãn nữa, Ma Vực nhất định phải tìm được nhân loại kia trước, dù sao ngũ lực lượng đều thuộc Ma Vực, chỉ cần ma đế tiếp cận người nọ, liền nhất định sẽ sản sinh ra cộng hưởng. Mà trọng yếu hơn là — người tiên đạo phái đến để giám thị hắc đều đã bị giết toàn bộ, dựa theo những gì bọn người này hay tự xưng vì chính nghĩa, thì theo tác phong đó, bọn chúng rất nhanh sẽ tìm tới cửa. (Dạ Liên: hơi khó hiểu, dịch từng nghĩa ra vậy)

Tới một người liền giết một người, đến hai người liền giết một đôi, hắc không quan tâm đến chuyện giết người, lần này ngoại lệ là do nơi đây là chỗ thư ngọc nghỉ ngơi, nên tận lực né tránh phiền toái mới hảo.

Long Băng hỗn trưởng, quang minh chính đại tìm tới hắn, sạch sẽ lưu loát giết sạch người xung quanh, lưu trữ mấy cái thi thể vu oan cho hắn, nói rõ ra là muốn hắn dẫn dắt sự chú ý của tiên đạo, sau đó Long Băng liền vui vẻ rảnh rang mà đi tìm chuyển kiếp của Già Lăng.

Phi, biện pháp y hệt của tiên đạo, nếu Long Băng không phải ca ca hắn, một quyền ngày hôm qua nhất định liền thảo phạt một đồng vầy lớn của y.

Trên người thư ngọc hiện tại có lưu giữ một phần ma lực của hắn, hiển nhiên nếu như bị bọn tiên đạo kia đánh hơi thấy phần ma lực này, còn không đem tiểu ngọc thư hiểu lầm trở thành chuyển sinh của Không chỉ lực sao? Long Băng lần này ra tay thật ngoan độc, chờ mang được tiểu ngọc thư về Ma Vực rồi, nhất định phải đem long cân của y rút ra làm dây lưng. Về phần tiên đạo, cứ giết hết cho xong chuyện.

Long Diễm nheo lại mắt, lộ ra sát khí nhè nhẹ.

Ngựa kéo xe bị hắn dùng niệm lực điều khiển giống như cảm giác được dòng bạo khí hung tàn bài sơn hải đảo (dời núi lấp biển) kéo tới, nhưng lại bị áp chế nên vô pháp lồng lên giãy dụa, chỉ có thể đẩy tốc độ chạy nhanh hơn.

Hắn đã dùng thêm ma lực tác dụng vào trong xe ngựa, hắn có thể bảo trì được vững vàng không xóc nảy, tiểu ngọc thư mệt mỏi, ít nhất để y hảo hảo ngủ một giấc.

Nghĩ đến tiểu ngọc thư, khóe môi mím chặt của Long Diễm có phần thả lỏng — ngọc thư nếu tỉnh, nhất định lại có một đồng lớn vấn đề muốn hỏi, hắn nên hảo hảo ngẫm lại làm thế nào trả lời. Hắn cũng không biết, Thi Văn Tâm trong thùng xe cũng vừa tỉnh lại, thật cẩn thận qua khe hở của rèm che trộm nhìn bóng lưng của hắn.

Long Diễm...

Lưng của hắn hảo rộng, trên vai.... hắn vẫn còn lưu lại vết cào của mình vào đêm qua đi! Mặt đỏ, lại một trận vụng huỳnh, Thi Văn Tâm vội vàng buông rèm, dùng sức thở hai ngụm không khí lớn, nghĩ muốn bình phục hô hấp dồn dập của mình.

Uống qua cháo, có lẽ vì bụng no rồi, y cái gì cũng nhớ tới. Mình là như thế nào ở dưới thân Long Diễm phát ra tiếng rên rỉ làm cho người ta nan kham, như thế nào tác cầu thân thể của Long Diễm, y đều nhớ rõ.

Nghe nói.... y cùng Long Diễm giao hợp sẽ có hiệu quả trị liệu, có phải hay không vì vậy, cảm giác đau đớn cơ hồ làm y muốn chết đi kia lại chỉ giống như một giấc mơ, nhưng là tình tiết xảy ra vẫn còn rõ ràng ở trước mắt nha — chỉ trừ bỏ khúc cuối không nhớ rõ lắm, cảm giác này là lần đầu tiên y có, giống như mọi thứ trước mặt đều biến mất, cả người phiêu phù ở trong không trung, cái gì cũng không muốn nghĩ....

Nếu như là nữ tử, ủy thân vu nhân, về sau đối phương chính là trời của mình, là phu quân, là nơi mình vĩnh viễn phải đi theo, vậy y phải làm như thế nào? Y là nam nhân, nhưng chuyện tình ngày hôm qua y cùng Long Diễm làm, chính là chuyện nam cùng nữ làm lúc đó. Vậy y có phải hay không cũng phải đi theo

Long Diễm đến chân trời góc biển? Bất quá Long Diễm cũng là muốn như vậy đi, bị xe ngựa lay động làm tỉnh lại, y biết bọn họ đã ly khai Xuân Hồng lâu.

Là bởi vì “Không chi lực” mà nam tử gọi là Long Băng đêm qua nói sao? Tuy rằng không rõ lắm, nhưng nhất định là chuyện tình rất trọng yếu. Bây giờ bọn họ muốn đi tìm đồ vật đó sao? Bất quá mặc kệ như thế nào, Long Diễm mang theo y đi cùng, vậy cũng đã đủ rồi, y muốn ngồi sau rèm nhìn hắn nhiều một chút — tóc hắn hiện tại là hắc sắc, có phải hay không bởi vì ngân phát quá mức khiến người chú ý.

Thi Văn Tâm thầm nghĩ, xe ngựa là bỗng nhiên ngừng lại.

Màng xoát một cái phất lên, y mạnh ngẩng đầu, nhìn thấy đầu tiên chính là cặp song đồng sáng ngời sắc bén hữu thần của Long Diễm.

Thi Văn Tâm cảm thấy được tim của mình đập loạn nhịp, lập tức luồng nhiệt khí vừa được vắt và áp chế ngay tức khắc lại xong lên mặt.

“Tiểu ngốc thư, tỉnh, muốn cái gì?”

Vẫn là biểu tình giống như đang nằm mơ, Long Diễm nhìn mà trong lòng mềm ra. Hắn lo lắng đêm qua Thi Văn Tâm nghe được hắn cùng Long Băng đối thoại, nhưng tiểu ngốc thư thoát nhìn giống như trước đây, hắn kéo mở màn che ra, liền thấy Thi Văn Tâm kinh ngạc, ánh mắt nhìn xuyên qua xe ngựa, trông về phía địa phương xa xăm vô danh nào đó.

“A... Không... Không có.”

Thi Văn Tâm quần bách muốn đem mặt giấu xuống dưới chăn, không muốn nam nhân trước mắt nhìn ra suy nghĩ của mình. A nha, cái chăn này, chứ không phải chính là cái chăn thêu hình long phượng đỏ thắm dùng khi đêm qua hai người cùng giao hoan sao? (chém nha, ta không hiểu)

Này... này phải làm thế nào cho phải? Phải đem mặt giấu đi nơi nào đây? Chăn chỉ làm cho y càng nhớ tới thứ chuyện tình không nên nhớ tới vào ban ngày. Thi Văn Tâm không biết nên làm thế nào cho phải, cuống quýt lui về phía sau xe ngựa, nghĩ muốn né đi ánh mắt của Long Diễm, lại cố tình cái chăn kia không phải bó chăn nhỏ bé khi xưa của y, mà là loại tơ lụa bóng loáng mềm mại — ấn theo thói quen của y, chăn chính là thứ trong chấp vá bên ngoài cũng chấp vá, ba bốn tầng mụn vá luy cùng một chỗ, cho dù muốn trượt xuống khỏi người cũng không thể trượt, buổi tối còn có khi bị mụn vá làm cho khó chịu đến tỉnh lại cũng có, đáng xấu hổ a! Một ngày trước còn vừa chợp mắt liền ngủ, cũng bởi vì chăn đệm giường vừa thơm vừa ấm, bụng thì no, y không hề không được buồn ngủ, rõ ràng đang buồn vì bị Long Diễm xem là gói thuốc mang bên người, nhưng lập tức lại bị chăn ấm nệm êm mê hoặc, tự nhiên nằm ngủ thẳng một giấc — chăn nguyên lai rất dễ trượt, tay của y không có bám ổn, cả người đều hướng phía sau thùng xe, ngã thẳng xuống xe.

Mất thấy mình mặc áo đơn cứ như vậy rơi ra ngoài, hai mắt Thi Văn Tâm nhắm nghiền lại.

Báo ứng sao? Có phải hay không không nên trốn tránh Long Diễm? Nếu không né tránh hẳn, cũng sẽ không phải chịu cảnh mặc áo đơn rơi khỏi xe. Hiện giờ đã là mùa thu, tổng sẽ có chút lạnh đi, rơi xuống đất có hay không sẽ cảm thấy được đau đớn ni?

Nhất định có.... Cho dù xe ngựa không có di chuyển, nhưng thùng xe luôn luôn cách mặt đất hai thước, thịt người va chạm với mặt đất sao lại không đau? Ngã liền ngã đi....

Thời điểm Thi Văn Tâm nghĩ rằng mình sẽ rơi ra ngoài, liền bị một cái tay thật lớn lôi lấy cổ tay kéo vào, cả người bị một phen túm lại.

Long Diễm cơ hồ muốn thở gấp. Thư ngốc này độ ngốc trệ là vô hạn sao? Đang hảo hảo ngồi trong xe cũng có thể bị rơi ra ngoài, thật sự là trước nay chưa từng có mà. Bộ đáng thất kinh vừa mới rồi của thư ngốc là vì sao? Chỉ vì thấy mặt hắn liền liều mạng lui về phía sau, nhưng bởi vì chân bị trượt nên rơi ra ngoài sao, hắn vừa rồi không có lộ nguyên hình, càng huống hồ, thời điểm Thi Văn Tâm thấy nguyên hình của hắn lại có phần tự tại hơn. (ý Diễm ca là ca không có lộ nguyên hình sao Văn Tâm lại bị dọa đến lui ra sau như thế, với lại Văn Tâm đối với nguyên hình của ca cũng đâu có sợ)

Một phen tha Thi Văn Tâm lại, đem thư ngốc kéo vào trong lòng ngực, y muốn tránh? Tốt lắm, để hắn nhìn xem y có thể trốn được đến nơi nào đi.

“A... Long... Long Diễm huynh, ta đã không còn đáng ngại, người có thể buông tay sao?”

Tuy rằng không có rơi ra khỏi xe, nhưng cũng không trở lại bên trong xe, khí tức cuồng bạo thuộc về nam nhân đột nhiên tập kích đến không phải của Long Diễm thì là ai? Vừa mở mắt, phát hiện trước mặt mình là khuôn ngực của nam nhân, Thi Văn Tâm sợ tới mức nói chuyện cũng trở nên cà lăm.

Long huynh, Long Diễm, vẫn nên gọi hắn là Long Diễm huynh đi? Mặc kệ tốt xấu, chỉ cần Long Diễm buông tay y ra là tốt rồi — hai nam nhân chung quy vẫn không nên khanh khanh ta ta(ý Văn Tâm là thân mật quá mức), càng huống hồ y cảm thấy hảo ngượng ngùng.

8. Chương 8

“Cái gì huynh cái gì đệ, người có phải đã quên ngày hôm qua ta đã nói gì với người đi!”

Trong giọng nói của Long Diễm lộ ra hơi thở nguy hiểm nhàn nhạt.

“Người đã nói cái gì?.... ”

Thi Văn Tâm mở to song đồng không mấy để tâm, thần sắc mông mông lung lung, làm cho Long Diễm thật muốn cuối xuống hung hăng hôn cắn môi của y. Ngốc tử này chẳng lẽ thực không nhớ rõ Long Diễm

hắn túm nói từ nay về sau chính là người của hắn sao? Hắn rõ ràng đã lừa đem ngọc tử ném lên giường, nên hôn đã hôn, nên ôm đã ôm, nên làm đều đã làm, ngay cả những lời Long Diễm hắn chưa từng đối ai nói qua cũng đều đã nói ra miệng, thư ngọc này còn dám hỏi hắn đã nói gì, hắn thực sự không muốn tái nghe từ miệng thư ngọc hai từ "cái gì", nếu Thi Văn Tâm còn không có cảm giác đã trở thành người của hắn, cùng lắm thì làm cho tới khi y có cảm giác là người của hắn mới thôi.

Mặt Long Diễm dần dần vặn vẹo trở nên hung bạo làm Thi Văn Tâm nhìn đến hết cả hồn — y lẽ nói cái gì không nên nói sao? Ngày hôm qua ở trên giường, Long Diễm đem y từ bên bờ sinh tử đánh thức, hỏi y có nhớ rõ tên hắn hay không, y lúc đó rất đau, đau đến quên cả tôn xưng của mình, hiện giờ xưng hô với hắn, tự nhiên y hắn nên gọi hắn là Long Diễm huynh đi — đã muốn thân thiết hơn nhiều, vốn nên dựa theo quy củ chỉ có thể gọi là "Long huynh" a! Y đã tùy theo tư tâm cố ý gọi tên họ đầy đủ của hắn, hay là bởi vì bị mình xưng như vậy, hắn cảm thấy mình không đủ lễ nghĩa?

"Kia... Long huynh..."

Mờ mịt ngẩng đầu, Thi Văn Tâm khách khí xưng hô, trong nháy mắt Long Diễm nổi lên dục vọng muốn đưa tay bóp cổ y.

Có phải hay không y nhất định phải ép hắn vừa đưa tay bóp cổ y, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói cho thư ngọc, Long Diễm hắn muốn Thi Văn Tâm làm người của mình, muốn y thời thời khắc khắc đều phải bồi bên cạnh hắn, Thi Văn Tâm mới có thể hiểu được là có chuyện gì đang xảy ra?

Nếu không phải sợ một trảo của hắn liền đem Thi Văn Tâm đi dời nhà ma, hắn thật sự muốn thử một lần xem sao! Hoặc là cứ thẳng thắn mở banh cái đầu xinh đẹp của y ra, nhìn xem bên trong trừ bỏ sách vở mọc đầy nấm mốc ra còn có cái gì khác, hoặc có sự tồn tại của Long Diễm hắn hay không?

Đáng giận mà, Long Diễm há mồm khê cắn lên chóp mũi của Thi Văn Tâm.

"A... Đau —"

Hắn hắn hắn... Hắn sao lại cắn lên mũi y a? Ngày hôm qua hắn cắn môi y, đó coi như được đi, người ta khi lấy chồng cũng sẽ cắn cắn miệng nhau, chỉ là.. chỉ là.. cắn mũi y, là chuyện gì xảy ra? A — y quên, Long Diễm vốn là một đầu lão hổ a! Y sao lại quên cái chuyện trọng yếu như vậy, Long Diễm là lão hổ biến thành người, chuyện cắn người có lẽ là yêu thích của hắn — y không biết cái mũi của mình ăn ngon a, bắt quá vào lễ mừng năm mới phụ thân viện sĩ mua đầu heo về, phần mũi chính là nơi có thịt ngon nhất, hữu giảo kính hựu đạn nha, khi xào lên còn hương thơm nhu nhu, Long Diễm không phải xem y thành đầu heo đi! Mũi y không có lớn như vậy, bên trong còn có xương cứng!

"Thư ngọc, người nhớ cho ta, mặc kệ lúc nào cũng phải nhớ rõ, người là của ta, hiểu rõ không? Thiên hạ chỉ có người mới có thể gọi thẳng danh tự Long Diễm của ta mà không bị ta giết chết, đem những gì huynh huynh đệ đệ quăng hết cho ta, chỉ có người mới thể gọi ta như vậy!"

Thật vất vả phun ra một tràn, Long Diễm vừa lòng nhìn cái mũi vì bị hắn cắn mà hồng lên của Thi Văn Tâm. Thư ngọc này, bị cắn đau hắn có thể sẽ nhớ rõ đi!

“Chính là Long Bằng hửn cũng không có gọi người như vậy.... ”

Đêm hôm qua chính tai y nghe được! Y thề là không có nghe sai.

Lấy tay chỉ vào Long Diễm. Thi Văn Tâm quên lên án hành động hung ác của nam nhân đối với mình, thật đáng buồn, vì bản tính thư sinh làm cho y chỉ lo chú ý đến lỗ hổng trong câu nói của hửn.

“Người không cần trông nom hửn, coi hửn là người chết là được rồi. Tốt nhất đừng để ta nghe thấy bất cứ tên người nào khác từ miệng người, nếu không ta liền đem bọn họ lột da rút xương.”

Coi thường sự lên án của thư ngọc, Long Diễm thản nhiên tiếp thụ sở chiếm dục của mình đối với thư ngọc. Hửn phát hiện, so với việc giải thích thì hù dọa thư ngọc có hiệu quả hơn hửn, ít nhất sau khi nghe hửn nói câu này tiểu ngọc thư liền lui sâu vào trong ngực hửn, không hỏi hửn vì sao, cũng không nhắc lại tên của người nào khác nữa.

Nhưng nháy mắt yên ắng như vậy làm cho Long Diễm nghe được một ít thanh âm hửn không muốn nghe thấy chút nào.

“Một, hai,..... sáu mươi lăm người, muốn đánh lên sao?”

Ôm Thi Văn Tâm, Long Diễm lạnh lùng cười.

Tiếng hít thở nhỏ bé truyền vào tai hửn tiết lộ xung quanh bốn phía của xe ngựa đều có người mai phục, mà khí tức truyền tới mũi hửn nói cho hửn biết những người tới không chỉ có tiên đạo, ước chừng còn có đám người tự xưng võ lâm nhân sĩ chính phái kia nữa.

Trong không khí phiêu lãng hương vị thịt, đám tiên đạo ăn chay kia sẽ không phát ra loại mùi này, cho nên chỉ có thể là phàm nhân mới có thể có mùi đó. Đám tiên đạo đề tiện lợi dụng người có võ công, nhiều năm qua tại nhân giới truyền bá Ma Vực làm nhiều việc ác, giết người cướp của, thế cho nên những kẻ võ lâm kia mới đi đối phó Ma Vực để trừ ác dương thiện, đáng thương không phát hiện ra chính họ bất quá đang bị sử dụng như công cụ mà thôi, còn cam tâm tình nguyện làm nô dịch vì đám tiên đạo kia bán mạng.

“Ti tiện. Tiểu ngọc thư, người ngồi trong xe ngựa đừng đi ra, chờ ta gọi người.”

Đem Thi Văn Tâm để vào xe ngựa, Long Diễm phi thân lên, nhảy xuống xe ngựa.

“Nếu đã đến, liền lăn hết ra đây cho lão tử, trước mặt Ma đế ta, hạng đạo chích các ngươi đừng cho là có thể che giấu tung tích mình. Sớm đi ra có lẽ còn có thể lưu được toàn thân.”

Cười lạnh một tiếng, Long Diễm khoanh hai tay trước ngực.

Tiếng cười chưa ngưng, chung quanh liền xoát xoát có bóng người nhảy ra, vừa đúng năm sáu chục người, đem xe ngựa cùng Long Diễm vây vào chính giữa.

Cầm đầu là một đạo nhân mặc hôi bào (áo bào màu tro). Hắn tay cầm phát trần, trên mặt mang thần sắc đầy miệt thị, tay vuốt vuốt chồm râu dài hoa râm.

“Hỏa Ma đế Long Diễm chính là người? Cũng chẳng thấy có gì đặc biệt hơn người! Lần trước các vị thượng thiên không thể giết người, lần này ta Lữ Lưu Liên liền giúp người quy thiên, giết ma đầu như người, giữ gìn an bình cho thiên hạ.”

“Lão tử mới vừa nói qua, trừ bỏ hỗn trường Long Băng cùng tiểu ngốc thư, gọi thẳng họ tên ta đều phải chết, người đã muốn chết sớm như vậy, không thành toàn cho người không phải đã có lỗi với chờ mong của người sao?”

Chiếc dây buộc tóc trên đầu chợt đứt, tóc Long Diễm tản ra, nhất tề dựng thẳng, tóc từ từ chuyển sang màu ngân bạch, mà hai song đồng cũng từ từ chuyển sang màu xanh biếc.

“Bất hảo, ma đầu kia muốn làm loạn, các vị nghĩa sĩ thỉnh triển khai dựa theo trận thế khi nãy thương lượng, đồng loạt đối phó hắn.”

Lữ Lưu Liên ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức hoán khai vị trí, vây Long Diễm thành hình bát quái trận đồ.

“Chư vị, thành bại trận chiến là vào lúc này, người ma đầu kia mang theo bên mình chính là ‘Không chi lực’ của Ma Vực chuyển sinh, chỉ cần giết ma đầu này, đoạt ‘Không chi lực’, chúng ta có thể tiến công Ma Vực —”

Lữ Lưu Liên bắt đầu hưng phấn, ngay cả râu cũng không ngừng run run lên.

Hắn rốt cuộc có thể đợi tới lúc này, tu luyện tại môn hộ Lữ Đồng Tân nhiều năm, ngay cả họ cũng đổi thành cùng họ Lữ, hắn rốt cuộc đợi được tới thời điểm có thể vì tiên đạo kiến công, nếu lần này có thể giết Hỏa Ma đế, mang ‘Không chi lực’ chuyển sinh mang về, nói không chừng còn có thể thoát khỏi bán tiên, bạch nhật phi sinh (ta nghĩ là mặt trời ban trưa) có thể thực sự chân chính trở thành thần tiên cũng không chừng a! Hắn làm sao có thể buông tha cho cơ hội này được cơ chứ, đương nhiên muốn nhanh chóng bắt lấy cơ hội tiên phát chế nhân (đánh đòn phủ đầu).

Long Diễm hoàn toàn không đem đám người kia để vào mắt, nhưng hắn vẫn như cũ phi thường tức giận. Sự hăm hại của Long Băng quả nhiên thực hiệu quả, xem ra những người này thật sự đem tiểu ngốc thư thành người sở hữu ‘Không chi lực’, lần phiên toái này qua đi, sợ là phía trước còn có càng nhiều phiên toái đang chờ bọn họ.

Bất quá, trọng điểm hiện tại chính là việc xử lý toàn bộ những người này, miễn lưu hậu hoạn.

Long Diễm duỗi nắm tay trái ra, dẫn theo một loạt tiếng vang rầm rắc của xương cốt, một cánh tay của hắn hóa thành hình dạng vuốt hổ, gấp khúc hướng vào trong, vươn ra nắm móng vuốt hình dáng móc câu ra ngoài.

Đang lúc song phương vận sức chờ phát động, bỗng nhiên bức màn xe ngựa bị hé ra, lộ ra một gương mặt tái nhợt gầy yếu —

“Đạo trưởng, người thích ăn sầu riêng sao?”

Thi Văn Tâm ở sau cửa sổ xe ngựa mỉm cười ngơ ngác nói.

9. Chương 9

Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra! Chỉ là vừa rồi ở trong xe ngựa thấy Long Diễm hảo hung, kỳ thực lúc Long Diễm hung hăng cắn mũi y hoặc biểu tình lúc hắn mất kiên nhẫn cũng không đáng sợ lắm, đáng sợ chính là nét mặt vừa nãy Long Diễm đối với bọn họ. Nguyên bản cho dù vì y không nghe hiểu ý tứ vì sao hắn tức giận nhưng Long Diễm vẫn rất ôn hòa, tuy có chút hung, nhưng y lại cảm thấy không chút sợ hãi nào, nhưng là vừa rồi quanh người hắn tản ra luồng sát khí dữ tợn, hắn nói tất cả những người ở đây đều phải chết. (chém nhá, thực sự không hiểu)

Bất quá, thực sự có rất nhiều người, y trộm đếm có lẽ có đến năm sáu chục người bao vây Long Diễm, hơn nữa còn rất có khí thế — cho dù tái cường đến thế nào, một lần phải đồng thời đối phó với hơn năm sáu chục người vẫn là không thể, bởi vậy y mới không nhịn được mà mở miệng.

Y không muốn thấy Long Diễm bị nửa điểm tổn thương nào nha, tuy y thật sự là năng văn bất năng vũ (có thể làm văn nhưng không thể múa võ), tay trái gà không chặt, có một lần vào lễ mừng năm mới mua một con gà nhưng vì y không thể giữ chặt nên nó mới vùng lên bỏ chạy vào trong rừng, nhưng là nam tử hán đại trượng phu, y cũng phải có suy nghĩ muốn bảo vệ gì đó, đúng không?

Sự hữu dụng của y, có lẽ chỉ ở tài ăn nói mà thôi, lễ mừng năm mới trước đây cũng đều là nhờ cái miệng so sánh có điểm ngọt này đi chúc gia đạo người khác mới có thể có được chút bánh trái linh tinh, bất luận như thế nào y cũng phải thử một lần, tuy rằng Long Diễm không có bộ dáng cần y hỗ trợ.

Định thần ngưng khí, nhấc lên màn cửa, y hé miệng, chợt phát hiện y nên tìm một lý do để mở miệng, nhìn hai phe trước mặt đang giương cung bạt kiếm, nếu nói sai lời nào có lẽ họ sẽ ngay lập tức lao vào đánh nhau, đại sự liền bất thành. Bằng không.... trước vẫn nên cùng vị đạo nhân kia làm quen trước đi! Người tu đạo tâm hồn thiện niệm, hắn là có thể dễ dàng nói chuyện.

Vị đạo trưởng kia dường như gọi là — Lữ Sầu Riêng (Lưu Liên còn có nghĩa là sầu riêng, là Văn Tâm hiểu sai nghĩa thôi) đi! Thật kỳ quái, có người cư nhiên đặt tên mình là sầu riêng sao, có lẽ là do thực thích ăn sầu riêng đi. Nhưng là vật kia toàn thân không chỉ toàn gai, còn phát ra mùi vị dị thường thối, y thấy ở trong sách có nói sầu riêng là đặc sản hoa quả của vùng Lĩnh Nam, không nghĩ tới trung nguyên cũng có

bán, còn có người thích ăn nó nữa.

“Người thích ăn sầu riêng sao?”

Suy nghĩ nửa ngày, Thi Văn Tâm chỉ nói ra những từ này.

Lữ Lưu Liên đứng đối diện thấy cửa xe vừa động, lập tức cảnh giác ba phần — hai mươi người đêm qua bị phái đi giám thị Long Diễm đều bị giết toàn bộ, có một người duy nhất giữ được hơi tàn chỉ có thể để lại được một câu “Còn có một tên nữa...” liền chết, rốt cuộc không hỏi ra được cái gì nữa.

Sau có thám tử tới nói trừ bỏ Hỏa ma để Long Diễm cùng người hắc luân mang theo bên mình thì không còn ai khác nữa. Vừa rồi hắc vận dụng thiên nhân chính mình tu luyện thông khán (xuyên qua nhìn) xe ngựa một lần, phát hiện sau khi Long Diễm đi ra, bên trong xe ngựa vẫn như cũ phát ra ma khí mơ hồ.

Lúc trước thời điểm Long Diễm mang theo người này ngụ ở Xuân Hồng lâu còn không cảm giác ra người này có ma khí, hiện giờ đã có, chẳng lẽ Long Diễm khi ở Xuân Hồng lâu đã kích phát ma khí của y? Cái loại hơi thở này cùng khí tức của Long Diễm thập phần giống nhau — hắc chỉ sợ đó là thân thể chứa “Không chi lực”, hoặc là Không Ma để chuyển sinh cũng không chừng.

Bởi vậy Lữ Lưu Liên phá lệ chú ý động tác của người trong xe ngựa, cho dù đám người của hắc đã điều tra qua, người này từ nhỏ đến lớn cũng chỉ là một thư sinh nghèo, nhưng hắc cũng không dám có chút khinh thường đối với y.

Không nghĩ đến lúc thư sinh vén lên tấm màn câu đầu tiên nói lại chính là hỏi hắc có phải thích sầu riêng hay không, thực tức chết hắc, đây là cái trường hợp gì, đây lại là cái vấn đề gì.

“Người hỏi ta có thích sầu riêng hay không để làm cái gì?”

Lữ Lưu Liên thật muốn sinh khí, nhưng e ngại nơi này có nhiều người, đối phương lại là tiểu bối, chung quy không nên lập tức lật mặt, tạm thời cùng thối thư sinh này nói vài câu chu toàn rồi tính sau.

Bởi vì một câu nói kia của thi Văn Tâm, không khí hết sức căng thẳng giữa song phương nhất thời bị trừ khử tiêu thất không còn bóng dáng, thậm chí trong đám người giang hồ còn có kẻ che miệng cười trộm.

Sầu riêng... Dường như tên của người nào đó cũng có danh tự này a.

“A, tiểu sinh là muốn hỏi, tên của đạo trưởng, có phải có quan hệ cùng với sầu riêng hay không, hay là vì thân sinh của ngài thích dùng loại hoa quả này, mới cố ý đặt tên này cho ngài để làm kỷ niệm ni?”

Quả nhiên không đoán sai, đạo trưởng chính là người dễ nói chuyện, vậy tiếp tục nói chuyện đi. Thi Văn Tâm mỉm cười, một mặt gật đầu khẳng định sách lược của mình thật chính xác.

“Phốc –” đây là thanh âm phát ra từ trong đám người. Kẻ mới vừa rồi che miệng cười trộm, trong đầu bắt giác đem Lữ Lưu Liên cùng sấu riêng liên hệ lại với nhau — Lữ Lưu Liên béo tròn, xem ra thật đúng là giống với phần cơm của sấu riêng, hồn viên (tròn trịa) giống nhau —

Lữ Lưu Liên sống năm mươi mấy năm qua chưa bao giờ bị vũ nhục ngay trước mặt nhiều người như vậy, tức giận đến cả người phát run, tức giận đến cực điểm, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy một trận cuồng tiếu kiêu ngạo cực kì.

“Ha — ha ha ha ha ha — ”

Mọi người đem tầm mắt chuyển hướng địa phương phát ra tiếng cười, nơi đó, Long Diễm đang ngửa mặt lên trời cười to.

Không hổ là tiểu ngốc thư hần coi trọng, mới nói một câu, đã khiến cho đối thủ tâm thần tan rã, nhất là cái tay lão đạo sĩ kia, sợ là tức đến muốn thổ huyết! Nhìn hần thần thanh khí sáng, đây mới là tâm thái cần có trước khi ác đấu, đối thủ trong lòng có lửa, ta tự ý tùy tiện tiêu dao, như vậy đánh nhau mới thoải mái.

“Đạo sĩ nguyên lai gọi là Sấu Riêng, chẳng trách không khí bốn phía lại thối như thế, thối đến nỗi có thể trực tiếp giết người.”

Tiếng cười dừng, nhưng nụ cười ác độc trên mặt lại không chút suy giảm, con ngươi lục bích của Long Diễm tràn ngập thần sắc bề nghệ làm cho Lữ Lưu Liên giận đến khó kiềm chế được.

“Ma đầu! Người không giấu cợt bần đạo bao lâu nữa đâu. Nơi này phần đông là nghĩa sĩ, người cho là người có thể mang theo thư sinh ngu xuẩn này toàn thân trở ra sao, mọi người cùng lên! không cần câu nệ thiện niệm (ý niệm thiện lương, các người có sao), loại ma đầu này không xứng đáng.”

Phất trần vung lên, Lữ Lưu Liên hận không thể để chúng nhân vạn đạo lăng trì tên ma nhân dám nhạo bán hần kia — nếu không phải cần cướp lấy “Không chi lực”, tên thối thư sinh đó hần cũng nhất định phải chém chết.

Không ngờ, mọi người mới vừa đánh về phía Long Diễm, liền thấy một thân ảnh bạch sắc lặn xuống khỏi xe ngựa, lặn trên mặt đất hai vòng, thất tha thất thiếu chạy đến chắn trước người Long Diễm.

“Dừng tay —— ”

Một tiếng hô to, thanh âm không lớn, lại có đầy đủ lực uy hiếp làm cho mọi người nhất tề thu tay lại, bởi vì người che trước người Long Diễm chính là người mà các tiên nhân ngàn đời vạn dặm tuyệt đối không được thương tổn tới — thư ngốc tử (dịch là là con một sách, ta thấy nó sỉ nhục Văn Tâm quá nên để nguyên hán việt) Thi Văn Tâm người mà bọn họ nghĩ rằng đã thừa kế “Không chi lực”.

Thi Văn Tâm thực sự là lặn xuống xe ngựa, y không nghĩ được nhiều như vậy, thậm chí phải xuống xe

ngựa, kết quả một bước vừa giẫm liền trượt xuống, không chỉ lặn xuống, còn làm bị thương mắt cá chân.

Đau quá, sợ là đã sưng lên một mảng lớn rồi, nhưng y vẫn cố đứng lên chạy đến chỗ Long Diễm — y mới đầu chỉ nghĩ một chuyện duy nhất, chính là muốn lôi kéo làm quen cùng vị đạo sĩ kia mà thôi, nào biết vị đạo sĩ kia dễ bị chọc giận như vậy, sự kiên nhẫn còn không bằng một góc của Long Diễm! Bất quá chỉ nói sai một câu, bình khí hai bên ngay lập tức hướng thẳng vào nhau, đều là lỗi của y, cho dù chỉ bị một đao, y cũng không muốn để Long Diễm phải đi thừa nhận.

Chạy qua đến chỗ Long Diễm, hai tay mở ra, Thi Văn Tâm từ khi sinh ra mới chỉ thấy qua đao thái đao cắt thịt đao đồn củi đao giết heo, có bao giờ được thấy đại đao trường kiếm ở trước mặt y múa may chói lọi như thế đâu? Y không phải không sợ, nhưng là y nhất định phải bảo hộ Long Diễm, y sẽ không để cho người khác xúc phạm tới Long Diễm —

Y đột nhiên chạy tới như vậy, không chỉ chính đạo nhân sĩ, ngay cả Long Diễm cũng cả kinh.

Rõ ràng kêu tiểu ngốc thư này hảo hảo ở trên xe chờ hần, bởi vì biết y chưa bao giờ thấy qua loại chuyện này nên mới không cho y xuống xe, hơn nữa hần nếu muốn tiểu ngốc thư, tự nhiên phải bảo hộ y không để cho y bị thương tổn, nhất định phải mang y bình an mang về Ma Vực.

Cấp bậc của mấy người này cũng không tính là cao, ước chừng là tiên đạo phái ra để thử hần cùng Văn Tâm thư ngốc rốt cuộc có bao nhiêu năng lực. Đáng thương là những người đó còn không biết rõ ràng, lấy bản lĩnh của bọn họ, Long Diễm hần chỉ cần vẫy tay vài cái liền có thể đem bọn họ thu thập sạch sẽ.

Nhưng tiểu ngốc thư này cứ nhiên chạy ra, còn đứng chắn trước mặt hần, vươn hai cánh tay nhỏ bé yếu ớt đỡ lấy công kích từ đối phương.

Tiểu ngốc thư này rốt cuộc có biết hay không chuyện y vừa làm suýt chút nữa làm tim hần ngừng đập? Trên người thư ngốc còn sót lại chút ma lực, nhưng lấy thân thể y dùng số ma lực đó cũng không được, đúng hơn căn bản y không biết dùng. Nếu đối phương không ngừng tay lại, cái loại ra tay như điện quang hỏa thạch trong nháy mắt kia, cho dù là Long Diễm hần cũng chưa chắc có thể thay y đỡ hết tất cả chiêu thức cùng đao quang, vạn nhất thư ngốc bị chém trúng — chỉ cần nghĩ tới thứ huyết hồng nhiễm lên thân thể cùng kiện bạch sắc đơn bạc kia, hần chỉ cảm thấy trái tim mình co rút đau đớn.

Chỉ thấy thư ngốc tử này cố gắng giương hai cánh tay lên, giống như nghĩ muốn đem thân thể của mình cao lớn hơn một chút, có thể đem hần hoàn toàn ngăn trở khỏi nguy hiểm. Bởi vì sợ hãi, tiểu ngốc thư toàn thân phát run, ngay cả tay áo mỏng manh cũng đều run lên, từ bên cạnh nhìn kĩ, y liều mạng cắn chặt môi dưới, đem cánh môi mỏng hảo hảo cắn đến độ bật máu.

10. Chương 10

Thanh âm kêu ‘dừng tay’ vừa rồi, tuy không lớn lắm, nhưng chỉ sợ đó là do Thi Văn Tâm dùng toàn lực liều chết hô đi!

Trong lòng đau xót — Long Diễm tiến lên từng bước, một tay ôm lấy thắt lưng Thi Văn Tâm — mặc áo đơn lại không đeo đai lưng, y không biết mặc như vậy sẽ khiến người khác liên tưởng đến cây gậy trúc khoác đại y bằng da hổ? Nhìn xem, giờ hấn ôm y mà khuỷu tay còn dư ra một khoảng trống a.

Hấn đem Thi Văn Tâm gắt gao ôm vào lòng: “Chạy ra đây làm gì? Sao không hảo hảo ngồi ngốc trong xe, chẳng lẽ muốn nhìn ta?”

“Ta... Ta...” Thi Văn Tâm có từ nhưng lại không nói thành câu.

Long Diễm đang làm gì vậy? Đối đầu với kẻ địch mạnh, đao kiếm không có mắt, hấn cư nhiên từ phía sau ôm lấy y thì không tính đi, còn ghé vào bên tai y thổi khí. Hảo, y thừa nhận, khi nói sẽ phải thổi khí, nhưng hấn có thể không cần ghé sát y như thế không?

Y hảo khó chịu, chân đau, tay run rẩy lợi hại, bên tai còn có hơi thở nóng cháy của Long Diễm, thân mình y như nhũn ra.

“Ta phải bảo vệ người!” Dùng sức lắm mới có thể phun ra vài từ, ngẩng cao đầu, y nhất định phải tiếp tục duy trì, “Nam tử hán đại trượng phu, ta....ta cũng muốn bảo vệ gì đó...”

Lời này vừa nói ra miệng, Thi Văn Tâm liền phát giác hồng bét rồi, lý trí của y hiện tại bị trái tim thao túng nên vừa nghĩ gì liền nói đó, vốn có những từ không nên nói, dường như bởi vì quá khẩn trương, cho nên y bắt đầu nói hứu nói vượn.

Y không dám nhìn Long Diễm nữa.

Hấn có hay không cười mình? Y chỉ là một thư sinh nghèo kiết hủ lậu, có cái bản lĩnh gì mà đòi bảo vệ Long Diễm? Tốt xấu gì trong miệng đối phương Long Diễm chính là ma đầu, trong miệng Long Băng chính là Hỏa Ma đế, hấn cường như vậy, có hay không sẽ châm biếm y không biết tốt xấu? Chính là y không cam lòng ngoan ngoãn bị Long Diễm bảo hộ nha! Y không có vô dụng như vậy, chẳng biết tại sao, y chính là muốn chứng minh điểm này, hy vọng mình đối với Long Diễm cũng có chút ích lợi.

“Tiểu ngốc thư...”

Long Diễm đột nhiên cảm thấy trong lòng nổi lên một trận âm áp.

Bộ dạng bất chấp mọi thứ của tiểu ngốc thư hiện tại, trong lòng sợ là đang suy nghĩ mình có hay không cười y đi! Hấn sao lại có thể cười y? Y cường như vậy, tuy rằng thân thể y rất yếu, nhưng tâm lại vô cùng kiên cường — y nói phải bảo vệ hấn mà!

Cho tới giờ chưa từng có ai nói qua phải bảo vệ hấn, hấn quá mạnh mẽ, từ khi hấn sinh ra ở Ma Vực, hấn cùng Long Băng chưa từng gặp qua địch thủ. Nếu là tìm đến mong hấn bảo hộ họ thì có, nhưng nói muốn bảo hộ hấn thì — không ai dám nói như thế.

Nhưng tiểu ngọc thư lại dám làm, y dùng huyết nhục thân thể của chính mình làm lá chắn, thay hắc chắn đao. Y yếu ớt như vậy, yếu đến nỗi chỉ cần một đao thôi liền có thể lấy đi mạng y, nhưng y vẫn cứ chắn trước người hắc.

Tiểu ngọc thư nói mình là một nam tử hán đại trượng phu, cũng muốn bảo vệ gì đó....

Cho dù cười, Long Diễm hắc cũng phải cười chính bản thân mình, cười mình vì câu nói đó của Văn Tâm mà chấn động tận tâm hồn...

“Văn Tâm thư ngọc, nếu không phải hiện tại có nhiều người như vậy, ta thật muốn hảo hảo âu yếm toàn thân người.”

Ngậm lấy thù tai của Thi Văn Tâm, một tay của Long Diễm vói vào trong áo đơn mỏng manh của Thi Văn Tâm, sờ loạn trên da thịt trơn bóng như tơ lụa kia.

Y thật rất đáng yêu, đáng yêu đến nỗi hắc thật muốn nuốt luôn y vào trong bụng, ngay cả xương cốt cũng không muốn lưu lại cho người khác thấy.

“Người... Người đang làm cái gì...”

Thi Văn Tâm bị câu “âu yếm toàn thân người” của Long Diễm làm sợ tới mức muốn bỏ chạy, nhưng nghĩ lại chính mình đang chắn cho Long Diễm, vì thế liều mạng khống chế chính mình không thềm để tâm đến hàm nghĩa của câu nói kia nữa. Y phải thực hiện lời hứa của mình, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, cho dù y không có chút sức mạnh nào, nhưng vẫn phải che cho hắc. Nhưng Thi Văn Tâm làm sao nghĩ đến Long Diễm trên miệng vừa nói xong bên dưới lại sớm hoạt động tay, sờ sờ cắn cắn, khiến cho thân thể của y quay tới xoay lui, cứ loay hoay không yên dưới lớp y phục rộng, giống như một con cá mồi vậy vùng trong tấm lưới bạc.

Nhưng khó chịu nhất không phải cái dục vọng bùng bùng phần chắn của Long Diễm đang không ngừng cộ lên người Thi Văn Tâm, cũng không phải sự vụn vụn trốn tránh nhưng căn bản trốn không thoát thể công kích nhiệt tình từ Long Diễm của Thi Văn Tâm, mà là đám người chính phái vây xung quanh họ cùng đạo trưởng “Sầu Riêng”.

Xem nhẹ bọn họ thì cũng thôi đi, thể nhưng còn trưởng mặt họ mà tình chàng ý thiếp — hôn nhẹ — Long Diễm hé môi, môi của Long Diễm đã sớm từ lỗ tai của Thi Văn Tâm trượt xuống cổ, lưu lại một điểm đỏ ửng ửng!

Má ơi! Đây là thứ gọi là Ma Tộc sao? Làm cái loại trò khiến người khác cảm thấy thẹn thùng trước mặt bao người mà cũng không chút xấu hổ?

Một đám người đáng thương vậy bắt cũng không phải, thả đi cũng không xong, càng không dám dời đi tầm mắt, sợ hai người dùng một cái sẽ biến mất — nghe nói Ma Tộc am hiểu kỳ môn độn giáp, giỏi nhất là chuyện hư không tiêu thất, vì thế hơn một trăm hai mươi con mắt chỉ có thể trừng trừng nhìn hai cậu nam

nam bọn họ nhiệt tình tán tỉnh lẫn nhau không chút trở ngại....

“Long... Long... A —— nhiều người...”

Thi Văn Tâm bị Long Diễm cuồng hôn đến choáng váng đầu óc, bất quá ý thức được mình đang bị xem là hầu tử bên đường làm xiếc bị bao người vây quanh xem xét, vì thế dùng chút ý chí tàn dư còn lại cố gắng mở miệng, tranh thủ che đi những nơi không nên để cho người khác nhìn đi.

“Nhiều người? Nếu người không muốn bị bọn họ nhìn, ta cam đoan nửa khắc sau tất cả bọn họ sẽ thành người chết!”

Cười lộ ra răng nanh trắng nõn, Long Diễm yêu nhất là bộ dáng Thi Văn Tâm mặt mày đỏ bừng, giống như một đầu kim hoa thử (ta lên google tìm thì nó hiện ra hình con sóc), đôi má đỏ đến xuất huyết. (chém) “Tiểu ngốc thư, việc này không cần người xen vào, tâm tư muốn bảo hộ ta của người ta nhận, nhưng nếu tiếp tục đánh nhau, người nhiều nhất chỉ có thể thay ta chôn một đao.”

“Nha... Ta không có sợ đau, ít nhất có thể ngăn được hai đao.”

Nhỏ giọng phẫn bác, Thi Văn Tâm hơi phân thần, lại bị Long Diễm đem câu nói của y xả đi, tâm thần bất giác cũng chạy đi. (không hiểu lắm).

“Nói người ngốc mà người cũng không tin, người trúng đao thứ nhất đã đau đến muốn hôn mê, sao có thể lãnh đao thứ hai?”

Long Diễm xem đám người xung quanh như người chết, một mặt cười, một mặt đưa tay nhéo nhéo cái mũi của Thi Văn Tâm, tả hữu lay động một chút.

Các vị quan khách đều biết, con người, là một sinh vật có lực nhẫn nại vô cùng cao, lúc gặp được hoàn cảnh ác liệt, con người sẽ không ngừng điều tiết trạng thái của chính mình để thích ứng hoàn cảnh, nên nhờ thế con người mới có thể tồn tại tới tận giờ.

Nhưng là, nhẫn nại cũng phải có giới hạn! Tục ngữ nói không nhịn được nữa thì đừng nhịn, quần chúng xung quanh bị hai người Long Diễm cùng Thi Văn Tâm khiến cho đau mắt rồi cuộc chịu không nổi mà xông lên chống cự — bọn họ quơ đao kiếm, tấn công lần thứ hai.

Không giết hai người này, không bằng bọn họ chết luôn đi! Nhanh nhanh thu thập hai nam tử đáng ghét kia, sau đó nhất định bọn họ sẽ chạy về nhà ôm lấy nữ nhân của mình mà hồ thiên hồ địa một phen (hồ thiên hồ địa: là chuyện đó đó), mới có thể đem hình ảnh này càn quét khỏi não, cho đầu mình thanh tịnh một chút. (Dạ Liên: cách giết người trong vô thức không thấy chút máu trong truyền thuyết đây sao)

Đáng tiếc, đối thủ của bọn họ là Long Diễm, vì thế sự việc liền đã định bọn họ không thể nào tái trở về nhà, càng đừng nói nhìn thấy nữ nhân của bọn họ.

“Chú • sát na kiếp la, đông phương ngự hỏa lệnh, diệt tuyệt ——”

Một tay ôm Thi Văn Tâm, hai tròng mắt Long Diễm chợt biến thành kim sắc, trảo hổ cong vuốt cũng toát ra ngọn lửa màu vàng — hắc vụ móng vuốt lên, ít nhất là mười người đương trường bay ra, ngay cả thời gian để thét lên cũng không có, ngay lập tức hóa thành tro tàn.

Mọi người vô cùng kinh hãi, chờ tập trung nhìn lại, xiêm y bị phong trảo của Long Diễm chạm tới cũng hóa thành tro bụi, mà vũ khí của những người chết đều hóa thành nước thép đỏ đậm, trải đầy mặt đất phản phát lên làn khói trắng mong manh.

“Quái... Quái vật a —— ”

Hoảng sợ kêu khóc, trừ Lữ Lưu Liên, những người khác đều bỏ chạy về bốn phía — nói giỡn sao, bọn họ chỉ là nghe nói đi đánh người của Ma Vực, trông cậy có thể nhờ việc này mà có được chút ưu đãi trên giang hồ, từ vô danh trở nên nổi danh, nổi danh trở nên nổi danh hơn, nhưng chính bọn họ cũng biết mình không phải cao thủ cao nhất, mà đối thủ lại không phải người mà là yêu quái, mới vùng tay lên đã khiến người khác hồn phi yên diệt, mỗi người chỉ có một cái mệnh, thử hỏi ai nguyện ý đem mệnh chôn vùi không cơ chứ?

11. Chương 11

Nhưng Long Diễm hiện tại đang giết người tới hưng phấn — nếu hắn đã muốn động thủ, thì phải thu thập thật sạch sẽ. Nhiều năm sinh hoạt ở Ma Vực khiến hắn tích lũy rất nhiều kinh nghiệm về trường hợp này, nếu không đem toàn bộ đối thủ tiêu diệt sạch, chính là đang tự tạo ra một mối họa to không biết khi nào sẽ bùng phát cho chính bản thân, hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho bất luận kẻ nào.

Long Diễm quay đầu. cười với Thi Văn Tâm.

Thi Văn Tâm vốn đã bị Long Diễm ôm chặt, chỉ có thể lướt qua đầu vai Long Diễm nhìn được đầu người, thật tệ mà, y so với Long Diễm thấp hơn nhiều lắm, cho nên tầm mắt so với bả vai Long Diễm thấp hơn, không nhìn được trọn vẹn tình hình hiện tại, thật không có biện pháp mà.

Y chỉ thấy đầu của những người đó di động qua di động lại, sau đó cùng di động ra xa, nhìn không rõ lắm. Đang kỳ quái sao mấy người đó đang hô to đánh hô to giết giờ lại tránh xa, mặt Thi Văn Tâm bị Long Diễm xoay đi.

Hắn cười thật sự rất đẹp... Bất quá sao ánh mắt lại chuyển màu? Xanh biến thành vàng? Hơn nữa đồng tử lại là một đường thẳng (thỉnh liên tưởng tới ánh mắt của yêu quái), giống như mắt mèo phơi trong ánh nắng trưa.

“Ách...”

Thi Văn Tâm còn chưa kịp mở miệng, đã bị Long Diễm ôm đầm lấy nhét vào trong xe ngựa.

“Lần này không được trở ra.”

Long Diễm nói xong, hướng thẳng tới chỗ Lữ Lưu Liên, dùng bàn tay chưa biến thành thảo hổ xiết lấy cổ của hắn, nhắt hắn khỏi mặt đất.

Lữ Lưu Liên nói không ra lời, bị Long Diễm nắm ngay yếu hại chỗ yết hầu, sắc mặt giống cái đầu heo treo ở hàng chợ, liều mạng quơ quơ hai cái đùi.

“Lần trước các ngươi là nhờ đánh lén, nếu không sao có thể đắc thủ, ta không giết ngươi, chạy trở về mà nhắt với bọn tiên đạo, Không chi lực, chúng ta muốn, chuyển kiếp của Không chi lực cũng là của chúng ta. Muốn, Thì dùng chính bản lĩnh của mình mà đoạt.”

Nheo mắt, Long Diễm một tay xả xuống y bào của Lữ Lưu Liên, hơi hơi dùng sức, áo bào nhất thời rách thành trăm mảnh.

“Tật • triển kết la • truy sát.”

Móng vuốt huy qua, từng mảnh nhỏ của áo bào hóa thành hỏa điều màu vàng, kêu rầm rĩ tỏa ra bốn phía, đuổi giết những người bỏ chạy.

Lữ Lưu Liên bị xả đến nỗi chỉ còn có cái khố tử, nhìn y như cái múi sầu riêng vậy, bị Long Diễm ném lại lên mặt đất lão đảo bỏ chạy đi, đảo mắt một cái đã không còn thấy bóng dáng.

Long Diễm lúc này mới xoay người sang chỗ khác, chuẩn bị tiếp tục mang Thi Văn Tâm đi.

Chỉ là hắn không có chú ý đến nơi xe ngựa của Thi Văn Tâm — nguyên lại vừa rồi khi hắn dùng phụ thân thuật đuổi giết, hỏa chim bay đi, kinh hách con ngựa, bốn con ngựa thế nhưng kéo theo xe ngựa bỏ chạy đi.

Long Diễm neho mắt, thấy xa xa có một trận bụi đất bị vó ngựa khơi lên, lập tức phi thân lên. Khi hắn đuổi tới, xe ngựa đã muốn ngừng lại. Có một nam tử thanh y tóc xanh đứng trước xe ngựa.

“Long Băng?”

Trong lòng Long Diễm rất là bất duyệt.

“Ngươi hình như rất không muốn thấy người huynh trưởng là ta?”

Long Băng dù bận vẫn ung dung đưa tay vuốt ve đầu của ngựa, giống như không thấy được biểu tình thối thoối trên mặt Long Diễm.

“Kia bởi vì ngươi nắm giữ lực lượng thiên nhiên xếp hạng trước ta (ý là xếp trước nên coi như lớn hơn), chúng ta cùng thời cùng khắc sinh ra trong sự hỗn loạn của Ma Vực, bất quá chỉ là cái xưng hô, ta cho tới bây giờ đều chưa từng xem ngươi là huynh trưởng.”

Chê cười, có huynh trưởng nào đi nhạ phiền toái rồi bắt đệ đệ gánh sao? Long Băng có biết nếu vừa rồi có chút sơ xuất nào thì Thi Văn Tâm liền đánh mất tánh mạng không? Đúng, hắn cùng Thi Văn Tâm chỉ cần giao hợp là có thể chữa thương, nhưng việc này không thể làm cho người chết sống lại, tiểu ngọc thư nếu chết, hắn sẽ đem Long Băng chôn cùng tiểu ngọc thư.

Nghĩ vậy, cơn tức của Long Diễm lại nổi lên, không thêm phân bua nữa, một trào liên tấn công Long Băng.

“Ngươi cái tên không biết tôn trọng huynh trưởng này, trách không được những người trong Hỏa ma cung tất cả đều là một đám bao cỏ ngu ngốc.”

Long Băng phản thủ dời đi một bước, tay vừa xuất chiêu liền biến thành vuốt rồng, bên trên bao trùm một tầng vẩy rất nhỏ màu xanh.

“Ngươi nói cái gì? Bộ hạ của ta đều hơn hắn đám hỗn đản yếu đuối dưới quyền ngươi, nói đến Thủy cung cũng chỉ là chỗ giải quân cơ của Ma Vực, bảy mưu tính kẻ không người có thể ngăn, còn nếu không tất cả đều là một đám cỏ tranh yếu ớt không sức chống đỡ, hơn nữa cái tên tâm phúc ái thần Thương Cửu Ca của ngươi ở Ma Vực rõ ràng chỉ là một tên nhân loại, nếu thật sự động thủ kẻ chết nhanh nhất chính là hắn.”

Một trận hàn ý ập vào mặt, Long Diễm giận dữ đánh tới. Long Băng thể nhưng dám nói đám bộ hạ hắn đặc ý là đám bao cỏ, quân đoàn Hỏa Ma quân của hắn là quân đoàn tối có sức chiến đấu nhất, hắn vẫn luôn kiêu ngạo vì điều đó.

Nhưng Long Diễm cũng không phát hiện, khi hắn nhắc đến tên Thương Cửu Ca, trong đôi mắt vàng xưa nay bất biến của Long Băng chợt xẹt qua một mặt lãnh liệt.

“Ai ngươi cũng có thể nói, nhưng trừ hắn ra.” Long Băng nháy mắt di động tới trước người Long Diễm, vươn trường kiếm, điểm lên mi tâm của hắn, “Đừng nhúc nhích, nếu không ta liền đóng băng ma lực của ngươi, ngươi muốn động đến ai đều có thể, nhưng không nên đụng đến người không thể động. Nếu không ta sợ sẽ thật sự đánh với ngươi một trận.”

“Cũng chỉ vì ta nói ra sự thật? Hừ, người không thích nam nhân như ngươi, vậy mà cũng đi che chở cho một ‘nam’ nhân loại, thật là kì tích.”

Long Diễm biết Long Băng không phải nói đùa, vì thế không hề đánh nhau — đây không phải thời điểm đánh nhau, hắn cũng không có hứng thú nội đấu ở nhân gian để tiên đạo chiếm tiện nghi.

“Chuyện của ta không nhọc người lo lắng, người vẫn là nên đi trông nom tiểu ngốc thư của người đi! Người nếu không trông nom hần, hần mà sinh bệnh cũng đừng trách ta.”

Long Băng đưa tay chỉ chỉ, Long Diễm quay đầu nhìn, phát hiện vì hần cùng Long Băng đánh nhau, nóc xe ngựa sớm đã không cánh mà bay, Thi Văn Tâm ngơ ngác ngồi trên xe, toàn thân ướt đầm nước.

“Người vừa rồi thiếu chút nữa tự tay đốt cháy hần, nếu không nhờ một chướng kia của ta đem lửa dập tắt, tự người ngắm xem sẽ có kết quả gì.” Long Băng cười lạnh một tiếng, “Chỉ biết nói, người cho là bảo vệ một người là đơn giản như vậy sao? Một chút không chăm sóc cẩn thận, coi chừng ngốc thư nhà người không cần người. Hơn nữa, người hần còn chưa hảo hảo nói cho hần biết tình huống hiện tại đi!”

Long Diễm liếc sang trừng mắt Long Băng một cái, đi đến bên xe ngựa, ôm chặt lấy Thi Văn Tâm.

“Ta không sao.” Hai chân vừa chạm đất, Thi Văn Tâm đưa tay quơ quơ, một bên còn liều mạng lắc lắc đầu, giống như thứ đang lắc lắc không phải đầu y mà là cái trống bỏi.

Y không phải không bị dọa, Long Băng cùng Long Diễm động thủ cũng không phải lần thứ nhất, nhưng vừa rồi khi ngọn lửa rực rỡ trên tay Long Diễm nghênh diện đánh tới y vẫn bị kinh hách rất lớn, lửa nóng như vậy, vừa đụng tới càng xe thì càng xe liền thành tro bụi, công phu dùng hỏa y cũng chưa từng thấy qua. Nếu không phải nhờ Long Băng, chỉ sợ y hiện tại liền giống như cái càng xe kia, trở thành một đồng bụi.

Nhưng y không muốn Long Diễm để ý tới lời nói của Long Băng, lời đó nghe như thế nào cũng làm cho y thủy chung cảm thấy mình chính là một trời buộc, y không muốn nha! Cho dù không giúp được gì cho Long Diễm, ít nhất cũng muốn tự bảo vệ mình, nếu y quá mức phiền toái, có thể hay không Long Diễm liền bỏ mặc y? Long Băng nói y là một gói thuốc nhẹ dễ mang theo bên người, ít nhất y phải làm gói thuốc này, nào có nghe qua chuyện có người muốn để tâm đi chiếu cố một gói thuốc chứ?...

Trong đầu miên mang suy nghĩ, Thi Văn Tâm đầu óc hoảng hốt, vành mắt tràn ra lệ, Long Diễm nhìn thấy liền đau lòng một trận, giận tái mặt rống một lên.

“Thư ngốc, người khóc cái gì?”

“A... Ta khóc sao?” Nghe thấy Long Diễm rống lên, Thi Văn Tâm lúc này mới phát hiện cái mũi của mình không thông khí, hai đôi mắt lưng tròng lệ, cổ họng vừa sấp lại vừa khổ sở.

Y sao có thể vì vậy liền khóc, đây không phải tạo phiền toái cho Long Diễm sao? Đây... này phải làm thế nào cho phải, trong lòng vừa vội, Thi Văn Tâm đau khổ càng thêm khổ sở, càng vội vả áp chế khóc thành, nhưng nhờ vậy lệ càng tuôn càng nhiều. Y lấy tay áo lau lệ, nước mắt lại càng ra nhiều hơn trước, làm thế nào cũng không ngừng được.

Long Diễm vốn đang trách chính mình, tiểu ngốc thư của hần muốn bảo vệ hần, lại không nghĩ mình không những không bảo vệ được tiểu ngốc thư còn suýt nữa hại cả mạng y, hần bị Long Băng nói làm cho trong lòng buồn bực, lại còn thấy Thi Văn Tâm khóc, trong lòng nhất thời loạn thành một đoàn, kiểm không

được tâm run rẩy đau đớn, lúc này mới rống lên.

Làm sao nghĩ được tiếng rống này với Thi Văn Tâm lại giống như cái van nước mắt, tiểu ngốc thư càng khóc càng lớn, nước mắt tuôn không ngừng.

Thấy Thi Văn Tâm khóc, tâm của Long Diễm càng phát ra đau đớn, đau đến nỗi hần không thể tự hỏi, ngay cả thở cũng khó khăn.

“Long Băng, người trước tiên rút ngay cho ta.”

Không hưng trí để Long Băng chế giễu, đôi mắt Long Diễm trừng trừng Long Băng như muốn phun ra lửa đốt cháy vị huynh trưởng kia. Khóc cũng tốt cười cũng tốt, tóm lại mọi biểu tình của tiểu ngốc thư chỉ có hần mới có thể nhìn.

“Hảo, không quấy rầy người, buổi tối ta lại đến. Người tốt nhất mang thư ngốc tử tìm chỗ nghỉ ngơi lại sức, nếu không lấy thể lực của hần, chưa hần có thể đi với người đến chân trời góc bể.”

Long Băng cũng không nhiều lời, xoay người bỏ đi, phía sau hần, Long Diễm đem Thi Văn Tâm gắt gao ôm vào trong lòng.

“Tiểu ngốc thư...”

Tâm Long Diễm càng phát ra đau đớn.

Thi Văn Tâm khóc tới nỗi hai bả vai đều run rẩy, cũng không nói lời nào, một thanh âm cũng không phát ra, chỉ yên lặng rơi nước mắt. Có bao giờ Long Diễm phải rơi vào tình trạng này đâu, ở Ma Vực, Ma tộc căn bản không biết khóc, hần cũng không thích nhân loại, cũng chưa gặp qua ai có thể khóc lâu như vậy, trong lòng nhất thời tay rối chân loạn, chung quanh cũng chẳng có ai nhìn, vì thế hần đưa tay lau đi lệ của Thi Văn Tâm.

Lau không hết, Long Diễm liền vươn đầu lưỡi ra liếm, khẽ liếm khóe mắt của Thi Văn Tâm, đem nước mắt trong suốt vừa chảy ra liếm đi.

Thi Văn Tâm đang khóc, trong lòng mê mê mang mang, lúc đầu còn nhận thức đang mang phiền phức đến cho Long Diễm, bản thân khóc một trận, lúc sau lại nhìn thấy một đầu ngân phát của Long Diễm, cặp con ngươi lục bích, liền không biết vì sao mà khóc càng bi thảm hơn, khóc đến độ không ngừng được, đem ý nghĩ vì sao lại khóc lúc đầu ném lên chín tầng mây.

Đột nhiên phát giác có gì đó liếm liếm ở khóe mắt y, ướt át mà ấm áp, lại rất là mềm, còn hơi di động, khiến y vừa ngứa vừa tê dại, Thi Văn Tâm cố trợn to mắt lên nhìn, chợt nhìn đến một cặp bạc thân(môi), một cái lưỡi hồng hồng, sợ tới mức rụt lui vài bước, lúc này mới hiểu là Long Diễm đang liếm đi nước mắt của y.

Mặt Thi Văn Tâm chột đỏ như màu ráng chiều của chân trời, lại liều mạng lắc đầu, một mặt lắc lắc một mặt lui ra sau, không nghĩ tới lại giẫm lên một hòn đá dưới chân, ngã mặt lên trời hướng phía sau ngã xuống, người nghiêng qua một bên mà miệng vẫn la lên: “Đừng, người đừng lại đây...”

12. Chương 12

Nội tâm Long Diễm hiện tại chỉ tràn ngập toàn đau lòng quý trọng, đang dâng trào mạnh mẽ trong lòng, nguyên bản muốn đem tiểu ngọc thư phụng trong tay hảo hảo che chở an ủi một phen, nghĩ đến y bị lửa giận của mình dọa đến, lại không nghĩ tới tiểu hồn đản này không hiểu tâm tư của hắn, đẩy hắn ra thì cũng đành đi, còn tránh hắn như tránh địch, sắp té tới nơi còn nói hắn tuyệt đối không được lại gần.

Cho tới giờ, không có người nào dám cự tuyệt hắn, huống chi từ khi sinh ra tới giờ hắn còn chưa từng đối xử thương tiếc với bất kỳ ai. Người khác cầu còn không được, con một sách này thế nhưng dám không cần! Thi Văn Tâm là người của Long Diễm hắn, lui không ra, ngăn không được, càng đừng nói đến ý nghĩ đẩy hắn đi. Ma vật như Long Diễm rồi sẽ bám theo Thi Văn Tâm như thế nào? Hắn sẽ không tách khỏi thư ngọc, vĩnh viễn cũng đừng mong hắn rời đi thư ngọc. (chém)

Hư hỏa nơi Long Diễm dâng lên, vọt tới bên người Thi Văn Tâm, một phen bắt được cổ áo y kéo tới chỗ mình, hung hăng cắn lên đôi môi trắng bệch vì khóc đang không ngừng run rẩy.

“Đau...”

Thi Văn Tâm khẽ hô một tiếng.

Hắn lại cắn y, lúc trước là cắn mũi y, lần này lại đổi thành môi. Hắn thực muốn ăn y sao?

Long Diễm nghe thấy Thi Văn Tâm hô đau, liền buông y ra, chỉ thấy đôi môi của y đã bị hắn cắn đến rách toát, rỉ ra một đường máu mỏng đỏ chói.

“Đừng khóc...”

Long Diễm nhẹ nhàng nói, đem Thi Văn Tâm chôn sâu vào lòng mình.

Tiểu ngọc thư này, người đọc sách tuy rằng cổ hủ, nhưng không phải đều so với người khác thông minh hơn chút sao? Thế vì cái gì mà tiểu ngọc thư lại không thể nghe hiểu được ý của hắn.

Hắn không biết cái gì gọi là ôn nhu... Chỉ là khi ngồi ngọc ở kỹ viện, nhìn thấy mấy tên khách nhân chỉ cần nhẹ nhàng ôm lấy các cô nương, bọn nữ tử đó liền cười đến run rẩy cả người — vì thế hắn cũng tập5 làm theo, chỉ mong tiểu ngọc thư đừng khóc nữa, chỉ cần thấy lệ của y, tim của hắn liền nhói nhói đau.

Lần đầu tiên là vào đêm đó khi thấy tiểu ốc thư ăn bát cháo thịt... TỪ đó về sau chỉ cần nhìn thấy Thi Văn Tâm rơi nước mắt, trong lòng hắn phảng phất như có gì đó nhuyễn xuống, giống như bị người cầm con dao nhỏ cắt xuống miếng thịt, từng miếng tiếp theo từng miếng một.

Thi Văn Tâm bị Long Diễm ôm như thế, lòng ngực bùm bùm nhảy loạn. Y đem đầu mình vùi sâu vào ngực hắn, trên mặt thì hồng thắm. Long Diễm cắn y, hung dữ với y, làm cho miệng y phát đau, nhưng ngay sau đó lập tức nhẹ nhàng ôm y, làm cho y không thể hiểu rõ được đến tột cùng Long Diễm muốn cái gì!

Lòng ngực của Long Diễm... Hảo ấm áp, y dựa vào ngực của hắn, có thể nghe thấy thanh âm tim hắn đập từng nhịp đều đều, y hảo xấu hổ... Y sao có thể làm trò khóc nháo trước mặt Long Diễm chứ? Cho dù là bởi lời nói lúc trước của Long Băng, y cảm thấy xấu hổ vì mình không tốt việc mà một gói thuốc nên làm, càng không nên khóc trước mặt Long Diễm — nam nhi hữu lệ bất khinh lưu (*nam nhi có lệ nhưng không dễ rơi*), khi lão viện sĩ qua đời y cũng chưa từng khóc qua, hiện tại y thực sự đã trở thành trói buộc của Long Diễm rồi!

Y nên kiên cường hơn, y là nam nhân, huống chi y đã từng trước mặt Long Diễm nói qua phải bảo hộ hắn.

“Long...”

Thi Văn Tâm gọi, đưa tay muốn đặt lên ngực Long Diễm, y không biết khi y đưa tay đặt lên ngực Long Diễm, liền giống như đem bàn ủi nóng bỏng đặt lên người hắn.

Mạnh, ngực Long Diễm giật một cái, Thi Văn Tâm kinh hãi lập tức buông ra.

Đó là cái gì?

Giống như có gì đó gõ vào lòng bàn tay y, phanh phanh mạnh mẽ.

“Thư ốc —” Long Diễm trầm giọng, đưa tay nâng cằm Thi Văn Tâm lên.

Ràng buột giữa hai người quá nặng, Thi Văn Tâm chỉ là đưa tay chạm lên ngực hắn thôi đã đủ làm cho tim hắn mãnh liệt đập loạn.

Hắn cũng hảo đau nhức...

Loại đau đớn này rất là nặng nề, phảng phất xuất phát từ trong tâm, đau đớn thông qua mỗi bộ phận huyết nhục trong thân thể trở thành sự khát cầu. Từ lúc bọn người kia bao vây hai người, hắn đã bắt đầu cảm thấy sự nặng nề này. Hắn muốn phát tiết nó ra, muốn ôm, muốn đem Thi Văn Tâm nuốt vào trong bụng... Bởi vậy hắn mới cắn tiểu ốc thư. Y ngọt như vậy, làm cho hắn muốn nhanh chóng làm cho tiểu ốc thư hiểu được y chỉ thuộc về một mình Long Diễm hắn.

Nếu một lần không đủ, thì lần thứ hai, Long Diễm hẳn cũng không phiền nếu phải làm thật nhiều lần để giúp y xác định được mình thuộc về ai.

“Thư ngọc, ngươi là người của ta.”

Đôi ngươi xanh biếc của Long Diễm phảng phất như có lửa, cháy lên hừng hực, nhìn chòng chọc Thi Văn Tâm, khiến Thi Văn Tâm nghĩ thầm muốn tránh đi, nhưng cảm y bị Long Diễm nắm lấy, chỉ có thể nhắm mắt lại.

“Vì cái gì không nhìn ta?”

Hơi thở của Long Diễm dày đặc hơn, bá đạo xâm chiếm tai của Thi Văn Tâm, nhiệt khí phun ra giống như muốn thiêu đốt y.

“... Ta không rõ...”

Thi Văn Tâm nột nột nói, thật vất vả nói được một câu, mà cái lưỡi ướt át của Long Diễm đã sớm vươn ra liếm láp tai y.

Không được... Không thể nói như vậy... y nóng quá, nóng đến không thể phân biệt được gì nữa....

“Không rõ cái gì? Ta nói rồi, làm người của ta... Ngươi sớm đã là người của ta, ai cũng đừng mong mang người đi, ngươi cũng vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta.”

Mạnh mẽ trợn mắt, biểu tình Long Diễm hiện tại hung ác vô cùng.

“Ta sẽ không để ngươi trốn, ” Long Diễm tới gần hơn chút, một phen bắt giữ hai tay Thi Văn Tâm, đầu lưỡi ướt át miêu tả hình thù tai của y, “Ngươi là của ta —— ”

Trong câu nói của Long Diễm có mấy phần là thực mấy phần là giả? Thi Văn Tâm phân không rõ... y nhớ...Long Diễm từng nói vậy, nhưng cố tình y lại biết rằng, ý tứ của Long Diễm bất quá là kêu y hảo hảo đứng ở bên cạnh hắn, an phận làm một gói thuốc. Y là ‘chú định’ a, y đối với Long Diễm hữu dụng, cho nên mới...

Nhưng mà y rất thích Long Diễm, y chỉ muốn lưu lại bên cạnh hắn, tóc bạc mắt xanh cũng tốt, biến thành lão hồ cũng tốt — y không muốn rời đi, không muốn bị bỏ lại.

Hai mắt Thi Văn Tâm trở nên mờ lung, run rẩy thu tay lại, rồi lại tiếp tục đưa tay vỗ về mặt Long Diễm.

Hình dạng khuôn mặt Long Diễm góc cạnh rõ ràng, bất đồng với y, cương nghị mà góc cạnh, có vài chỗ

còn lưu lại những vết sẹo nhỏ. Mặc kệ... nếu Long Diễm nguyện ý thu lưu kẻ vô dụng như y, y liền vô sỉ ở lại bên hần, chờ khi nào Long Diễm không cần y nữa... Y sẽ đi, tuyệt không dây dưa, tuyệt không gây phiền toái...

“Àn...”

Thi Văn Tâm cắn môi dưới, gật gật đầu.

“Ta... ta là người của người...”

Y nhẹ nhàng trả lời, một giọt lệ nữa hạ xuống, Đây là lần cuối cùng y khóc, Thi Văn Tâm tự nói với mình, y sẽ không khóc nữa, cho dù Long Diễm không cần y, y cũng sẽ không khóc nữa...

13. Chương 13

“Tiên giới nhất định sẽ không buông tha, ta để lão đạo sĩ Lưu Liên trở về, phỏng chừng không quá ba ngày, bọn họ sẽ có đối sách.”

Ngồi trên tấm da hổ, Long Diễm lạnh lùng nói, Long Băng thì đứng đối diện với hần, kế bên còn thêm một người khác

“Nhất định như vậy, tiên đạo sẽ không buông tha người cùng Thi Văn Tâm nhẹ nhàng như vậy, bọn họ tựa hồ đã nhận định y là Không Ma đế hoặc Không chi lực chuyển sinh, cho nên sẽ tung ra nhiều thủ đoạn để đối phó các người.”

Người nói chuyện là kẻ đứng bên cạnh Long Băng, hần một đầu tóc đen dài mượt, trông hơi gầy, mặc một thân trường bào thâm lam, tóc không vấn lên, chỉ mặc nó xỏa tung sau lưng.

Thi Văn Tâm bị Long Diễm ép buộc ngồi bên người hần, xúc cảm ngồi trên da lão hổ thật làm y đứng ngồi không yên.

Nơi này là hang ổ của đạo tặc.

Bốn canh giờ trước y còn chưa bao giờ dám nghĩ mình sẽ tới nơi thế này, dẫu sao đảo khắp thiên hạ nào có lương dân nào nguyện ý đi thăm chỗ ở của lực lã đạo tặc. Nhưng sau khi y thừa nhận mình là người của Long Diễm hần liền ôm lấy y — nói ôm là còn khách khí, gần như là hần kẹp y ở cánh tay để mang đi — giống như nông dân kẹp một con gà vậy, Long Diễm cứ thế đem y về sơn trại này, đương nhiên dọc theo đường đi bọn họ gặp không ít trở ngại.

Chỉ là từ khi tên sơn tặc đầu tiên nhảy ra nói một câu “Núi này ta mở, cây này ta trồng” với bọn họ xong thì về sau không còn tên nào ngăn trở bọn họ mà có thể toàn thân vô thương đào thoát.

Y thấy Long Diễm cao hứng dùng một tay đối phó bọn chúng, tay hắn vừa nắm tới thân thể người khác liền nghe được tiếng xương cốt gãy nát cùng tiếng người kêu la thảm thiết. Y không đành lòng, vì thế khuyên Long Diễm ngừng tay, lúc đó bọn sơn tặc đã bị đánh cho tơi bời tan tác thanh âm đau đớn quanh quẩn khắp nơi, Long Diễm vì thế thuận lý thành chương, dựa theo luật đánh lôi đài mà ‘tiếp nhận’ vị trí sơn đại vương.

Nhưng là...

Thi Văn Tâm nhìn lên Long Diễm, lại nhìn nhìn da hổ dưới móng mình.

Chân thân của hắn không phải là hổ sao? Sao có thể thoải mái ngồi lên da hổ như thế? Không phải bình thường đồng loại rất liền tâm sao? Vì cái gì Long Diễm nửa điểm biểu hiện cũng không có?

Bất quá, da hổ mềm vô cùng, thời tiết rất lạnh, dùng cái đệm này thật thích hợp. Thi Văn Tâm đột nhiên nhớ tới bộ dáng khi Long Diễm biến thành lão hổ — mao nhung thuần trắng, bên trên xen kẽ những hoa văn màu đen rõ nét, hổ mâu (mắt hổ) xanh biếc rạng rỡ sinh huy, mà ngay cả khi biến thành người, cũng mang đậm khí chất cương dương của nam tử, làm cho y rất hâm mộ.

Long Diễm một bên cùng Long Băng và nam tử kia thương nghị, dường như cảm thấy nóng nực, một bên đem tay áo kéo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Nha, sao hắn có thể cường kiện được như thế? Cơ bắp dưới làn da trật tự rõ ràng, thực không giống y — Thi Văn Tâm nghĩ thầm, kéo kéo ống tay áo, cố gắng lắm mới có thể kéo được cổ tay áo rộng thùng thình lên, kéo lên lại rơi xuống, cuối cùng chỉ có thể giơ tay lên để tay áo trượt xuống.

Cánh tay thật gầy, Thi Văn Tâm thở dài.

Không lâu trước kia y còn đứng chắn bảo hộ cho Long Diễm.

Hiện giờ nhìn cánh tay của mình, chỉ sợ chỉ một đao thôi là đủ cắt nó thành hai đoạn.... Nghe bọn người Long Băng nói chuyện, tựa hồ có người xem y là cái gì cái gì ‘Không chỉ lực’, nếu là y thì tốt rồi, nếu là vậy, y có thể có được năng lực cường đại giống Long Diễm không? Cho dù không thể so với Long Diễm, ít nhất cũng có thể tự bảo hộ mình không cần làm phiền tới hắn.

Đang suy nghĩ chợt một cơn gió lạnh thổi qua, mũi Thi Văn Tâm ngứa ngứa, liền hắt hơi một cái.

“Thư ngốc.”

Thi Văn Tâm cảm thấy cái nhảy mũi này làm cho đầu y muốn choáng váng cả lên, còn chưa thanh tỉnh lại, liền thấy trước mắt xuất hiện khuôn mặt phóng đại của Long Diễm, một cặp song mâu bích lục nhìn y chăm chú, hơi thở ấm áp phun lên mặt y.

“A... Cái... Cái gì?”

Thi Văn Tâm bắt giác lui ra sau, lại bị Long Diễm mạnh mẽ kéo vào lòng.

“Nếu mệt mỗi, trước ngủ một chút đi.”

Long Diễm thấp giọng nói, sau lại ngẩng đầu cùng Long Băng nói tiếp. Hắn nhìn thư ngốc từ khi y ngây người, hắn sở dĩ đi chiếm sơn trại này, chỉ vì không muốn mang thư ngốc đi quá xa, y vốn chỉ mặc một thân áo đơn, còn ướt nhẹp cả người, chỉ sợ y sẽ bị nhiễm phong hàn.

Ở trong trí nhớ của hắn, nhân loại là một sinh vật cực kì yếu ớt, tuổi thọ dài hay ngắn tạm thời hắn không đề cập tới, thân thể yếu đuối, nếu bị thương rất khó phục hồi, càng chớ nói nếu như để trái tim y bị đâm một dao. Nếu để tiểu ngốc thư bị hại, hắn... hắn không dám nghĩ tới chuyện đó. Vậy mà Thi Văn Tâm căn bản không cảm thụ được sự lo lắng của hắn, biểu tình trên mặt không ngừng biến hóa, khi thì nghi vấn tràn đầy khi thì mây đen bao phủ, chốc lát sau lại giống như kẻ trộm lén nhìn hắn, còn gơ tay mình lên ngấm tới ngây người. Long Diễm cơ hồ tự cho mình là kẻ quan tâm quá đáng, dù sao hắn có lưu chút lực lượng trên người Thi Văn Tâm, cẩn thận ngấm lại, sao y có thể bị phong hàn cảm lạnh, đang lúc tự giấu mình thì lại nghe thấy Thi Văn Tâm hắt xì.

Hắn rất cuộc buồn bực, hắn cố ý để Thi Văn Tâm ngồi trên đệm da hổ là để y không bị cảm lạnh, ai ngờ y ngồi nghĩ nghĩ tới xuất thần ngay cả việc mình khoác thêm áo choàng cho mà Thi Văn Tâm cũng không biết. Tức giận, Long Diễm đem Thi Văn Tâm ôm vào ngực, để Thi Văn Tâm thành thật nằm yên trong ngực Hỏa ma để Long Diễm, tới khi đủ ấm, hắn mới yên tâm thả lỏng.

“Chuyện này không cần các ngươi lo lắng, chỉ cần có Long Diễm ta ở đây, ai cũng không thể động đến Văn Tâm.”

Long Diễm ôm chặt Thi Văn Tâm vào ngực, nói với Long Băng cùng nam tử bên người hắn.

Nam tử kia mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Có người ở, hiển nhiên ai cũng không thể động y được, trách nhiệm của người là dẫn dắt chú ý của tiên đạo, chỉ một mình Thi Văn Tâm không bị thương đối với Ma Vực hoàn toàn không có lợi gì.”

Nam tử mặc dù đang cười, nhưng lời nói lại bén nhọn cay nghiệt, Thi Văn Tâm không khỏi tò mò nhìn nhìn nam tử kia thêm vài lần — người này thật khá, nếu không phải đã gặp vài người kinh vi thiên nhân (nó chung là mỹ nam), khẳng định sẽ nhìn không chớp mắt. Khuôn mặt hắn tinh xảo, đôi mắt luôn bán mị, trên người tỏa ra ý vị thanh cao tùy ý.

Không giống người ni! Hay hẳn cũng như Long Diễm Long Bằng đều có thể biến thân... Ách... Hẳn nên nói như thế nào mới đúng, thần tiên? Tựa hồ không phải, yêu quái? Tựa hồ cũng không đúng...

Thi Văn Tâm trong lòng giãy giụa suy nghĩ vì huynh đệ của Long Diễm tìm một "từ chỉ" thật phù hợp, chợt nghe Long Diễm rống một tiếng.

"Thương Cửu Ca, hiện giờ chỗ này không chỉ mình Thi Văn Tâm là nhân loại, nếu phải giả trang 'Không chỉ lực', người lúc đó cũng là một lựa chọn không tồi?"

Thanh âm thật lớn, Thi Văn Tâm đưa tay xoa xoa lỗ tai, thật vất vả mới có thể giảm bớt dư vang ong ong do tiếng hô của Long Diễm mang đến, liền thấy Long Bằng tiến lên, chắn trước người nam tử.

"Ta mang Cửu Ca đến, là để hẳn thay người nói tình hình cho thư ngọc, không phải để người hô to gọi nhỏ với hẳn, người nếu không hiểu lễ nghi, ta cũng không tất yếu nhân nhượng người."

Song mâu vàng kim của Long Bằng đông lại, Thi Văn Tâm nhìn kỹ, thế nhưng trong song mâu vẫn nhẹ nhàng lộ ra màu đỏ.

"Từ sớm ta đã biết địa vị hẳn trong lòng người không tầm thường, Long Bằng, chỉ là một nhân loại mà thôi, người giữ gìn hẳn như thế, hay là người xem trúng hẳn?"

Long Diễm tà tà cười, khoe miệng keo lên độ cong miệt thị.

Thi Văn Tâm đang lo lắng Long Diễm cùng Long Bằng khắc khẩu, nghe ý tứ vừa rồi của Long Diễm, nam tử bên người Long Bằng tựa hồ cũng là nhân loại, hơn nữa, hẳn là người khiến Long Diễm cùng Long Bằng gây chiến khi trên xe ngựa.

Thẳng thắn mà nói, y thực tò mò quan hệ của Thương Cửu Ca với Long Bằng, y biết Long Bằng vô cùng chán ghét nam nhân, bất quá Thương Cửu Ca là một ngoại lệ.

Y ở đây suy nghĩ chuyện người khác, nhưng không ngờ Long Diễm lại làm trò trước mặt người khác cúi xuống hôn y, y ngay cả hiểu chuyện gì đang xảy ra cũng không kịp, chỉ thấy ngân phát phát qua, môi mình đã bị Long Diễm khinh bạc.

14. Chương 14

"Ồ ần... A ngô ngô..."

Thi Văn Tâm hai mắt mở to trừng trừng, nhưng khoảng cách của hai người quá gần, bất luận y muốn thấy

gì thì cũng chỉ có thể thấy khuôn mặt phóng đại của Long Diễm. Hắn thế nhưng đột nhiên hôn y, lúc trước là ở ngay trước mặt sáu mươi người, hiện giờ còn làm trò trước mặt Long Băng cùng Thương Cửu Ca.

Loại chuyện này không nên làm trước mặt người khác nha....Nhưng Long Diễm chưa bao giờ có phiền não giống y, sau đó hắn ngông nghênh trượt vào, cuốn lấy lưỡi y quấn không ngừng, cái kia nhất định là lưỡi của Long Diễm... Thi Văn Tâm nghĩ nghĩ, khuôn mặt lại nóng tới có thể hại người.

Tuy trong lòng nghĩ nhất định bị bọn Long Băng nhìn rồi, hai tay cũng muốn phản kháng, đáng thương là khí lực của y không lớn, cho nắm tay cho hắn một nắm cũng chẳng mấy hiệu quả, Thi Văn Tâm than thở trong lòng, lại bởi miệng bị Long Diễm chiếm ngụ chỉ có thể phát ra tiếng “Ồ hô”, không ‘khóc’ ra tiếng, chỉ có thể “Ngô ân”.

Thật vất vả, Long Diễm mới đem đầu lưỡi hắn lấy ra, y liền há miệng thở dốc — mỗi lần hôn môi y đều như bị khó thở, vậy, sau một hồi, y mới cảm thấy hít thở có chút thông thuận chút, không còn khó chịu nữa.

“Thư ngốc, ngươi không biết dùng mũi hít thở sao?”

Thi Văn Tâm đang thở hổn hển, Long Diễm lại rống giận, chấn động đến nỗi y phải che lấy lỗ tai.

Long Diễm ngừng rống, cảm tức quay đầu nhìn Long Băng: “Không được cười.”

“Ta chưa từng cười!” Long Băng chọn mi nhìn Long Diễm, đứng bên cạnh hắn, toàn thân Thương Cửu Ca run rẩy không ngừng cho thấy hắn đang tận lực nhịn cười một cách cực khổ, mới khiến cho toàn thân phát run.

Nếu có một ngày hắn chết, nhất định là bị tiểu ngốc thư này chọc cho tức chết. Không rõ tâm ý của hắn cũng thôi đi, ngay cả hôn môi phải dùng mũi để hít thở cũng không biết, vừa rồi suýt chút nữa còn chết vì hít thở không thông — tư vị của tiểu ngốc thư hắn rất thích, Thi Văn Tâm cùng hắn có ‘chú định’ nên hắn mới cảm thấy y đang thống khổ vì hít thở không thông, nếu không chỉ sợ tiểu ngốc thư này sớm chết rồi.

Hắn vốn định thị uy với Long Băng — để hắn thấy bộ dáng ngọt ngào của bọn họ, tới nay Long Băng vẫn chưa tìm được ‘chú định’ của hắn, hắn có thể thừa nhận mình đang muốn kích thích vị huynh trưởng đáng ghét này.

Nhưng... tiểu ngốc thư này ngay cả cách hô hấp khi hôn môi cũng không biết, chỉ biết ngừng thở lại, hai người đã sớm làm những gì nên làm, y lại vẫn biểu hiện trúc trắc, không thể phủ nhận, hắn thích việc Thi Văn Tâm còn tinh khiết chưa bị người chạm qua, nhưng vì vậy lại khiến Long Băng tìm được lý do cười nhạo hắn.

Thương Cửu Ca mặc dù cũng là người, hơn nữa là tiền sĩ thi đấu, nhưng cũng không tệ tới mức không hiểu phong tình như y...

Long Diễm thềm giận một trận, thẳng tới khi Thương Cửu Ca không còn ý cười trong mắt nữa mới quay đầu lại nhìn Thi Văn Tâm. Không nhìn còn tốt, vừa nhìn liền thấy tiểu ngọc thư đang mơ mơ màng màng, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng thỏa mãn, môi mỏng khẽ chu, nhìn hắn tới ngơ ngác, hai mắt phủ một tầng sương mù mờ mờ lung lung.

” Long Băng, nếu người với mưu sĩ của người muốn ngụ ở đây thì tự lần đi tìm chỗ đi.”

Long Diễm ôm lấy Thi Văn Tâm, cầm lấy áo choàng kẻ bên phủ kín cả người y, sao đó nhanh chóng đi ra hậu đường, ném Long Băng cùng Thương Cửu Ca đứng góc tại chỗ.

Hắn không rảnh đi quản nhiều chuyện như vậy, hai người kia không tất yếu quan tâm, thứ cần lo hiện tại chính là tiểu ngọc thư trong lòng hắn.

Đem Thi Văn Tâm đặt lên giường, Long Diễm đóng cửa lại, xoay người, mặt nghiêm nghị trầm xuống đi qua chỗ y.

“Làm sao vậy.”

Thi Văn Tâm chưa phát giác chuyện gì đang xảy ra thì đã bị Long Diễm đem vào phòng ném lên giường — nói là giường, nhưng bên trên vẫn trải một tấm da dày như cũ, một cỗ mùi tanh đặc biệt của động vật xông vào xoang mũi.

Y lại làm sai cái gì sao? Ở bên Long Diễm, y cứ luôn phạm phải sai lầm, chọc cho thịnh thoảng Long Diễm phải gầm rú lên, tỷ như hiện tại, hắn một bộ dạng căm tức, mặt đen thui đi tới...

Hắn sinh khí? Vì cái gì? Mới nãy mình bị hắn hôn thì hắn đã hết giận rồi mà, sao sau đó lại biến thành bộ dạng này, y không rõ a — y vừa bồn vừa góc (bồn cũng là góc), Long Diễm thích gọi y là tiểu ngọc thư, y cố gắng tập trung ý nghĩ sắp xếp lại những gì vừa xảy ra để tìm nguyên nhân vì sao hắn tức giận.

Long Diễm chậm rãi lại gần, cúi người xuống, nhìn Thi Văn Tâm.

Thi Văn Tâm bắt giác lui người về sau.

Hắn thật dữ, hai hàng chân mày đều nhăn lại muốn đụng vào nhau, giữa mi gian tụ thành một khối, ngay cả phía trên mũi cũng nhăn lại. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, còn có một tấm gương đồng do bọn sơn tặc làm ra, đem biểu tình của Long Diễm chiếu rõ rành mạch, hắn lại muốn cắn y sao? Mỗi lần thấy mũi hắn nhăn lại, tiếp theo chắc chắn sẽ cắn y.

Đang lúc Thi Văn Tâm không biết nên làm gì, nghĩ rằng mình nhất định sẽ bị Long Diễm cắn thì lại nghe được Long Diễm hít một hơi sâu, tiếp đó y cảm thấy vai hơi nặng, Long Diễm đang dựa vào bờ vai gầy nhỏ của y.

“Thư ngọc...” Long Diễm thanh âm trầm thấp, một cổ hơi thở ấm áp phun trên vai Thi Văn Tâm, khiến cho y hơi ngửa ngửa. “Ta nên làm gì với người mới phải đây...”

Hắn phải làm sao bây giờ, mới có thể làm cho tâm tình luôn phập phồng của Thi Văn Tâm bình ổn lại? Long Diễm nhắm mắt, tựa người lên thân thể ấm áp của Thi Văn Tâm, nhưng không ai biết được cảm xúc trong lòng hắn hiện tại như mặt nước mênh mông nổi sóng...

15. Chương 15

“Diễm...”

Thi Văn Tâm bị Long Diễm ôm, trong lòng sao có thể bình tĩnh được? Ban đầu y nghĩ rằng Long Diễm đang sinh khí, nhưng thoát nhìn hình như không phải vậy — Hắn chỉ nhích lại gần, đặt đầu mình lên vai y, nặng nề... nhưng rất ấm áp.

Trên vai cảm thấy hơi ngứa, là hơi thở Long Diễm truyền đến.

“Bắc phong kỳ lương, vũ tuyết kỳ bàng. Huệ nhi hảo ngã, huê thủ đồng hành.”

(Lạnh buốt thổi mấy luồng gió bắc,

Mưa tuyết bay chiều đặc khắp trời

Cùng ta thân ái những người,

Nắm tay dắt díu cùng rời khỏi đây)

Thanh âm nho nhỏ, Thi Văn Tâm lập lại vài câu chữ mà y nhớ bên tai Long Diễm — y không hiểu cách biểu đạt, y chỉ cảm thấy tâm tư mình hiện giờ rất giống.

“Thư ngọc, người đang nói gì?”

Long Diễm trầm mặc một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Thi Văn Tâm, Thi Văn Tâm bất giác co rụt, lại bị Long Diễm vòng hai tay ra sau lưng đè lại, vô luận làm thế nào cũng không thể tránh né.

Long Diễm nhích từng chút, càng ngày càng dựa lại gần Thi Văn Tâm hơn, hắn không biết vừa rồi Thi Văn Tâm niệm những gì, nhưng khi vừa nhìn mặt hắn thì thư ngọc lập tức đỏ mặt, hắn nghĩ chắc chắn có liên quan tới câu thơ nọ.

“Này... Không có gì.”

Làm thế nào Thi Văn Tâm cũng không chịu nói, y là người đọc sách, cho tới giờ chỉ biết quy củ, đối nhân xử thế đều phải ăn theo lễ mà làm, chỉ là sau khi gặp Long Diễm, cuộc sống của y mới bị sáo trộn hoàn toàn.

Câu y vừa niệm là kinh thi trong Bắc Phong — tuyết rơi gió lạnh, chỉ cần có người ở đây, chỉ cần người yêu ta, ta liền nguyện ý cùng người dắt tay cùng đi.

Năm đó khi học bài thơ này, lão viện sĩ đối với hài tử như y nói sẽ có ngày y biết, sẽ có ngày y dắt tay nữ tử cùng đi trong tuyết rơi — y trừng mắt nhìn lại, Long Diễm một chút cũng không giống nữ tử nha! Còn có thể biến thành lão hồ nữa, y lại đi muốn nói những lời này với Long Diễm! Y làm như vậy thật phi lễ, nhưng y chính là muốn làm chuyện phi lễ như thế này — vì thế khi vừa nhìn thấy mặt Long Diễm thì Thi Văn Tâm liền đỏ mặt.

Long Diễm cũng không thường đọc văn tự của nhân gian, hẳn đương nhiên cũng không rõ ràng thư ngốc đang nói cái gì, chỉ là trong lòng có cảm giác y đang nói ra tâm tình của mình — nhân loại thích nhất là vào thời điểm này nói vài lời phức tạp, thư ngốc lại đọc nhiều sách, sợ là không biết gọn gàng dứt khoát, chỉ biết quanh co lòng vòng. Dù sao sau khi nói vài từ này thì khi thấy hần tiểu ngốc thư sẽ e lệ, cho dù không hiểu ý tứ bên trong bài thơ thì đi hỏi Long Bằng cùng Thương Cửu Ca, bọn họ hiện tại còn chưa đi, mai liền hỏi.

Hắn mặc dù không hiểu, nhưng trí nhớ lại rất tốt...

Chợt Long Diễm nảy ra một ý, bây giờ có một biện pháp mau chóng biết được, chính là lặp lại những lời này với tiểu ngốc thư, nếu thật sự đây là lời thổ lộ của y, Thi Văn Tâm nhất định sẽ có phản ứng.

Long Diễm hơi hơi cúi thấp người, đặt môi lên vành tai của Thi Văn Tâm, nhỏ giọng nói.

“Bắc phong kỳ lương, vũ tuyết kỳ bằng. Huệ nhi hảo ngã, huê thủ đồng hành.”

“A —— ”

Thi Văn Tâm chỉ cảm thấy vành tai một trận nóng rực. Long Diễm hần... hần cũng có cùng suy nghĩ với mình sao?

“Ta, chúng ta đều là nam tử...”

Thi Văn Tâm nột nột nói, Long Diễm nhìn thùy tai khéo léo trước mặt xoát một cái liền hồng nhuận, hơi run rẩy, lông tơ đều dựng lên, chỉ thấy thật là đáng thương đáng yêu, vì thế nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm một vòng, đem thùy tai hồng hồng kia ngâm vào trong miệng.

“Không... A...”

Thi Văn Tâm bị Long Diễm cắn nhiều lần, lần này lại là ôn ôn nhu nhu ngậm vành tai, không giống Long Diễm ngày thường làm cho y không thể kháng cự được.

Nam nhân cùng nam nhân... A... Y không thể hiểu rõ. Quy cũ cùng lễ nghi không biết đã chạy tới chỗ nào, trong đầu y cái gì cũng không có, chỉ có ngân phát cùng lục bích song đồng của Long Diễm, song mâu kia yên lặng nhĩ y, giống như nhìn thẳng vào trong lòng y.

Tim y, một góc nào đó nho nhỏ mềm mại có một tâm nguyện — y mong giống như trong câu kinh thi kia, mong chờ Long Diễm có thể ở cùng một chỗ với y. Thi Văn Tâm run rẩy, thuận theo luyến tâm của mình, đưa đôi môi đến gần mặt Long Diễm, nhẹ nhàng đặt xuống, trên môi truyền đến cảm giác ấm áp.

Long Diễm bỗng cảm thấy trên mặt hơi ẩm ướt, có hai phiến môi mềm mại đặt lên mặt hắn, Thi Văn Tâm thể nhưng lại chủ động hôn hắn, thật bất khả tư nghị, lại làm cho cả người hắn đều chấn động.

Tiểu ngọc thư là một người hướng nội, muốn y biểu đạt tâm tình mình thì so với lên trời còn khó hơn, còn rất ngốc nữa, hiện giờ y chủ động hôn hắn, này cũng tựa như y đã hoàn toàn tin tưởng hắn, Long Diễm cảm thấy sau nụ hôn này, Thi Văn Tâm đã đem tâm giao cho hắn, làm hắn thấy thật thành tựu.

Lòng Long Diễm ấm áp đến không thể ấm áp hơn, đầu lưỡi trong miệng khe ôu yếm vành tai của Thi Văn Tâm, sau đó hơi lui ra, đối mặt Thi Văn Tâm.

“Thư ngọc tử, cái gì cũng đừng nghĩ, ta nhất định cùng ngươi cùng một chỗ.”

Một câu mềm mại mặc dù không tính là lời tâm tình, nhưng trong lòng Thi Văn Tâm Long Diễm là người luôn cường ngạnh yêu cầu người khác, giờ thế nhưng ôn nhu an ủi y, một đồng đạo đức kinh văn luân lý trong óc y đã sớm mơ màng bay biến mất tiêu, chỉ còn thấy song bích lục nhĩ mâu tử, ngân phác phiêu phiêu, đôi môi thì bị Long Diễm cướp lấy.

Bạc thân Long Diễm bao lấy môi Thi Văn Tâm, đầu lưỡi ở bên trong miêu tả hình dạng môi của thư ngọc, y vẫn cứ ngọt như vậy, làm cho hắn muốn nhiều hơn, giống như bao nhiêu cũng không đủ, lại mang theo tư vị mật ngọt, làm cho tim hắn ngọt ngào niềm trù.

Thư ngọc của hắn, chỉ cần như vậy hắn đã thấy thật vui sướng. Lưỡi Long Diễm giống như suy nghĩ trong lòng hắn, nhẹ nhàng vòng quanh khớp hàm Thi Văn Tâm.

Hắn lại tiến vào, Thi Văn Tâm ngượng ngừng nhắm lại hai mắt — luyến tâm này của y, chỉ sợ đã bị Long Diễm nhĩ thấy hết đi, bằng không hắn sao lại đột nhiên hôn xuống? Đầu lưỡi hắn giống như biết y suy nghĩ gì, ở khi y ngậm chặt miệng thì khe liếm lấy lòng, giống như thỉnh cầu y cho phép hắn tiến vào.

Nếu là bình thường, hắn không phải đều là muốn tiến vào lúc nào thì tiến vào sao — hắn cũng biết y không

thể nào chống cự lại cường thế của hắn? Chỉ cần cảm nhận được hơi thở của Long Diễm, toàn thân y liền mềm yếu, mà hiện tại, Long Diễm ôn nhu càng làm y không thể chống cự.

Rên rỉ một tiếng, Thi Văn Tâm hơi hơi hé miệng, lưỡi của Long Diễm liền nhân cơ hội hoạt nhập vào khoang miệng y. Thi Văn Tâm cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, chính mình rõ ràng là một nam nhân, vậy mà lại um um (tiếng ... của Thi Văn Tâm ấy) nghênh đón Long Diễm, này vô luận dựa theo đạo lý nào cũng đều không đúng, y bất giác lui về sau, lại lập tức bị lưỡi Long Diễm cuốn lấy.

Long Diễm nhận thấy được lưỡi Thi Văn Tâm lùi về sau, hắn lập tức vượt lên tạo thành tình cảnh khẩu thiệt tương giao — hắn mới không để cho tiểu ngốc thư thuận lợi đào tẩu, Long Diễm hắn đã định y rồi, tại cái cửa máu chốt này quyết không bỏ qua cho y.

Y là chú định của Long Diễm hắn a! Mỗi lần nghĩ tới đây, ngay cả tim của hắn đều tràn đầy đau tích, hắn không cho phép y trốn tránh.

Long Diễm quán chặt lưỡi Thi Văn Tâm, trên tay cũng không buông tha y.

Bàn tay đặt sau lưng Thi Văn Tâm vận khởi khí ma thú, móng tay lập tức trở nên bén nhọn. Long Diễm thật cẩn thận sờ soạng, móng tay thoải mái giải khai xiêm y của Thi Văn Tâm.

“Hảo lạnh...”

Chỉ ngó một tiếng, sau lưng Thi Văn Tâm truyền tới khí lạnh làm y kêu lên.

Long Diễm không tha cởi vạt áo trước ngực Thi Văn Tâm, sau đó hắn đem y đặt lên đệm giường được trải lông thú, hai tay đưa lên cởi y bào của mình.

“A...sao lại rách rồi?”

Mặt Thi Văn Tâm hồng hồng, đôi mắt kinh ngạc tròn to, mắt nhìn y phục trên người đã rách thành từng mảnh. Y từng thấy qua những người chết cũng ăn mất như thế này nhưng quần áo y làm bằng cái bố nha, sao Long Diễm có thể nhẹ nhàng biến chúng thành từng mảnh như vậy, y nên nói thế nào cho phải?

Thi Văn Tâm luống cuống tay chân che đi da thịt của mình, y kéo qua vài mảnh vải rách mong có thể che được người mình, nhưng Long Diễm lại nắm lấy cổ tay y, làm y không thể động đậy được. (Dạ Liên: sơn tặc cường thường dân nữ?????)

Long Diễm mỉm cười — thư ngốc dù sao cũng là thư ngốc, lúc này còn muốn dùng quần áo che thân sao? Long Diễm hắn đang nghĩ nên giao hợp với y như thế nào, bọn họ tốt xấu gì cũng đã từng quan hệ, thư ngốc thế nhưng vẫn ngốc như vậy sao?

“Thôi, ta nhất định sẽ làm người hiểu.”

Long Diễm cảm thán một tiếng, nhướn người lên, đem Thi Văn Tâm đặt ở dưới thân, tay kia đặt ở giữa hai chân y.

Tay Long Diễm tới đâu, chỗ đó truyền tới thanh âm vải rách thanh thúy, Thi Văn Tâm bất giác kẹp chặt hai chân.

Long Diễm hần.. thật muốn làm chuyện kia sao? Thi Văn Tâm trong lòng lo sợ lẫn theo chút kinh hãi khó hiểu, y mơ hồ hiểu Long Diễm muốn làm gì, nhưng chuyện kia thực rất đau làm y có chút sợ hãi, nhưng vì biết đây là ràng buộc giữa y cùng Long Diễm mà tâm tình trở nên phức tạp.

Long Diễm biết tiểu ngốc thư có chút sợ hãi, bởi vậy cũng không nói gì, chỉ đem quần áo toàn thân y xóa sạch sẽ biến y thành con nhộng trần.

Y vẫn gầy như vậy, cùng trong trí nhớ đều giống nhau, thân thể tinh tế mà tái nhợt.

Lúc trước hần sao có thể ngoan độc quyết tâm bắt buộc Thi Văn Tâm? Lần đầu tiên của tiểu ngốc thư thể nhưng đau đến nỗi xem chút chết đi, lòng Long Diễm hơi đau, nâng đầu hôn lên hai mắt nhắm chặt của Thi Văn Tâm.

Nụ hôn của hần ấm áp mà ướt át, Thi Văn Tâm vì nụ hôn này mà thoáng an tâm, y mở mắt ra, thấy Long Diễm đang bình tĩnh nhìn y, trong ánh mắt song mâu tràn đầy cảm xúc phức tạp, có không tha, có thương tiếc thậm chí có cả hối hận.

“Thư ngốc, lần này ta sẽ không làm người đau.”

Long Diễm buông tay Thi Văn Tâm ra, hần mơn trớn tóc dài của Thi Văn Tâm, nâng mặt y lên, hôn môi y, sau đó cúi đầu tìm kiếm hạt anh đào ửng đỏ trên tấm ngực tẻ gầy kia.

“a... Long... Không cần...”

Long Diễm tìm được nhũ thủ của Thi Văn Tâm, đem nó hàm nhập khoang miệng, mạnh mẽ mút liếm, đầu lưỡi đâm chọc đỉnh nhọt, tay kia an ủi bên còn lại.

Thi Văn Tâm hơi uốn ngực, y thực xấu hổ, lưỡi của Long Diễm đặt ở chỗ mẫn cảm của y, y thể nhưng còn chủ động dâng thân thể mình đến trước mặt Long Diễm, y đóng chặt hai mắt không dám nhìn Long Diễm nữa.

Bộ dáng hiện giờ của y, nếu ẩn theo một ít sách ghi lại chính là dâm bôn chi lưu (gần nghĩ dâm phụ), đi theo một nam nhân khác hồi hải ngược xuôi cũng thôi đi, hiện giờ còn lên giường, tới mức độ da thịt chi

thân thể này.

Thi Văn Tâm đỏ mặt, cắn chặt môi dưới không dám cất tiếng nào.

Lưỡi Long Diễm hơi dùng lực, quần quanh núm tròn tròn, chỉ thấy hạt châu nho nhỏ kia trở nên nóng bỏng, dần dần cứng rắn trong miệng hắn, huyết mạch dưới lưỡi bắt đầu khởi động, trong lòng không muốn buông tha tiểu châu khả ái, thật vất vả mới nhả ra được, vừa nhìn thấy biểu tình của tiểu thư ngọc, y cơ hồ đã cắn chặt môi đến xuất huyết.

“Văn Tâm —”

Long Diễm buồn cười lắc đầu, tiểu ngọc thư của hắn thật quá mức tinh khiết, ngay cả thời điểm này cũng nỗ lực khắc chế bản thân, biến thành chính mình tự khổ sở. Hắn gọi tên Thi Văn Tâm cũng không thấy trả lời, chỉ nhìn tiểu ngọc thư cắn chặt đến quai hàm đều run lên, biết lực chú ý của y đều đang tập trung chống cự dục vọng của chính y, vì thế hắn nổi lên ý xấu, vươn tay, nhanh chóng nắm lấy phân thân đang run rẩy giữa hai chân Thi Văn Tâm nắm trong lòng bàn tay mà chơi đùa.

“Tiểu ngọc thư, đừng cắn nữa, ở trong lòng bàn tay ta mà ngươi còn muốn thoát sao?”

Thân thể Thi Văn Tâm nóng lên, trong lòng không còn chống đỡ được nữa, một tiếng rên rỉ trượt ra khỏi môi, y trong lòng biết cái tiểu nhục trụ (nhục là thịt) của mình đã bị Long Diễm bắt lấy, vội mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Long Diễm cười tươi, cười đến nỗi song mâu tựa mặt nước xuân thủy đàm sau thư viện, ám áp tươi đẹp, còn nhẹ nhàng tản ra từng đợt ôn nhu.

khó edit, khó edit quá a, nản thiệt, chương này đa phần là chém

thak Nguyệt tìm dùm ta bài dịch của kinh thi nha

16. Chương 16

” Tiểu ngọc thư, đừng phản kháng nữa, giờ đang ở trong tay ta mà ngươi còn muốn trốn sao?”

Thi Văn Tâm cảm thấy thân thể nóng lên, nhịn không được mà phun ra vài tiếng rên rỉ đứt quãng, trong lòng y biết tiểu thịt trụ (cái ấy) của mình đã bị Long Diễm nắm lấy, vội mở choàng mắt, lọt vào mắt là khuôn mặt của Long Diễm cùng đôi mắt tràn ngập tiểu ý tựa xuân thủy đàm ở sau thư viện nơi y từng ở, như ánh nắng mai ấm áp, còn đang phả ra từng đợt ôn nhu nhẹ nhàng.

“Ta không trốn...ta cũng không sợ... ”

Tuy rằng trên mặt vẫn nóng như thiêu đốt nhưng vì nhu tình trong mắt Long Diễm mà tạm bình ổn xuống, Thi Văn Tâm vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc ngân sắc sáng lạn.

Thật mềm...Tóc hẳn thật đẹp...

Long Diễm nếu muốn y thì cho dù y trở thành dạng người vô liêm sỉ cũng quyết phải đứng bên Long Diễm, mặc kệ Long Diễm làm gì với y, trong lòng y đều cảm thấy thật thỏa mãn, thật kỳ vọng...

” Tiểu ngốc thư.”

Long Diễm cẩn thận cảm phân thân của Thi Văn Tâm, cao thấp di động, hẳn cảm thấy thứ trong tay mình dần dần cương lên, chân mày Thi Văn Tâm hơi nhíu, đôi môi mở ra, hầu kết trợn lên xuống nhưng lại không phát ra tiếng nào, khuôn mặt phấn hồng nhanh chóng bị tình dục tiềm ẩn trở nên trơn bóng, trong mắt nổi lên một tầng thủy quang trong suốt.

Long Diễm đau lòng... Hắn chưa từng có cảm giác thế này với bất kỳ ai, trước kia chưa có, tương lai cũng tuyệt không có, chỉ một mình Văn Tâm, thư ngốc của hắn, chỉ có trong lòng hắn y mới biểu lộ ra biểu tình này thôi, hoa hạnh của Thi Văn Tâm bị hắn cầm khẽ run rẩy, tuy rung động nhỏ vừa đáng thương vừa đáng yêu nhưng khi rơi vào lòng hắn thì lại khiến hắn nhịn không được mà cũng run rẩy lên.

Hắn thế nhưng lại cảm thấy sợ... Long Diễm hẳn chưa từng cảm thấy sợ.

Hắn bây giờ sợ sẽ có một ngày thiên hạ run rẩy trong lòng mình đột nhiên biến mất ngay trước mắt hắn, kia chỉ sợ không phải chỉ là thống khổ không chịu nổi, mà lòng hắn sẽ giống như bị người khoét một cái động thật lớn, vĩnh viễn đều không thể nào lấp đầy lại nữa...

“Đáp ứng ta... tuyệt không được ly khai ta.”

Yếu hầu Long Diễm khô khốc nói một câu, hẳn mặt đối mặt với Thi Văn Tâm trong ngực mình, bốn mắt nhìn nhau, Thi Văn Tâm nhìn rõ ràng hai hàng lông mày đang chau lại cùng biểu tình buồn rầu của Long Diễm.

“Làm sao vậy... ”

“Văn Tâm, đáp ứng ta.”

Long Diễm cũng không biết vì cái gì mình lại nóng lòng muốn nghe lời cam đoan của Thi Văn Tâm, tiểu ngốc thư vừa thừa nhận mình là người của Long Diễm, hẳn vẫn cứ trông mong lời cam đoan của y.

Không thể để y rời đi, mới ngần ngừ vài ngày, sao hắn lại vương bận như vậy, chấp niệm y như vậy, Long Diễm không rõ lắm, hắn không rõ đây là cái gì, hắn chỉ biết nhất quyết phải bắt Thi Văn Tâm trả lời hắn mới có thể yên lòng.

“Diễm...”

Thi Văn Tâm nhìn nam nhân trước mắt mình, dưới ánh nến mờ nhạt, thân thể cường kiện của hắn ôm lấy mình, hắn bắt mình phải đáp ứng vĩnh viễn không ly khai hắn, câu nói thật ngọt ngào, ngọt đến nỗi khiến y quên hết thấy mọi thứ.

Trong tứ thư ngũ kinh cũng không thể tìm được sự ngọt ngào này, giải thích không được những cảm giác đau lòng cùng chờ đợi này, nói không rõ y có bao nhiêu thích nam nhân trước mắt này, nhưng y lại hiểu được, y nguyện ý chấp nhận bất cứ chuyện gì Long Diễm muốn, mặc kệ đó là...

“Ta sẽ không ly khai người, chỉ cần người muốn, ta vĩnh viễn cũng sẽ không ly khai người...”

Xấu hổ muốn chết... xấu hổ muốn chết...

Y là một người đọc sách, tri thư đạt lễ, lại còn đang trần truồng nằm trong ngực người nam nhân này, nhưng y vẫn không muốn buông tay, y thầm nghĩ muốn hắn, y muốn Long Diễm ôm y chặt hơn.

“...”

Mặt Thi Văn Tâm đỏ lựng nên y không dám nói chuyện, y nhẹ nhàng đem thân mình động động, làm cho phân thân của mình trong tay Long Diễm khẽ di chuyển, y sao có thể nói ra tiếng nha, bởi Long Diễm muốn y, từng đợt sóng điện chạy dọc toàn thân, tất cả tinh lực dồn hết xuống hạ thân, y sắp nhịn không được nữa, nhưng lại không biết làm thế nào cho phải, y chỉ dựa vào trực giác, hiểu được cái tay kia cùng người kia có thể giúp hắn giải tỏa khát vọng cùng lo lắng trong thân thể mình.

Long Diễm bị đôi mắt đen láy thủy nhuận của Thi Văn Tâm nhìn chăm chăm, sâu trong đáy mắt y là tín nhiệm cùng quyến luyến đối với hắn, nó còn mang theo một ít xấu hổ cùng dục vọng nhè nhẹ, nghe được câu “Ta vĩnh viễn đều không ly khai người” kia, phân thân Thi Văn Tâm trong tay hắn run run, y còn phả lệ lớn mật động động thân thể.

Long Diễm bị sự va chạm lớn mật này làm cho tâm thần nhộn nhạo, nhìn cặp môi đỏ au kia, hai gò má phớt hồng, y vì làm ra hành động nan kham mà thẹn cùng đỏ đến có thể nhỏ ra máu, nỗi lòng còn đang cuộn cuộn, bờ ngực trắng nõn tinh tế gầy yếu đang không ngừng phập phồng, hai điểm anh đột trước ngực lên xuống theo nhịp thở gấp gáp.

Chẳng lẽ hắn hiểu sai rồi? Ngốc tử ngu xuẩn tinh khiết này nguyên bản chính là một tiểu yêu tinh dụ nhân, nhìn dáng vẻ này của y, dục niệm hắn đang mạnh mẽ khắc chế trong phút chốc cuộn trào dâng lên, hắn không thể nhịn được nữa, hắn muốn ôm tiểu ngốc thư, muốn hảo hảo nhìn y, hôn toàn thân y, hắn muốn y hoàn toàn làm người của hắn, ngay cả xương cốt cũng không lưu cho người khác có cơ hội chạm vào.

Long Diễm cắn răng, cúi đầu phát ra một tiếng rít gào.

Hắn còn muốn chờ một chút, chờ Thi Văn Tâm thích ứng, hắn muốn Thi Văn Tâm cùng một chỗ với hắn, vĩnh viễn khiến y cảm thấy sự tình này thật ngọt ngào, làm y không cảm nhận được nửa điểm thống khổ.

Long Diễm thu hồi ma thú khí trên tay, một lóng tay trượt dọc ngọc hành non nớt đang hưng phấn của Thi Văn Tâm, nhưng lóng tay không ngay lập tức tiến vào mật huyết mà khe nhu lộng chỗ hai tiểu cầu nộn nộn.

Nơi đó tuy không phải là nơi nam nhân có thể hoàn toàn cảm nhận được kích thích nhưng lại là nơi thập phần yếu ớt, chỉ cần được vật ẩm áp bao lấy sẽ làm người ta thả lỏng thân mình... Ngón tay Long Diễm khe lộng lộng, chỉnh lực đạo thực thích hợp.

Thi Văn Tâm không chịu nổi khiêu khích như vậy, y mặc dù từng cùng Long Diễm kết hợp nhưng lại chưa từng bị chọc ghẹo như vậy, y muốn, phân thân phía trước đã không còn khống chế được nữa, vại giọt dịch thủy trong suốt trào ra từ linh khẩu nho nhỏ, y lại sợ, lần trước Long Diễm dùng mãnh tiến vào trong y, cái loại đau đớn đó y còn nhớ rất rõ, y vốn đã chuẩn bị tinh thần bị đau thêm lần nữa, nhưng sao cũng không nghĩ tới Long Diễm lại dùng phương thức khiến y khổ sở như vậy.

Không chạm vào trung tâm dục vọng của y, lại đi nhu lộng huyết khẩu cùng hoa hành, hắn nóng quá, cơ hồ không chịu được nữa rồi.

“ô —— nha a ——”

Thi Văn Tâm không biết nên phản ứng thế nào, thân thể đã tựa theo động tác của Long Diễm mà dần dần thả lỏng, y cảm thấy chính mình giống như một con mèo con bị người vuốt ve phần cổ, dần dần ngoan ngoãn phơi bày mọi thứ của mình, y từ từ dạng hai chân ra. (câu này ta chém)

Ngón tay Long Diễm vẫn không chịu thỏa mãn Thi Văn Tâm, nó giống như có tâm tư phá hư, xoa xoa vài cái liền trượt xuống dưới, khi tới tiểu cục huyết thì lại vỗ về chơi đùa bên ngoài khiến tinh thần Thi Văn Tâm gần như tan rã, sau đó Long Diễm nhanh chóng đưa một ngón tay vào bên trong dò xét.

“Nha ——”

Thi Văn Tâm kinh hãi trừng lớn hai mắt, bất giác muốn chạy trốn khỏi ngón tay ác ma kia, lại bị một bàn tay khác nắm chặt phân thân, ngay cả hai tiểu nhục cầu cũng bị người bắt lấy nhu lộng, môi thì bị Long Diễm chiếm hữu, dùng đầu lưỡi khai mở khớp hàm y, trượt đi vào, đem đầu lưỡi y đặt ở hàm trên, cướp đi chút ý chí cuối cùng của y..

17. Chương 17

” Tiểu ngọc thư, thả lỏng.”

Long Diễm hôn trụ môi Thi Văn Tâm, cắn cắn, sau đó khẽ liếm dọc theo độ cong của cánh môi.

Tiểu ngọc thư vĩnh viễn vẫn cứ ngọt như vậy, nếu không phải vì muốn y cảm thụ được sự vui vẻ cảm sát hợp âm trong tình sự của hai người, nếu không vì hẳn cảm thấy thương tiếc y từ tận đáy lòng, hẳn thật muốn cử động ngón tay đang bị bao vây chặt chẽ trong nơi ấm áp kia.

Khi Long Diễm cắn môi y, Thi Văn Tâm bất giác co rút thân mình lại một chút, khi Long Diễm đưa ngón tay thứ hai vào bí huyết thì từ từ thả lỏng cơ thể.

“Diễm — a —”

Thi Văn Tâm đưa tay nắm lấy bờ vai Long Diễm, cơ thể bị dị vật tiến vào cho y hoảng sợ cào lên vai hẳn.

“Đau không?”

Ngón tay ở trong người Thi Văn Tâm nhẹ nhàng cao thấp di động, dần dần giảm bớt sự khô khốc chặt chẽ của nội vách tường ấm áp non mềm đang bao chặt tay hẳn. Môi Long Diễm như cảm giác được Thi Văn Tâm đang khấn trương vô cùng, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước hôn xuống từng chỗ một, trán, mũi, môi, thậm chí còn có hàng mi đang đang run nhè nhẹ của y.

” không... Không đau, ”

Thi Văn Tâm nhỏ giọng trả lời, một mặt cố gắng thừa nhận động tác của Long Diễm trên cơ thể của mình. Thật là không đau, thời điểm ngón tay Long Diễm tiến vào thân thể y thì có chút trướng trướng kỳ quái, nhưng hiện tại cơ thể lại bắt đầu cảm thấy tê dại, ngón tay sâu trong cơ thể y từ từ di chuyển.

“Hảo kì quái...”

“Cái gì kì quái?”

Long Diễm động động ngón tay, chậm rãi đẩy vào, cảm giác được nội vách tường mềm mại dần dần tiếp nhận sự hiện hữu của hẳn, lúc này hẳn mới tinh tế chuyển động tìm kiếm địa phương mẫn cảm kia, khi tìm được, hẳn nhanh chóng đâm mạnh vào, khiến cho thân thể Thi Văn Tâm giật nảy một cái.

“Ô — thật kỳ quái, không biết... Ta không biết...”

Y thấy thật cổ quái, giống như cả thân mình ngập tràn trong bể nước nóng, bốn phía không nhìn được đất liền, trước mắt y chỉ có mình Thi Văn Tâm. Đúng rồi, là Long Diễm, y muốn hấn, y yêu người nam nhân có thể biến hồ này, rất yêu...

Lúc Thi Văn Tâm mê loạn, Long Diễm cũng cảm thấy trên ngón tay truyền tới từng trận run rẩy nóng rực, hơn nữa nơi đó đã từ từ ẩm ướt.

Hắn biết Thi Văn Tâm đã chuẩn bị tốt để thừa nhận hấn, liền chậm rãi rút ngón tay ra, thay đổi tư thế, đem y đặt lên giường, tuy nơi này là sơn trại đơn sơ tục tĩu trên núi hoang, được cái thực dụng, tuy đệm giường là da lông nhưng cũng đủ ấm áp.

Thi Văn Tâm không ngừng thở dốc, chớp mũi truyền tới mùi tanh từ trên lông da thú, nhìn Long Diễm cúi người tách hai chân y ra. Y vẫn thẹn thùng, nhưng khi nhìn đến thân hình cường kiện của Long Diễm — mặc dù y không biết, nhưng Long Diễm đã sớm cởi xiêm y, lộ ra cơ thể rắn chắc — thân thể hắn thật đẹp, là nam nhân thì phải thế này a.

“Văn Tâm... Tiểu ngốc thư!”

Đang lúc y miên man suy nghĩ, Long Diễm đã đem hai chân y nhấc qua vai hắn, hắn nhịn không được muốn mau mau cảm nhận tư vị ngọt ngào khi tiến vào trong cơ thể tiểu ngốc thư, nhìn bộ dáng ngốc tử của y, một bên đem ngón tay mình bỏ vào miệng cắn cắn, một bên dùng khuỷu tay nâng nửa thân người lên, đôi mắt ướt ướt hơi hồng, giống như người đang mộng寐. (chỗ này không hiểu lắm)

Long Diễm lắc đầu.

Thôi thôi, tiểu ngốc thư này, cũng không thể trông nom y đang nghĩ cái gì, chuyện cấp bách hiện tại là Long Diễm hắn muốn Thi Văn Tâm, phân thân hắn sớm đã hiện ngang dựng thẳng lâu rồi, hắn giờ chỉ khát vọng nơi mềm mại ấm áp của Thi Văn Tâm gắt gao vây quanh thôi.

Dời người về phía trước, Long Diễm đem ngón tay của mình từ trong miệng Thi Văn Tâm lôi ra, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tiểu ngốc thư, đem đỉnh phân thân của mình đặt trước huyệt khẩu ướt át kia, kiên định đẩy vào.

“A, Diễm...”

Thi Văn Tâm cảm thấy chỗ trung gian của mình có một cái động đang được Long Diễm lấp đầy, bởi Long Diễm nhanh chóng sáp nhập vào trong động nên nó trở nên đầy tràn. Y muốn nói, nhưng không biết phải nói gì mới tốt, chỉ cố cử động thân mình gây yếu của mình, rồi lại bởi vì động tác này, lập tức bị môi Long Diễm thừa cơ hàm trụ anh châu bên trái đang run rẩy vào trong miệng, dùng lưỡi nhẹ nhàng bao vây mút lấy.

Long Diễm gắt gao ôm thắt lưng Thi Văn Tâm, thắt lưng y rất gầy, không mềm mại như nữ tử, nhưng lại làm cho hắn trở nên điên cuồng, hắn đã tiến vào Thi Văn Tâm, thân thể hắn nói với hắn như vậy, tiểu

ngốc thư ngây người một lần cũng tốt hai lần cũng tốt, sự tốt đẹp của Thi Văn Tâm làm cho hần mê hoặc không thôi, y là chủ định của hần, là duy nhất của hần, chỉ có thân thể của nam nhân nhu nhược này mới làm cho tâm lãnh hàn của hần cảm thấy hưng phấn cùng thỏa mãn như vậy.

Thi Văn Tâm bị cảm giác nóng cháy cùng sự lay động mạnh mẽ kia bao vây lấy, y cảm giác được Long Diễm ra ra vào vào, không ngừng nhồi vào thân thể y, lần lượt, một chút, y nắm chặt đệm giường, y cảm thấy mình cơ hồ sắp điên rồi, lại như đang nhìn thấy cặp mắt xanh biếc kia, như có thể thấy ngọn lửa đang thiêu cháy trong song mâu kia.

Đó là do ta đốt lên sao...

Thi Văn Tâm gắt gao nắm lấy bả vai Long Diễm, ở giữa hai chân y, thân mình cường kiện của Long Diễm không ngừng luật động, luân phiên đem phân thân của mình cắm vào rút ra cơ thể Thi Văn Tâm, mỗi một lần tiến vào đều làm cho hần càng thêm mê luyện thân thể y, mỗi lần rút ra, đều làm cho hần lưu luyện không rời, hần vô cùng ham muốn cùng hòa làm một thể với tiểu ngốc thư, cả đời được chôn sâu trong nơi ấm áp kia.

“Diễm...”

Thi Văn Tâm gọi Long Diễm.

“A — a a —”

Theo tốc độ ngày càng nhanh của Long Diễm, ở trong thân thể Thi Văn Tâm, có thứ gì đó bắt đầu tụ tập lại, muốn đi ra từ trong thân thể y, cái thứ đang tuôn trào này làm cho phân thân y từ từ thẳng tắp, y tùy theo động tác của Long Diễm mà đóng đưa, dần dần, ý thức y phiêu đi xa, bên trong đầu chỉ còn mình Long Diễm.

Chỉ cần hần muốn... y liền vĩnh viễn đi theo bên người hần, một gói thuốc cũng tốt, chỉ cần có Long Diễm là tốt rồi.

Long Diễm cắn môi dưới, thân thể Thi Văn Tâm nhuyễn miên mà mềm dẻo, khí huyết hần đã hoàn toàn kích động, mỗi lần tiến vào thân thể tiểu ngốc thư, thân thể kia liền làm ra vài động tác không chút kinh nghiệm để thừa nhận hần, hần liền không cưỡng lại được càng thêm ôn nhu ôm lấy y, không ai có thể cho hần cảm thấy ấm áp như vậy, hần đã bị tiểu ngốc thư hấp dẫn thật sâu, không thể ngăn lại được kích tình mãnh liệt trong cơ thể, Long Diễm rống một tiếng, kéo Thi Văn Tâm từ trên giường dậy, ôm y, để y nửa tựa vào giường, một cổ nhiệt dịch phun sâu vào thân thể y, mà Thi Văn Tâm hơi ngửa đầu ra sau, mê loạn rên rỉ.

Phân thân của y vì chất lỏng nóng rực của Long Diễm phun sâu trong thân thể mà run rẩy trào dâng, phun lên bụng của Long Diễm, một mảnh lửa nóng ẩm ướt, mà rất nhanh, môi y bị Long Diễm mạnh mẽ chiếm đoạt, hung hăng hôn, lại cực kì ôn nhu, đầu lưỡi sủng nịch chiếm đắm liếm lên bờ môi khô ráo, làm cho y phóng tâm đem chính mình giao cho nam nhân trước mặt này.

18. Chương 18

Ngồi trên chiếc mã xa rung lắc không ngừng, Thi Văn Tâm vén tấm màn xe lên len lén nhìn nam nhân đang điều khiển mã xa kia.

Nói là điều khiển mã xa nhưng thực chất hắn căn bản một chút cũng không động — vào ngày thứ hai khi bọn họ ở trên sơn trại thì Thương Cửu Ca, cũng chính là người khiến y cảm thấy xấu hổ đến nỗi muốn đem mình chôn xuống một cái hố nào đó đã kể hết mọi chuyện cho y, nói cho y biết người nam nhân đang điều khiển mã xa này chính là Hỏa ma để nắm giữ một phần lãnh thổ rất lớn của Ma Vực nha, bởi vậy những con ngựa này chỉ cần dùng ý thức liền có thể thao túng chúng rất tự nhiên.

“Ta cũng không mong người có thể tiếp nhận mọi thứ nhanh chóng. nhưng những ngày tiếp theo người phải cùng Long Diêm bồn tẩu không ngừng, còn bị cuốn vào trong mớ hỗn độn này nên ta không thể không nói.”

Nghe nói nam nhân bên người Long Băng kia, cũng là người của Long băng tên là Thương Cửu Ca kia hiện tại bất quá chỉ mới mười sáu tuổi, so với y còn nhỏ hơn một tuổi ni, thoát nhìn lại rất thành thực, trừ bỏ khi thấy y vì không biết hôn mà hít thở không thông mà bật cười ra, thì hắn vẫn rất lạnh tĩnh, hơn nữa hắn còn là đệ nhất mưu trí dưới tay Long Băng, so với chính mình mà nói thì hắn có rất nhiều thành tựu ni.

Thương Cửu Ca thật sự nói rất nhiều, cũng may mặc dù y không thông minh lắm nhưng đôi trí nhớ mình lại rất tự tin, năm ba tuổi y từng xem vài bài thơ, vừa đọc vài lần liền thuộc, tuy rằng mấy thứ Thương Cửu Ca nói y không hiểu hết được, nhưng từ ngày đó đến nay, hai người họ ước chừng đã đi một cách không ngừng qua hai tháng, trong thời gian hai tháng này cũng đủ để y đem những lời kia hiểu rõ nhất thanh nhị sở.

Nguyên lai nơi y luôn ở này gọi là nhân giới, mà ngoài nhân giới ra còn hai giới nữa, một thể giới yêu ma sinh sống, gọi là Ma Vực, giới còn lại là nơi những người đắc đạo sống, gọi là Bồng Lai Tiên đảo. Người bình thường thì đều không thể đến hai giới này, nhưng người của hai thể giới kia thì có thể tự do lui tới nhân giới, hai giới kia không cho phép đối phương lui tới thể giới của mình.

Hai giới đó vẫn không ngừng tranh đoạt quyền quản lý nhân giới, bởi vậy mới có người tín thần tín ma, những năm gần đây tiên đạo một lòng muốn đuổi đi thể lực của Ma Vực ở nhân giới, bọn họ đem tập trung mục tiêu vào sức mạnh của Ngũ ma đế — sức mạnh dùng để cân bằng thiên địa linh khí ở Ma Vực.

Địa, thủy, hỏa, phong, không.

Năm vị ma đế nắm giữ năm loại lực lượng của thiên nhiên, mỗi loại lực lượng đều rất trọng yếu để duy trì trạng thái tự nhiên của Ma Vực, mà đồng thời bọn họ cũng có được lực lượng tương đối, hơn nữa khi phát động năng lượng trong cơ thể thì hình thái sẽ hóa thành một loại ma thú.

Địa ma đế Huyền Băng, hình thái là ma thú huyền vũ, nắm giữ lực lượng bảo hộ.

Thủy ma đế Long Bằng, hình thái là ma thú thanh long, nắm giữ lực lượng trí tuệ. Thời điểm Long Bằng cùng Long Diễm đối kháng nhau y có thấy trên người Long Bằng có vảy cùng màu xanh, đây là khí ma thú bá vào trên người ma đế, đây là một dạng bán hình thái.

Hỏa ma đế là Long Diễm — một lão hổ bạch sắc, nghe nói lực lượng là chiến đấu, lần đầu hai người gặp mặt là khi Long Diễm ở trạng thái ma thú, nghe nói hình thái ma thú của ma đế nhân loại rất khó tiếp nhận, hơn nữa có rất ít người khi thấy hình dáng của ma đế mà không thất kinh bỏ chạy, Thương Cửu Ca cười nói chỉ sợ trong số những người từng thấy qua nguyên hình của Long Diễm mà không sợ hãi chỉ có mình y... Nhưng mà... y thật sự không cảm thấy sợ hãi nha!

Tái trọng nhìn thêm một cái nữa, Long Diễm tựa hồ vẫn chưa phát giác y đang nhìn trộm hắn. Từ góc độ của Thi Văn Tâm nhìn qua, ánh mặt trời xuyên qua tán cây của hàng cây hai bên đường, nhiều ánh nắng loang lổ dừng trên vai Long Diễm — vai hắn hạo rộng, lưng hạo rộng... làm cho y không khỏi nhớ đến bờ ngực ấm áp kia.

Trong hai tháng này, chỉ cần y ly khai mã xa, Long Diễm liền ôm y vào trong ngực — sợ dĩ không phải bế là kết quả do y cố gắng phản kháng. Y cũng không phải không có chân, chính mình có thể đi đường,, y một đại nam nhân sao có thể để người ta bế tới bế lui cơ chứ? Tuy Long Diễm buông tha cho việc bế y, nhưng vẫn luôn ôm y gắt gao vào ngực hắn, cũng không chú ý mặt y nóng tới nỗi có thể làm chín trứng.

Ai nha! Y sao cứ suy nghĩ tới mấy vấn đề đó cơ chứ, y hẳn nên hạo hạo suy nghĩ tới mấy sự tình của Ma Vực, dù sao nếu y đã đi theo Long Diễm, bọn họ một ngày nào đó cũng phải trở về Ma Vực, nơi đó mới là điểm kết của cuộc lữ hành này.

Trừ bỏ ba vị ma đế kia còn có một phong ma đế nữa là Thiên Tà (cảm ơn nàng yami đã giúp), hình thái là ma thú chu tước, nắm giữ lực lượng tốc độ, mà ngũ ma đế Già Lăng lại nắm giữ lực lượng mạnh nhất trong năm ma đế, lực lượng hắn có được là sinh lực, loại lực lượng này có thể khiến cho tất cả các vật thể có sinh mệnh sinh trưởng mạnh mẽ, có thể khiến người chết sống lại, nhưng nếu sử dụng ngược lại, cũng có thể cướp đi tánh mạng người khác, mà hình thái ma thú của Không Ma đế là một con phượng hoàng xinh đẹp.

Ma đế cứ trăm năm lại niết bàn một lần, mỗi lần sống lại thì thân thể lại được đổi mới càng thêm mạnh, mà trí nhớ vẫn tiếp tục kế thừa. Nhưng ngay tại lúc Không Ma đế niết bàn, tiên đạo ngày đêm rình rập chờ thời cơ ngay lập tức mua chuộc mấy loài yêu ma cấp thấp của Ma Vực, đem hồn phách Không Ma đế cưỡng chế chia đôi, một phần trong đó bị trộm đem tới Bồng lai tiên đảo, các tiên nhân lấy tiên nhân làm công cụ, làm cho nửa hồn phách này nhập vào trong một hồn châu, rồi cho vào trong cơ thể của tiên nhân được hình thành từ tiên cách, các tiên nhân làm việc này thập phần cẩn thận khiến cho tất cả mọi sinh vật ở Ma Vực cái gì cũng đều không biết, hai nửa của Không Ma đế cứ thế mà dần dần tồn tại ngay tại hai giới.

Đám người tiên đạo biết. Thân thể này ước chừng chính là vật duy nhất có thể vượt qua giới tuyến ngăn cách hai thế giới, cũng là người duy nhất có thể khiến sự cân bằng của Ma Vực bị phá hủy hoàn toàn, hắn (tiên nhân có không châu) chính là bán thân của Không Ma đế (bán thân có nghĩa là nửa người), hai nửa đó trong bất giác hấp dẫn lẫn nhau, khiến cho Không Ma đế dần dần si mê hắn đến sống chết không nguyện chia lìa, hắn tự rời đi Ma Vực, mà ngay khi đó, bọn tiên đạo chỉ cần phá hủy cả hai nửa đó là được...

Vì thế trải qua mấy trăm năm, Không Ma đế Già Lăng ngay tại bờ sông nơi phụ cận Không Ma Cung ở Ma giới đã gặp gỡ người nam tử khiến cho Già Lăng phải sinh tử tương hứa, cũng chính là một nửa linh

hồn khác của hắn — Phổ Hiền Tôn Giả.

Bọn họ hấp dẫn nhau một cách tự nhiên, giống như bọn họ vốn là thuộc về nhau, bởi vậy bọn họ luôn kêu gọi đối phương.

Rốt cuộc khi bọn họ ở bên nhau, Bồng Lai tiên đảo nói cho Phổ Hiền rằng bọn họ có thể cho phép sự tồn tại của Già Lãng, bọn họ tiếp nhận Già Lãng, bởi vậy Phổ Hiền trong lòng đầy ngập vui sướng đã mang theo Già Lãng tiến nhập Bồng Lai, nhưng chưa kịp tới nơi thì hai người đã bị thiên lôi đánh trúng hủy diệt cả linh hồn ngay tại nhân giới.

Ngay thời khắc cuối cùng, Già Lãng dùng Không chi lực của mình cùng linh hồn phân thành hai rơi ở nhân giới, các tiên nhân phát giác Già Lãng ngay tại thời điểm nguy hiểm đã cưỡng chế chính mình niết bàn nên đã thu hồi hồn phách của Phổ Hiền, chờ khi tìm được kiếp sau của Già Lãng sẽ cưỡng ép nhập hồn phách hai người họ lại, lợi dụng sinh lực phản phệ đó mà hủy diệt Ma Vực. (Dạ Liên: ta muốn đọc truyện của Không Ma Đế nha~~~~)

Về phương diện khác, vì mất đi Không chi lực còn bị Tiên Đạo chèn ép nên Ma Vực đã mất cân bằng, kết giới cũng vì vậy mà dần tan vỡ, bởi thế Long Diễm Long Băng mới phải đi tới nhân giới tìm cho được Không chi lực cùng kiếp sau của Già Lãng, dẫn họ về lại Ma Vực để cân bằng lại lực lượng ở Ma Vực, mới có thể chống đỡ được sự tấn công của tiên đạo.

Vì không để âm mưu kéo dài mấy trăm năm kia thực hiện được, trước mắt Thi Văn Tâm phải giả trắng thành người sở hữu Không chi lực hoặc kiếp sau của Không Ma Đế, mặc kệ loại nào cũng có thể thu hút được sự chú ý của tiên đạo, để Long Băng cùng Thương Cửu Ca có đủ thời gian tìm kiếm Không Ma Đế cùng Không chi lực chân chính.

Thương Cửu Ca nói, trong thân thể của y có ma lực được Long Diễm truyền vào, bởi vậy y mới trở thành mục tiêu, nên mấy người họ mới tương kế tựu kế, làm cho y cùng Long Diễm chạy trốn không ngừng, ngược lại dụ được tiên đạo đi theo.

Thi Văn Tâm suy nghĩ hồi lâu, lại tiếp tục quay đầu nhìn Long Diễm, lúc này trung hợp Long Diễm cũng xoay người lại nhìn y.

“Phía trước có một khách điểm, hôm nay chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đó đi!”

“A... Hảo.”

Thi Văn Tâm gật gật đầu, bất tri bất giác bọn họ đã đi được một hành trính dài, hai ngày trước đều là ngủ ở rừng hoang, Long Diễm sợ y lạnh, vì thế biến thành lão hổ ôm y vào lòng ngủ.

Mao hắn vừa dày vừa ấm, mặc dù có chút thô khiến y ngứa, nhưng lại làm cho y rất ấm áp.

19. Chương 19

“Phía trước có một khách điểm, hôm nay chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đó đi!”

“A... Hảo.”

Thi Văn Tâm gật gật đầu, bắt tri bắt giác bọn họ đã đi được một hành trính dài, hai ngày trước đều là ngủ ở rừng hoang, Long Diễm sợ y lạnh, vì thế biến thành lão hổ ôm y vào lòng ngủ.

Mao hân vừa dầy vừa ấm, mặc dù có chút thô khiến y ngứa, nhưng lại làm cho y rất ấm áp.

Long Diễm làm gì với y cũng đều là việc đương nhiên, tự nhiên mặc đồ cho y, ôm y đi qua đoạn đường dẫn xóc khó đi, thời điểm trời lạnh thì để y dựa vào ngực hân hấp thụ hơi ấm từ hân, nếu Long Diễm đã tự nhiên như thế, vậy y sẽ dùng tiểu tâm tư này đi chiếm dụng chút ấm áp đó đi...

Hai tháng này, y thực rất thỏa mãn, nguyên lai được người khác chiều cổ lại hạnh phúc như vậy... Tuy rằng.. việc này làm y cảm thấy mình hơi vô dụng.

Nguyên lai y vẫn chưa thỏa mãn! Không giúp được gì cho Long Diễm khiến y cảm thấy rất khó chịu, mặc dù tự nói với mình rằng chỉ cần được đứng bên người Long Diễm là tốt rồi, nhưng tổng vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một chuyện chính là việc mình là một kẻ vô tích sự. Tiên đạo tự mò tới không nhiều lắm, hơn phân nửa là lén đi theo bọn họ, mấy người cả gan tiến lên thì đều không thể chịu nổi một trảo của Long Diễm, y lo lắng có phải bọn tiên đạo đã phát giác y chỉ là giả mạo, Long Diễm lại nói y không cần quan tâm chuyện này, chỉ cần làm theo an bài ban đầu là được, dù sao Long Băng cũng không phải người thường, ai cũng không thể gây thương tổn cho hân cùng Thương Cửu Ca.

“Suy nghĩ cái gì thế, còn không xuống xe?”

Màn xe ngựa bị nhắc lên, Long Diễm đi tới trước mặt Thi Văn Tâm.

“Nha.. Không có gì, tự ta xuống được.”

Nuốt một ngụm nước bọt, giấu đi tâm tư bất mãn, Thi Văn Tâm không muốn đưa tay ra cho Long Diễm đỡ xuống.

“Ta biết ngươi có thể tự xuống, nhưng mỗi lần ngươi leo xuống đều làm ta lo lắng, biết chưa?”

Long Diễm cũng không cùng Thi Văn Tâm cãi cọ, vươn tay nắm lấy y, một phen kéo tới, bán ôm trước ngực mình.

“Nhưng mà ta đã nói là tự mình có thể mà.”

Lại là mùi của Long Diễm, nùng liệt mà dương cương, hơi thở mang theo chút hương trời chiều cùng vị cây cối êm dịu, bao vây lấy y. Đúng rồi, hắn vẫn đều là ngồi phía trước xe ngựa, bội vậy trong hơi thở mới có hương vị này.

“Xuống, đừng cùng ta tranh cãi.” Long Diễm ôm lấy thắt lưng Thi Văn Tâm xuống mã xa.

Hắn hần hần... Hần sao lại không nói đạo lý? Y cũng không phải tứ chi không đầy đủ, sao Long Diễm lại làm như y cái gì cũng không thể làm thế này?

Thi Văn Tâm ảo não, lại đột nhiên bị ôm lên cai, chân không thể chạm đất nên y đành phải ôm lấy cổ Long Diễm, để tránh cho mình rơi ngã trên đất.

Tuy Long Diễm nơi chốn đều chú ý cổ y, nhưng động tác thái độ đều tỏ rõ trước đây chưa từng chăm sóc qua ai, luôn rất tục tũn mạnh bạo, có khi hắn ôm không vững, làm cho y ngã xuống đất — mặc dù không đau lắm, nhưng lại làm cho xiêm y dơ bẩn, sau khi bẩn thì bị Long Diễm hủy đi, Long Diễm từ trước tới nay đều không nguyện tắm cũng không nguyện may vá, chỉ dùng dạ mình châu đổi lấy bạc mua xiêm y cho y, dơ một chút liền ném. Mà mấy thứ đó đều là tơ lụa thượng đẳng, đổi thành lúc trước, y chỉ có thể nhìn người ta mặc mà thèm thôi, Long Diễm thế mà tùy tay liền ném, hảo lãng phí, không biết rằng con tằm phải phun ra bao nhiêu sợi mới dệt thành một bộ sao, mỗi bộ y phục đều là mệnh a...

Thi Văn Tâm bắt mặn, Long Diễm biết nên cũng thả y xuống, cảm giác mũi chân chạm được mặt đất, lão đảo chút mới đứng vững, Thi Văn Tâm chờ Long Diễm hoàn toàn buông ra liền chạy tới khách điểm.

Y không muốn lại tiếp tục bị Long Diễm ôm tới khách điểm, nếu là dã ngoại thì không sao, dù sao cũng không có ai thấy, thế nhưng ở đây rất nhiều người, y không muốn bị người khác nói mình vô dụng, càng muốn sớm đi đến khách điểm thay Long Diễm đặt phòng cùng gọi thức ăn lên, y không phải cái gì cũng không thể làm nha.

“Tiểu ngốc thư, người đi đâu vậy?”

Mới chạy được vài bước, thanh âm Long Diễm đã vang lên, Thi Văn Tâm căng thẳng, chỉ muốn chạy đi nhanh hơn chút, bất đắc dĩ a bất đắc dĩ, hồi trước cũng có mấy lần y muốn tự làm, thế nhưng Long Diễm lại cố tình nắm lấy y, không cho y thuận lợi thực hiện hy vọng bấy lâu nay — làm được chút chuyện cho Long Diễm a! Đều tại Long Băng, trước khi hai người lên đường hắn đã nói gì đó với Long Diễm, nói cái gì khi Long Diễm quay về Ma Vực đừng mang theo thi thể tiểu ngốc thư (ý là đừng để tiểu ngốc thư chết trên đường quay về) mới khiến Long Diễm đối y cẩn thận như vậy.

“Ta đi đặt phòng, còn gọi đồ ăn nữa.”

Y lo sợ bị ngăn lại nên đi nhanh hơn chút, Thi Văn Tâm chạy vào khách điểm, xác định Long Diễm không đuổi theo mới an tâm thở ra, mà trước mặt y là một vị chương quầy mập mạp nghênh đón.

“Vị công tử này, ngươi là nghỉ trọ hay ở trọ nha?”

Vị chưởng quầy béo này có một đôi mắt nhỏ ti hí, trên môi có hai hạt râu nhỏ như râu chuột, môi cười kéo dài như sợi chỉ, trông mắt hơi lên xuống, đánh giá Thi Văn Tâm.

Quần áo thuộc dạng thượng đẳng, vải trắng thêu ngân tuyến (chỉ màu bạc) đa dạng mà tinh xảo, chỉ có thể là người có tiền hoặc là cậu ấm con quyền quý, bộ dáng hơi yếu đuối, dễ dàng lừa gạt, để ý chọn ngay hai phòng hảo hạng nhất, thêm được chút đỉnh bạc.

“Ở trọ, cũng nghỉ trọ. ”

Thi Văn Tâm chưa bao giờ từng đi khách điểm đặt phòng, y từ nhỏ tới lớn, ngay cả trước cửa khách điểm cũng rất ít đi ngang qua. Quá khứ lão viện sĩ từng nói, người phải biết thỏa mãn, thỏa mãn rồi liền an tường vui vẻ, cuộc sống của y chỉ có húp cháo loãng ăn rau dại... Gần đây đi theo Long Diễm, hần luôn bắt y ăn chút thịt cá, thân thể y có chút không thích ứng, cách đây không lâu còn từng bị một trận bệnh, đây có phải là dạng không có phú quý mệnh như người ta hay nói? Ăn ngon mặc đẹp lại không thích hợp? Thẻ nhưng Long Diễm luôn cho y ăn những thứ tốt nhất, nam nhân kia cho tới bây giờ đều không biết cách nhân nhượng người khác, chỉ nói y là của hần, phải ăn thứ tốt nhất.

“Công tử nghỉ trọ muốn ăn món gì, muốn ở trọ dạng phòng ra sao? Tiểu điểm có một gian hảo hạng, hướng đông nam, ánh sáng đầy đủ không khí tươi mát, là phòng tốt nhất đó, tiểu điểm còn có các món ngon như giò heo, thận heo — đây là những món lợi cho nam nhân, bảo đảm ngươi làm gì cũng không lo lắng sức không đủ... ” (Dạ Liên: thế sao =.,=)

Chưởng quầy hiểu được tâm tư nam nhân, nam nhân này quan tâm nhất không phải tiền tài danh lợi, mà chính là bản sự của mình, nhìn vị tiểu công tử này tuổi không lớn lắm, lại có thân thể yếu ớt nhỏ bé, nói không chừng sau khi ăn vài món bổ dưỡng đó xong lại có được công hiệu bất ngờ thì sao, hần dù sao vẫn nên giăng một chút, bán được nhiều hơn, nam nhân mà, có mấy người không hứng thú với hoa hồng liễu lục (chỉ nữ nhân hay chuyện...)?

“A? Cái gì?”

Nghe không ra cái gì, Thi Văn Tâm xưa nay ăn được rất ít thịt, vừa nghe gì mà giò heo gì mà đầu heo, chỉ cảm thấy một đồng dầu mỡ đập vào mặt, còn cái thận heo lại là cái gì thế.

“Ai nha công tử, ngươi chỉ cần nói ngươi muốn ăn món gì, ở dạng phòng gì là được rồi.”

“Này...cho một gian phòng hảo hạng đi, mang thêm một bàn thức ăn cùng rượu tốt nhất lên... ” Thi Văn Tâm thấy thật xấu hổ, nhớ lại lời mà ngày thường Long Diễm hay nói, chiếu theo đó mà nói y hết.

Y không biết Long Diễm kỳ thật cũng giống y, cũng chẳng biết thế giới này có món gì món gì, lúc trước kêu người làm một chén cháo thịt là do nghe Thương Cửu Ca nói mới thực hiện theo, mà tộc chỉ cần hấp thụ linh khí là đủ rồi, ăn hay không ăn cũng chỉ là chuyện nhỏ, Long Diễm căn bản cái gì cũng chưa từng

để ý qua, cho nên mỗi lần đều là gọi những món tốt nhất.

Thi Văn Tâm dựa theo lời nói của Long Diễm, lúc này mới trộm nhìn mấy người khách nhân trong điểm, nhìn quanh một vòng, đều là người ăn mặc như giang hồ, có người thần tình giữ tợn, có người xấu xí, đao thương binh khí đều đặt trên bàn, ai cũng phiêu ánh mắt lên người y.

Y lúc này không sợ là vì bình thường đều là đứng bên người Long Diễm, y chưa từng chú ý qua xung quanh có ai —

Nhưng mà lúc này, chưởng quầy đã thu xếp xong một bàn, vì số lượng thức ăn nhiều nên mang y đến lầu hai, Thi Văn Tâm chưa thấy Long Diễm vào, đang lúc do dự có nên đơn độc đi lên không, chợt nghe một trận tiếng đánh nhau từ trên lầu truyền tới, rồi sau đó từ trên cầu thanh có người lặn xuống, quay vài vòng liền hướng y đánh tới.

Người này mặc áo xám....

Thi Văn Tâm đầu tiên để ý là chuyện này, rồi sau đó nhìn ra người đó là một nam nhân, cuối cùng y mới nghĩ đến phải trốn đi — đáng tiếc y chỉ là một thư sinh, người nọ lặn xuống vừa nhanh vừa vội, chờ y ý thức được đối phương có thể tập đến người mình là lúc người đó đã cách y một cách tay.

Biết năng lực của mình hữu hạn, Thi Văn Tâm đành dùng tay ôm đầu.

Long Diễm cường thế nhưng cũng không thể thay đổi được số phận của y? Vừa vào khách điểm đã bị người chém, chỉ hy vọng người nọ đừng đâm quá mạnh, xiêm y này là Long Diễm vừa đổi cho y, lần trước ở trong rừng bị dính chút cây cỏ Long Diễm liền vứt bỏ kia đi, cái này ít nhất cũng phải mặc được hai ngày mới bị vứt a...

“Xiêm y của ta...”

Thi Văn Tâm la lên, mà đồng thời, hần cảm thấy được sau cổ có người lôi mạnh, rơi vào cái ôm quen thuộc.

Người lôi kéo y đưa tay đánh với người vừa lặn xuống, người kia vắng tới quầy của chưởng quầy, máu tươi đầm đìa liền ngất đi.

“Là một đạo sĩ?”

Trên đỉnh đầu Thi Văn Tâm truyền tới giọng nói, quả nhiên là Long Diễm.

20. Chương 20

“Là một đạo sĩ?”

Trên đỉnh đầu Thi Văn Tâm truyền tới giọng nói, quả nhiên là Long Diễm.

Thi Văn Tâm ngẩng đầu, đối diện là đôi mâu tử thâm trầm của Long Diễm — nếu hành tẩu trước mặt người khác, Long Diễm sẽ thu hồi ngân phát cùng bích mâu, biến thành hình dạng giống người thường, nhưng hiện tại, y giống như mơ hồ thấy trong mắt Long Diễm có hỏa quang.

Hắn sinh khí sao?

Thi Văn Tâm lui lui đầu, phát giác hành động không được, cúi đầu thấy một cánh tay hữu lực đang gắt gao ôm mình. Hắn sao vậy, bên cạnh có rất nhiều người đang nhìn nha, một nam nhân lại bị một người nam nhân khác ôm một cách vô cùng thân thiết như thế thì ra thế thống gì?

Than nhỏ một tiếng, Thi Văn Tâm cẩn thận vươn tay, đặt lên cánh tay của hắn, liệu mạng muốn đẩy ra cánh tay đang ôm mình kia.

Nếu nói vừa rồi trong mắt Long Diễm có hỏa quang, thì hiện tại hỏa quang kia đã lan ra, khí thế tựa lửa cháy trên cánh đồng khô, hừng hực a.

Tiểu ngốc thư này vừa nãy lúc xuống xe trốn tránh mình thì thôi đi, dù sao gần đây Thi Văn Tâm luôn làm vậy, ước chừng do hắn xử lý toàn bộ mọi việc nên y cảm thấy mình vô dụng dẫn tới bất mãn, gần đây hắn có học được ít nhiều cách dùng góc độ của thư ngốc suy nghĩ vấn đề, nếu đổi thành Long Diễm hắn bị người ta cẩn thận chiếu cố như thế, sợ rằng hắn cũng khó mà chấp nhận, nhưng vì để tiểu ngốc thư được an toàn, phần lớn mọi chuyện đều do hắn thay tiểu ngốc thư xử lý.

Nói đến đây thì mọi lỗi đều do câu nói kia của Long Băng làm hại, hắn sao có thể để tiểu ngốc chết trước mặt mình được? Hắn không biết dài dòng, chỉ biết hắn tuyệt sẽ không để sự tình này phát sinh, Long Diễm hắn nếu đã không muốn thấy chuyện gì phát sinh thì sẽ tuyệt không để cho nó có sơ hội phát sinh.

Tuy hắn nghĩ như vậy, cũng không nguyện muốn thấy tiểu ngốc thư dùng mọi tâm tư để trốn tránh hắn, nếu như thế, hắn nhất định không chịu nổi, hắn đã yêu tiểu ngốc thư nhiều đến mức khắc y vào trong tâm khảm mình, thích có thể tùy tiện sờ sờ bàn tay nhỏ bé tinh tế kia, ở nơi người nhìn không thấy hôn cặp môi mỏng ngọt ngào kia...Hắn không ngại làm việc này ngay trước mặt người khác, nhưng tiểu ngốc thư này lại để ý, nếu bị người nhìn, y sẽ liều mạng mà giãy dụa.

Nhưng có phải hắn đã quá tốt với tiểu ngốc thư? Lần đầu phóng y tự đi làm chút chuyện, bắt quá chỉ là đi đặt phòng cùng kêu đồ ăn thôi mà tiểu ngốc thư đã suýt bị người chém.

“Người rốt cuộc có hiểu là phải tránh đi không, hắn đánh toi người liền cứ đứng đó chờ chết sao?”

Rốt cuộc không thể nhịn được nữa, Long Diễm rống lên với Thi Văn Tâm. Nếu hấn không tới kịp kéo tiểu ngốc thư tránh đi, người bị đầu nỏ hoa đã không phải đạo sĩ thúi kia rồi — đúng vậy, là một đạo sĩ, ở đâu có đạo sĩ ở đó nhất định không có chuyện tốt, hấn cũng mơ hồ hiểu chuyện vừa xảy ra, dù sao khi hấn bước vào nơi này cũng đã cảm nhận được một luồng ‘khí’ không tầm thường.

Nhưng chuyện khiến hấn bực không phải là chuyện đó, mà khiến hấn bực nhất chính là tiểu ngốc thư này không biết cheu cổ mình, thấy mình được hấn cứu còn cố thoát khỏi cánh tay mình, không hề ý thức được chuyện vừa rồi nguy hiểm tới mức nào, tiểu ngốc thư thật không hiểu nếu y bị thương, Long Diễm hấn so với y còn lo lắng hơn sao?

Hấn hiện tại không chỉ ảo não tiểu ngốc thư mà còn ảo não cả mình, sao tính của hấn không giống Long Băng chút? Nếu có được chút tài mồm mép, giống như Thương Cửu Ca vậy, cũng có thể đem lòng mình nói cho tiểu ngốc thư hiểu được, nhưng hấn lại là đệ nhất giả chiến đấu lực của Ma Vực (người có sức chiến đấu đệ nhất ma vực), hấn không biết cách biểu đạt...

Hấn lại rống y!

Y vừa rồi không có chuẩn bị, không có che tai, tiếng rống mạnh mẽ xông vào rung động cả màng tai. Y biết nha, y biết là phải tránh đi, nhưng cho dù cả đoạn đường này bị Long Diễm làm bừa bãi, y vẫn không hiểu sao lại cảm thấy được Long Diễm sẽ cứu y. (không hiểu TTvTT)

“Ta cũng không bị gì a...”

Thanh âm đáp lại nho nhỏ, nhìn thần sắc hung thần ác sát của Long Diễm, ở chung lâu, y biết các loại biểu tình của Long Diễm là có ý nghĩa gì. Hấn không giỏi nói chuyện, quay đi quay lại cũng chỉ là câu nói ăn cơm gì gì đó, bằng không cũng là muốn y đáp ứng không được lý khai hấn.

Long Diễm thực sự rất dễ hiểu!

Thời điểm Long Diễm cười, liền tỏ vẻ chuyện đó hấn đã định liệu trước rồi hoặc căn bản không cần quan tâm, mỗi lần hấn muốn giết người hoặc muốn đi đánh người, hấn liền có thần sắc như vậy. Nếu cùng tiên đạo tranh chấp, ý cười của Long Diễm sẽ càng mang thêm loại bề ngỗ thiên hạ, khinh bỉ tất cả, thẳng tới khi những người đối diện đều trở thành người chết mới thôi.

Hấn rất ít khi nổi giận, những người khác không đủ khiến hấn nổi giận, chỉ khi nào sự tình liên quan tới mình, Long Diễm mới có thể rống to như thế, mà hấn một bên rống, một bên lộ ra biểu tình buồn rầu, làm cho y có chút sợ... làm cho lòng y tràn ra một loại ngọt ngào lừa mình dối người.

Hấn trở nên như vậy, chỉ vì một mình Thi Văn Tâm, chỉ cần điểm này, đã đủ khiến y âm thầm vui sướng nha!

Y cố gắng không đòi hỏi Long Diễm phải thật tốt với mình, nhưng cũng vì thế mà rất vui sướng, y không nên có loại tâm tư ti tiện như vậy, y cũng không biết nên làm sao bây giờ, chỉ có thể theo đuổi kỳ vọng của

bản thân mình.

“Lần này có ta, lần sau thì sao?”

Long Diễm cố gắng khắc chế nguyện vọng muốn tiến nhập y vào thân thể mình, nhanh, hần sắp nhần không được nữa rồi, sớm biết thế lúc sáng sớm khi thấy động tác từ chối của Thi Văn Tâm hần đã trực tiếp nuốt y vào bụng mình rồi, đem y cùng huyết nhục của mình hợp lại làm một, hần hiện tại sẽ không cần lo lắng tới như vậy, cũng sẽ không biến mình thành kẻ la hét thở hổn hển mất cả hình tượng như vậy.

21. Chương 21

“Lần sau cũng sẽ có người...”

Thi Văn Tâm không thể không trả lời vấn đề của Long Diễm, hần nghe xong nhất định lại thêm sinh khí đi, nhưng y chỉ nói ra suy nghĩ thực của mình thôi, đổi thành người khác, y nhất định cho dù nguy hiểm cũng sẽ không muốn làm phiền người ta, Long Diễm vốn là người dù y có muốn hay không cũng nhất định làm theo ý mình.

Long Diễm thật sự là càng nghe càng giận hơn, cho dù hần chắc chắn sẽ không bỏ lại tiểu ngọc thư đã ngày ngày đi theo hần như hình với bóng, nhưng hần vẫn là không nhịn nổi.

“Lần sau sẽ có ta? Mẹ nó chứ ngày sau có ta! Không lẽ ngày nào người cũng đi bên người ta, mọi lúc mọi nơi đều không rời đi tầm mắt ta. Ai biết về sau người còn gặp phải chuyện gì, chỉ bằng bộ xương cốt nặng có mấy lạng này của người thì chỉ cần hai hay ba người trong cái điểm này xúm lại thôi cũng đủ ăn người lộ da người làm áo rồi, người không thấy bọn họ mỗi người đều dùng bộ dạng hung thần ác sát nhìn người sao?”

“Ách... Kỳ thật người bọn họ nhìn.. là người.. ”

Cố sức vươn tay, Thi Văn Tâm chỉ có thể đưa ra chỗ sai trong câu nói của Long Diễm, y không biết nói dối, bằng không bằng trí nhớ của mình y đã có thể làm chủ bộ trưởng phòng (người quản lý phòng ghi chép/thu chi), thế nhưng người ta lại không cần một chủ bộ trưởng phòng, thế nên y mới lưu lặc không kể sinh nhai.

Giống như hần đã nói, quả thật ban đầu người bọn họ nhìn là y, nhưng từ khi Long Diễm vào thì tầm mắt mọi người đều đã dời lên người hần. Là bởi dáng người bọn họ tuy cao lớn hơn y nhiều lắm, nhưng so với Long Diễm thì bọn họ vẫn nhỏ con hơn, tuy bộ mặt bọn họ hung dữ, nhưng theo Thi Văn Tâm y xem thì bộ dáng mắng người của Long Diễm càng giống loại hung thần ác sát hơn a, cho nên hiện tại bọn họ đều dùng vẻ mặt sợ hãi nhìn Long Diễm. Khi Long Diễm rống người thì còn đáng sợ hơn, thanh âm lại lớn, lỗ tai y hiện tại vẫn còn ong ong dư chấn...

“.. •# • #...”

Long Diễm không nói chuyện nhưng Thi Văn Tâm lại rụt cổ lại.

Hắn trừng y, ánh mắt thật lớn...

“Người sinh khí?”

Vươn ngón tay trạc trạc cánh tay trước ngực mình, Thi Văn Tâm vận vẹo thân thể muốn thoát khỏi cái ôm của Long Diễm, đáng thương Long Diễm lại ôm rất chặt, tái dùng lực như thế nào cũng không thể thoát được.

“Ồ —”

Trời biết hắn đã phải vất vả lắm mới nhìn được cảm giác muốn đánh người, Long Diễm phát ra tiếng rên thống khổ — thật muốn ra tay, tiểu ngốc thư này có chỗ đáng yêu, nhưng hắn lại khó chấp nhận, hắn không ôm hy vọng quá lớn, chỉ là mong y đừng thường xuyên làm ra mấy hành động khiến hắn chỉ muốn một tay bẻ gãy chiếc cổ nhỏ gầy kia mà thôi? Hắn muốn hảo hảo yêu thương tiểu ngốc thư, suốt ngày la lối hắn cũng mệt chứ, hắn muốn tiểu ngốc thư an an ổn ổn đứng trong vòng tay mình mà không giẫy dụa muốn trốn đi. Nhưng, hắn hiện tại cảm thấy Thi Văn Tâm là tai họa của hắn.

Long Diễm liều mạng áp chế tức giận của mình, mà Thi Văn Tâm thì lại dùng một đôi mắt thủy nhuận to tròn nhìn chăm chú hắn, một mặt còn không ngừng vận vẹo muốn thoát ra, hành động này khiến vai y ma sát với hai điểm trước ngực hắn, còn có thắt lưng mẫn cảm của hắn nữa ——

“Đừng cử động.”

Long Diễm nghiêng răng nghiêng lợi kiểm chế dục vọng của mình.

“Nghe lời hắn đi thư sinh, người tốt nhất đừng nhúc nhích.”

Đột nhiên có người mở lời, thanh âm mềm mại dễ nghe, hơi hơi tiêm tể, những vẫn có thể nhận ra là giọng của nam nhân. Lời này vừa dứt, trên lầu lại có thêm một người nữa lặn xuống, người này so với người trước còn tệ hơn, khi lặn tới bên chân người đang bùng bùng lửa giận như Long Diễm thì bị hắn dùng làm nơi trú giận, hắn dùng chân ngăn lại, người kia nằm trên đất như con ếch đưa lưng lên trời, Long Diễm đạp một chân lên lưng người kia.

“Đạo sĩ.”

Long Diễm nheo mắt nhìn người vận y bào nhàn nhúm màu xám dưới chân mình.

“Xem ra ánh mắt của ngươi vẫn như trước tốt nhất trong đám chúng ta.”

Người vừa nãy nói chuyện từ trên lầu đi xuống, mỗi bước đi đều khiến người khác phải đôi mắt chăm chú nhìn hần.

Thi Văn Tâm ngưỡng nghiêm mặt từ trong ngực Long Diễm lên nhìn — dù sao Long Diễm cũng không có ý buông y ra, y cũng không thềm từ chối nữa, đạo sĩ dưới chân Long Diễm thoát nhìn so với y cường tráng hơn nhiều, Long Diễm người ta có thể nhẹ nhàng giẫm dưới chân mình, huống chi y còn đang bị hần ôm gắt gao, muốn động so lên trời còn khó.

Người này thật chói mắt... Thật khá!

Thi Văn Tâm nháy mắt mấy cái, xác định mình không hề bị ảo giác.

Công tử này một thân bạch y, khoác một tấm áo choàng trắng như vũ mao, đường hoàng mà không vu tục, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt phượng hơi nhướng, mi mắt như lá liễu, đôi môi lãng giác (cử ẩu), tóc màu đen hơi hơi xoắn, ung dung phú quý nói không nên lời.

Ngũ khí của hần, giống như quen Long Diễm, nhưng nhìn biểu tình của Long Diễm, lại giống như như lâm đại địch, hai hàng lông mi cơ hồ dán chặt lại nhau.

“Nguyên lai là người.”

“Đương nhiên là, chẳng lẽ người không nhận ra ta sao? Thật là khổ sở, chúng ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm cơ mà!”

Công tử bạch y cười nhẹ, đưa tay chạm lên mặt — này...vị công tử này thế nhưng lại đưa tay chạm lên mặt Long Diễm? Hơn nữa Long Diễm vậy mà cũng chẳng ngăn cản?

“Ai sinh cùng ngày cùng tháng với người, trong hỗn độn ai có thể biết trước được khi nào hóa hình?”

Trên mặt Long Diễm truyền đến một trận nhiệt khí, người này là như thế, luôn lỗ mẫn, cho dù chuyển sang kiếp khác cũng không thay đổi.

“Người nhận Long Băng làm ca ca người! Long Diễm người luôn đối xử mỗi người đều khác biệt nhau!”

Thu hồi tay, mi nhướng lên, ánh mắt công tử kia chuyển hướng sang Thi Văn Tâm.

“Đừng đánh chủ ý lên y, y chỉ là một thư nôc.”

Long Diễm cuối cùng cũng buông Thi Văn Tâm ra, nhưng đôi tay kéo y ra sau lưng mình, chỉ để y lộ ra nửa cái đầu.

“Nguyên lai người trong lòng hỏa ma là đây, bộ dáng không tồi, cho dù có chút ngốc.”

“Đừng dài dòng, Già Lãng, người đã xuất hiện, cũng nên nhanh chóng cùng ta quay về Ma Vực đi.”

Long Diễm cúi đầu rống lên.

Già Lãng... Nguyên lai đây là Không ma sao? Đây là nguyên thần chuyển kiếp của hắn sao? Trách không được Long Diễm cho hắn sờ mặt mình — từ khi nghe chuyện của Không ma để y vẫn coi hắn là một nhân vật rất bí hiểm, hơn nữa cho dù sống lại cũng không thể nhớ được chuyện kiếp trước nha? Nhưng bộ dáng của vị công tử trước mặt này rất tốt, nhìn không ra chút bóng dáng nào của người từng trải qua những sự tình kia —

“Người muốn ta trở về ta liền phải trở về sao? Ta đây không phải rất mát mặt sao? Long Diễm, đi theo ta, muốn ta trở về có thể, nhưng người phải làm được một yêu cầu của ta.”

Già Lãng cười, quay trên người đi lên lầu.

22. Chương 22

“Cái kia...Kỳ thật cũng chỉ cần làm được điều kiện của hắn là được ...”

Thi Văn Tâm ngồi ở mép giường, ánh mắt dời xuống mũi chân của mình.

Trước mặt y, Long Diễm đi tới đi lui cũng gần cả ngày rồi, cho dù hắn không phiền, nhưng y ngồi nhìn cũng cảm thấy choáng váng nha.

“Tiểu ngốc thư, người đừng có nhiều chuyện.”

Thanh âm Long Diễm nặng nề từ trên đỉnh đầu truyền đến. Thi Văn Tâm vì mãi nhìn Long Diễm đi qua đi lại này giờ nên cổ cũng cứng đến mức, đưa tay xoa xoa, vận vẹo qua lại cho giảm bớt.

Từ sau lúc cùng Già Lãng ăn cơm nói chuyện, Long Diễm vẫn cứ bộ dáng xao động như thế. Yêu cầu của Già Lãng cũng hơi kì quái, theo hắn nói thì kiếp này của hắn là Đông Bình vương gia, cũng chính là thân đệ của hoàng đế, hắn nói hắn mới không cần chạy về Ma Vực, đương nhiên càng không muốn đi tiên giới.

“Trải qua đủ chuyện, ví dụ như cái chết, ta không muốn lại phải liên quan đến chuyện tranh đấu của hai giới, ta ở đây cầm y ngọc thực, bỏ không được, càng bởi hiện giờ ta đem “không lực” phân hóa khỏi cơ thể, sớm đã không còn lực lượng như xưa, nếu thực muốn ta trở về, các người chứng minh cho ta xem đi.”

Già Lãng là muốn hai người chứng minh cho hắn xem trên thế gian giữa người với người vẫn có chân ái tồn tại!

Thi Văn Tâm kỳ thật cũng cho rằng đây là yêu cầu quá phận... Nhưng là y không nghĩ ra quan điểm nào có thể minh chứng cho chân tình thật tồn tại. Y thích Long Diễm, y là thật tâm, hy vọng Long Diễm mỗi thời mỗi khắc đều hảo hảo, chuyện gì cũng được như ý, nhưng này chỉ là trong lòng nghĩ thôi nha, rốt cuộc làm sao mới có thể biểu hiện cho người bên ngoài nhìn? Nói ra miệng đương nhiên dễ dàng, nhưng chỉ có nói thôi thì có mấy i tin? Nếu dễ dàng làm được, ai lại đưa nó ra làm điều kiện?

Y tuy ngốc, nhưng vẫn có thể nhìn ra những chuyện đã xảy ra trong quá khứ đã lưu một dấu vết trong lòng Già Lãng, tuy hắn không bị thương, nhưng không phải không để ý, cho nên mới đề xuất điều kiện như vậy.

Thở dài một tiếng, Thi Văn Tâm ngẩng đầu nhìn Long Diễm, mở miệng muốn nói cái nhìn của mình cho hắn nghe, lại bị Long Diễm đẩy ngã lên giường.

“Văn Tâm...”

Hắn khi nào đã biến trở lại ngân phát rồi? Còn dùng cặp lục mâu kia nhìn y, làm lòng y thành thạch nháy, mở miệng nói gì đều quên sạch.

“Người đừng nói gì hết, để ta dựa chút là được rồi.”

Một mái đầu tóc bạc dựa vào vai y, nặng nề... hơn nữa nóng quá.

Long Diễm hít thở khiến nhiệt khí phả vào ngực y, xuyên thấu qua lớp lớp y phục, làm ấm áp tim của y.

“Người muốn ta không nói, ta sẽ không nói”

Thi Văn Tâm đưa tay phủ lên đầu cậu hắn, tóc thật dài, mềm mại bóng loáng, tán loạn khắp người y, đem cả người y phủ lại, trốn không được, càng không muốn trốn.

“Lời của hắn người không cần nghĩ ngợi, hắn rất xảo trá, không biết làm thế nào hắn mới vừa lòng nổi, ngốc thư, người nghĩ cũng vô dụng, đừng để đầu óc bị mấy thứ nhảm nhí chiếm cứ, người chỉ cần nghĩ tới ta là được.”

Vùi đầu trước ngực Thi Văn Tâm, nghe tim của thư ngốc đập, Long Diễm thoáng thấy an tâm.

Điều kiện của Già Lãng chắc chắn đưa đến vô vàng kiếp nạn, người kia tuy ban đầu là động bạn của bọn họ, nhưng cho tới giờ đều không phải là tên dễ lấy lòng. Bởi dễ dàng thao túng sinh tử của người khác, có được lực lượng như vậy cho nên hắn luôn không để người khác dễ dàng ảnh hưởng tới mình, mà ngay cả bản thân hắn cũng luôn áp lực chính mình, khiến dần dần đồng bạn cũng bảo trì khoảng cách với hắn, tại

năm tháng đặng đặng trong sự ăn mòn của tịch mịch, tính tình Già Lãng mới trở nên như thế, mà một hồi yêu chính một nửa của mình lại càng khiến hấn so với trước kia còn tệ hơn. (câu này không biết dịch sao cho hay @@)

Hấn mơ hồ biết vì yêu cầu này cầu Già Lãng, khiến hấn cùng tiểu ngọc thư bị dính vào nguy hiểm, lực lượng của Già Lãng quan trọng như thế, bất luận Bồng Lai hay là Ma Vực đều muốn tranh đoạt hấn, cho dù Long Diễm không muốn nhưng ba vị Ma Đế của Ma Vực có thể một lần nữa khôi phục sinh cơ, chỉ sợ bọn hấn sẽ không ngừng ngại hãm hại hấn cùng tiểu ngọc thư.

Bản thân hấn thì không sao, dù sao Long Diễm hấn cũng không sợ giết người, lại có lực lượng trời sinh hộ thể, cho dù moi tim lấy phổi của hấn hấn cũng không chết, nhưng tiểu ngọc thư không phải như vậy. Nhìn người này xem, ôm trong tay nhẹ như lông chim, sờ sờ chả được mấy cân thịt, cho dù cho mấy hắc điểm bán bánh bao thịt người thì cũng bị quăng ra ngoài, chứ một người tính cả quần áo vẫn gầy như que củi, không chút thủy sắc (chắc chất lượng), mổ thịt chỉ tổ phí thời gian. Hấn ở nhân gian đã hai tháng, hiểm ác hấn thấy nhiều lắm, không chỉ một lần vào nhằm hắc điểm giết người cướp tài này, mọi lần đều là hấn âm thầm đem người thiêu đến tro cốt không thừa, tiểu ngọc thư không biết, mỗi sáng rời đi đều nói không thấy chuông quây.

Càng ở lâu với tiểu ngọc thư, không biết có phải bị y ảnh hưởng khôn, Long Diễm dần dần bắt đầu trở nên suy nghĩ miên mang, nhất là gặp những chuyện liên qua đến Thi Văn Tâm, hấn luôn suy nghĩ rất nhiều.

Tóm lại tiểu ngọc thư này là thư sinh bên trong chỉ có chữ bên ngoài thì vô dụng, nếu gặp chuyện chạy cũng chạy không nhanh, hấn sao có thể để y dính vào chuyện nguy hiểm?

Hấn chưa nghĩ ra dùng phương pháp nào để chứng minh chân ái của hai người, hấn biết mình chắc chắn đối tiểu ngọc thư hữu ái, nhưng không xác định tiểu ngọc thư cũng đối hấn như vậy, suy nghĩ một chút, Thi Văn Tâm là bị hấn cưỡng bách mới lưu lại bên hấn, dẫn y đi khỏi cái thư viện tôi tàng kia cũng vậy, cũng tiểu ngọc thư có da thịt thân cận cũng vậy, từng chuyện từng chuyện, đều là vị Long Diễm hấn muốn, không biết y có thật muốn theo hấn hay không, hay đi cùng hấn vì hấn rất hung ác không thể không nghe lời hấn nên mới đi theo?

Long Diễm bên này chôn đầu trong ngực Thi Văn Tâm, buồn rầu suy nghĩ vẫn vợ, lại không biết mấy chuyện mình lo lắng đều rơi vào đầu Thi Văn Tâm.

Thi Văn Tâm cũng không biết vì sao, có lẽ vì y từng cùng Long Diễm chi sẽ lực lượng, y luôn có thể phát hiện tâm tư của Long Diễm, y do dự một hồi, rốt cuộc đưa tay ôm chặt nam nhân đang vùi đầu trong ngực mình.

Lưng thật rộng, y duỗi hai cánh tay ôm lấy cũng không hết, da thịt dưới tay ấm áp rắn chắc, trêu tim y, làm nó nhảy nhanh hơn, càng ngày càng gia tốc.

“Ngốc thư?”

Phát giác mình được Thi Văn Tâm ôm, Long Diễm kinh ngạc trước động tác này cầu ngọc thư, lại đồng

thời cảm nhận được cặp cánh tay tế gầy kia cố gắng muốn an ủi mình, độ ẩm như dòng nước cuộn cuộn truyền tới, truyền thẳng vào lòng hấn.

Thi Văn Tâm ôm hấn, muốn hấn cảm thấy an tâm ...

Phải là hấn khiến tiểu ngốc thư cảm thấy an tâm mới đúng nha! Dù sao trong hai người hấn mới là người cường kiện, nhưng hiện tại hấn lại bị một đôi cánh tay thoát nhìn không có bao nhiêu lực lượng kia ôm chặt lấy.

Long Diễm chống tay ngồi dậy, ngân phát theo động tác trượt xuống mặt Thi Văn Tâm, làm y nhột nhột, y cười cười nghiêng đầu né tránh, lại nhìn đến đôi mắt của Long Diễm.

Long Diễm thực nghiêm túc nhìn y.

“Làm sao vậy, có chuyện gì...”

Long Diễm thực nghiêm túc, tuy là nhìn xuống, nhưng y vẫn nhìn rõ ánh mắt chăm chú của hấn.

Hấn như có điều muốn nói... Thi Văn Tâm trong lòng cổ động, ngón tay nắm chặt xiêm y sau lưng Long Diễm.

“Tiểu ngốc thư, ta.. ”

Hấn làm sao vậy? Nhất định vì câu nói kia của Già Lãng, lại khiến hấn vừa nhìn đến nụ cười của tiểu ngốc thư liền nhin không được muốn nói cho y biết ý tưởng trong lòng mình.

Hấn muốn hỏi tiểu ngốc thư có thật sự tình nguyện đi theo hấn không, hấn xưa nay muốn gì thì đoạt lấy là được, hiện giờ lại vì muốn hỏi Thi Văn Tâm xem đến tột cùng y coi mối quan hệ giữa hai người là gì. ()

Trời đánh chết Không ma để đi, tên ác độc đó luôn có thể trêu chọc khơi dậy tâm nguyện chôn dấu trong lòng hấn, khiến hấn vội vàng muốn nghe câu trả lời của Thi Văn Tâm.

Lời của Long Diễm còn chưa dứt, Thi Văn Tâm đang chờ đợi lời nói của hấn thì hai người nghe được âm thanh cửa sổ mở ra, một xanh một tím hai thân ảnh xuất hiện trong phòng.

Long Diễm lập tức đứng dậy, đem Thi Văn Tâm hộ sau người.

“Xem ra chúng ta tới không đúng lúc.”

Người nói chuyện có mái tóc xanh mắt vàng, nguyên lai là Long Bắ̃ng đã hai tháng không thấy, mà bên cạnh hắn là một nam nhân tử sam bị hắn ôm eo, ngón tay đặt trên đai lưng nạm bạch ngọc, đúng là người đệ nhất mưu trứ của Thủy ma cung – Thương Cửu Ca.

23. Chương 23

“Hỏa Ma Đế, quấy rầy rồi...”

Mỉm cười, Thương Cửu Ca đối Long Diễm thi lễ.

“A, là Long Bắ̃ng đại ca cùng Cửu Ca.”

Xúc động trong lòng chưa bình, Thi Văn Tâm khuôn mặt hồng hồng nghiêng đầu nhìn về phía hai người không mời mà tới, đưa tay chỉnh lý y phục trước ngực, bọn họ có nhìn thấy bộ dáng mình cùng Long Diễm ở trên giường hay không? Tuy bọn họ không có làm gì, nhưng luôn cảm thấy xấu hổ, nghe giọng điệu trên chộc trong lời của bọn hắn, có lẽ đã thấy rồi.

Ô...Y thực chưa cùng Long Diễm làm gì phi lễ nha! Bọn họ chỉ là nói chuyện thôi, đúng, là nói chuyện, tuy là cả hai đều nằm trên giường mặt đối mặt.

“Ngốc Thư, người ngồi yên ở phía sau, bọn họ lại giả bất thiện (tới không có ý tốt). Còn có, người sao lại xưng hô thân cận với bọn họ vậy?”

Long Diễm vừa nói xong ngay lập tức muốn cắn luôn đầu lưỡi của mình, đã thời điểm gì rồi mà còn vì xưng hô của ngốc thư với người khác mà ăn giấm, hay là vì cùng ngốc thư này làm phu thê làm đến chính mình cũng thành ngốc tử rồi?

“Long Diễm, xem ra người thực thương hắn.” Long Bắ̃ng bật cười lớn, cơ hồ muốn ôm bụng cười.

“VÔ luận tình huống nào, nguy cơ cũng vậy, người cũng là để ý chuyện của Văn Tâm nhất, càng để ý trong lòng y nghĩ ai, nhớ nhất là ai, xem ra nếu chúng ta muốn Già Lắ̃ng đi về Ma vực cũng không phải khó.”

Thương Cửu Ca nheo mắt lại, môi mỏng cong lên, như gió mát thoảng qua.

“Thương Cửu Ca, ta không biết người đánh chủ ý gì, đừng tưởng cười là có thể khiến ta bỏ qua, nụ cười của người chỉ giấu diếm được Long Bắ̃ng, người muốn làm cái gì, nếu hướng ta tới thì tùy người, nhưng tuyệt không được liên lụy đến tiểu ngốc thư, y chỉ là một con người, không chịu nổi suy nghĩ ác độc của các người, huống hồ, y chỉ là bị ta ép buộc, cho dù người đoán đúng tâm tư của ta, nhưng có lẽ y sẽ không như các người mong muốn.”

Long Diễm hùng hổ đối hai người rõ ràng có mưu đồ gây rối quấy lớn, lại không biết Thi Văn Tâm đứng đằng sau nghe xong lời Thương Cửu Ca thì lòng choáng váng đến nỗi muốn nhéo mình vài cái xem có đau không, đây có phải thực không hay chỉ là mơ thôi.

Thật không? Nguyên lai Long Diễm để ý hấn...Đã đến trình độ chân ái sao?

Y cũng chưa từng cảm kích trời xanh để y tại bên ngoài thư viện như bây giờ, nếu để lại nơi khác, hay có cha có mẹ, có lẽ y sẽ giống Vương Nhị mặt rỗ trần trên đến một chữ bẻ đôi cũng không biết, bây giờ sẽ không thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Thương Cửu Ca! Làm thư sinh thật tốt a, là chuyện rất rất rất tốt, ít nhất y lập tức hiểu được Thương Cửu Ca đang nói là ý gì.

Y thật là người Long Diễm để ý sao? Hấn thật sự để ý việc mình nghĩ đến ai sao? Long Diễm.. Người nam nhân thời khắc bảo hộ y đối với mình cũng giống mình để ý hấn sao?

Y vẫn luôn không dám nghĩ nha.. Chỉ cần có thể bồi tại bên người Long Diễm y đã thực thỏa mãn, bây giờ từ miệng Thương Cửu Ca nghe được lời xác nhận này, hơn nữa...hơn nữa Long Diễm cũng thừa nhận Cửu Ca nói đúng, y thực kích động, y muốn chạy nhanh đến giải thích rõ cho hấn hiểu...

“Không phải nha, lần trước Cửu Ca nói cho ta biết, Long Băng là đại ca người, bởi vậy ta cũng có thể gọi hấn là đại ca, mà Cửu Ca nhỏ hơn ta, cho nên ta mới nghĩ gọi tên hấn là được rồi.. ”

Thi Văn Tâm nói xong mới phát hiện mình nói sai, y không phải muốn giải thích chuyện này, y là muốn nói cho Long Diễm, y tin tưởng mình có thể chứng minh mình đối Long Diễm cũng có tình cảm, tuyệt không bởi hấn ép buộc.

“thật không?”

Long Diễm trên tay tụ ma thú khí, hai mắt hấn như hồ rình mồi nhìn Long Băng cùng Thương Cửu Ca, nghe được lời nói của tiểu ngốc thư, cảm thấy trong lòng buông lỏng, thì ra là thế, ngốc thư không coi trọng hai người này bằng hấn.

“Ta không phải muốn nói cái này...”

Thi Văn Tâm thực muốn giậm chân, sao y cứ lãng phí thời gian với mấy thứ vô dụng này chứ? Nhưng ngay lúc y muốn nói đến trọng điểm thì Long Băng liền hướng Long Diễm ra tay.

“Tiểu ngốc thư, tránh ra sau.”

Vươn tay đem Thi Văn Tâm đẩy về giường, Long Diễm thả người về trước, ngón tay cong thành trảo.

” hung • hỏa kết la • phân diệt ”

Mặc dù nhảy lên trước, Long Diễm cũng không dừng trước mặt Long Bổng mà nhắm người đang đứng phía sau chưa phòng bị – Thương Cửu Ca.

“hộ • thủy kết la • thúc không.”

Long Bổng đối hành động của Long Diễm cũng không kinh ngạc mấy, hắn lập tức tung một đoàn cầu nước, cầu nước mấp máy nhanh chóng bao vây thân thể Long Diễm kiềm chế hành động của hắn, để hắn không thể động đậy, ngay lúc này Thương Cửu Ca không nhanh không chậm từ trong ngực lấy ra một cái bình, bật nút nọ lấy ra một loại một phần màu tím ném vào bóng nước.

“Các người làm gì Diễm — ”

Thi Văn Tâm nhanh chóng lăn xuống giường, chạy về hướng Long Diễm, lại nửa đường bị Long Bổng dùng một tay ngăn trở.

“Thư Ngốc tử, yên tâm, chúng ta không làm gì hắn cả.”

Khí của Long Bổng như một hàng rào vô hình, đem y ngăn trở không cho đi qua, Thi Văn Tâm chỉ có thể lòng nóng như lửa nhìn bột phần màu tím dần dung nhập vào Long Diễm.

“Hỏa lực của hắn cùng thủy lực của ta khắc chế nhau, nhưng nước có thể dập tắt lửa, cho nên hắn phản kháng không được, cũng không thể phản kháng.”

Long Bổng nói với Thi Văn Tâm, mà Thương Cửu Ca đi đến mở cửa phòng, ngoài cửa là Không ma để Già Lãng.

“A, Thuốc kia dùng được không? Sao Long Diễm vẫn là hình người?”

Tà nhân nhìn tình hình trong phòng, Già Lãng mở miệng.

“Là được do tam đề hợp lực lượng làm thành, đem hắn ép trở về nguyên hình cũng không khó.” Thương Cửu Ca nhìn nhìn Long Diễm bị nước vây quanh, hắn bị cưỡng ép dung tiến thuốc vào miệng và mũi qua nước, mặc dù hết sức giãy dụa, nhưng một lát sau, biến hóa bắt đầu phát sinh.

Tay biến thành trảo, thân thể gấp khúc, da thịt nguyên bản trơn nhẵn dần dần xuất hiện lông mao, mặt cũng biến thành hình thú.

“Diễm ——”

Thi Văn Tâm bị đẩy ra sau, vẫn liều mạng chạy về trước, kết quả vẫn là bị bức tường Long Bổng tạo ra

làm bật ngược ngã trên đất.

Đau quá, ngay cả tâm phé đều giống như bị đâm cho run rẩy, nhưng y không buồn tha! Long Diễm thoát nhìn rất đau khổ, y không thể.. Bọn hấn hạ được, cường bách hấn biến thân thành trạng thái thú, hấn là người kiêu ngạo a! Long Diễm sao có thể thừa nhận vũ nhục như vậy, cho dù đau, y cũng tiếp tục tông vào tường của Long Băng, y không sợ, chết cũng không sợ, y phải cứu Long Diễm.

Khi lần thứ hai Thi Văn Tâm lần thứ hai tông vào tường của Long Băng, Long Diễm biến hóa hoàn tất, Long băng thu hồi bóng nước bao vây Long Diễm cùng ngăn cản ma khí của hấn, Thi Văn Tâm tông vào khoảng không, thẳng tắp té tới chỗ Long Diễm đã biến thành lão hổ đang thở dốc.

“A—”

Cổ chân bị trật, Thi Văn Tâm té vào chỗ cách Long Diễm không xa, y bị sái chân, trên chân truyền tới đau đớn, nhưng y không quản nhiều vậy, y chỉ ra sức lết đến chỗ Long Diễm. Thi Văn Tâm dùng sức đi đến bên người Long Diễm, gât gao ôm lấy hấn, muốn đem cái đầu cực đại giấu vào trong ngực mình.

Y thực rất yếu, bất luận kẻ nào ở nơi này, ngay cả hồn phách ký ức không có chút lực lượng của Già Lãng cũng có thể dễ dàng đả bại y, thậm chí giết y, nhưng y không sợ, y thực không sợ, ai cũng đừng mong ngăn cản quyết tâm đến bên Long Diễm của y, ai cũng không thể.

Cho dù chết, y cũng nhất định che chở trước người Long Diễm, y tuyệt không muốn cái gì cũng không làm đứng nhìn Long Diễm chết..

Y chưa từng hận người nào, nhưng hiện tại y hận, Long Băng, Thương Cửu Ca, còn có Già Lãng, mặc kệ ai dám thương tổn Long Diễm đều là địch nhân của y.

“Y đang trừng chúng ta.”

Già Lãng nói.

“Ân, xem ra y cực kỳ hận chúng ta... ”

Thương Cửu Ca cười khổ.

“Đều bởi người muốn bọn họ chứng minh cái gì là chân ái, nếu không cũng không đến mức chúng ta bị y trừng đến muốn lũng một cái động.”

Long Băng hai tay ôm ngực, bất đặc dĩ lắc đầu.

“Văn Tâm, người yên tâm, Ma Vực chúng ta sẽ cho người bảo hộ các người một đường an toàn, nhưng có thể tới kinh thành hay không, làm cách nào để đến kinh thành, vậy phải nhìn các người.”

Thương Cửu Ca vươn tay muốn đỡ Thi Văn Tâm, liền thấy y há mồm muốn cắn. Cũng may Long Băng nhanh tay, đem hắc kéo ra nếu không trên tay hắc sẽ lưu lại một dấu răng.

“Trong lòng y sớm xem chúng ta là cừu nhân, người còn vươn tay cho y cắn?” Già Lăng cũng lắc đầu.

“Người thật muốn nhìn hai người họ chứng minh cho người cái gì là chân ái? Người cảm thấy hai người họ có thể làm được sao?” Long Băng hỏi Già Lăng.

“Ta cá là bọn họ làm không được, ta căn bản không muốn theo các người về ma vực, bởi vậy bọn họ làm không được mới tốt. Nhưng y làm được với ta cũng không phải không có chỗ tốt, ta hiện tại chỉ có ký ức không có lực lượng, cũng cần đem lực lượng trên người Thư Ngốc tử trả hết cho ta mới được, ta hiện tại mặc dù không ưu sầu, nhưng đám đạo sĩ thích tìm phiền toái đuổi hoài không đi là một cái tâm bệnh nha”

Già Lăng vuốt vuốt cằm mình, thở dài một tiếng ” Ta thực kỳ quái vì sao Long Diễm không biết tên thư ngốc tử mình nhìn trúng là kiềm giữ giả của Không lực, cảm giác của hắc luôn sắc bén, lại cứ cho rằng ma lực trong người y là do hắc độ? Kia là khí tức của Không lực, mũi của hắc để chứng à?”

“Có lẽ chỉ để chứng.” Long Băng nhìn Thi Văn Tâm trước mặt đang hằm hè nhìn họ, không biết làm sao chỉ thấy buồn cười.

“Văn Tâm,” Trong ba người chỉ có duy nhất Thương Cửu Ca mới xưng tên của Thi Văn Tâm, nhưng y lại như trước liều chết cuộn tròn thân thể, kiên quyết không cho bất luận kẻ nào tới gần Long Diễm. “người nếu muốn Long Diễm trở lại bình thường thì phải cẩn thận nghe ta nói.”

Những lời này quả nhiên hữu dụng, Thi Văn Tâm rốt cuộc không khẩn trương loạn trảo cắn người nữa, ngẩn đầu nhìn Thương Cửu Ca.

“Chỉ cần người mang theo Long Diễm trạng thái hình hổ đến kinh thành tìm được Đông Bình Vương Gia, Già Lăng liền giải độc để Long Diễm trở về hình người, hơn nữa cũng sẽ trở lại Ma Vực, người có thể hận chúng ta, nhưng vì Ma Vực, ta cùng Băng Ma để cũng là bất đắc dĩ, theo như lời hắc, dọc theo đường sẽ có người bảo hộ các người không bị tiên đạo quấy rầy, nhưng nếu là người cùng hắc có một người gần chết, liền tính chúng ta bại bởi Già Lam, sau này Ma Vực cũng không thể lại yêu cầu hắc trở về, mà Long Diễm cũng muốn cả đời bảo trì hình thái này.”

” kinh thành... Đông Bình vương gia? ”

Thi Văn Tâm lặp lại lời của Thương Cửu Ca. Già Lăng gật đầu, xem như trả lời.

“Ta ở kinh thành chờ bọn họ tới, nếu bọn họ tới không được, các người nên thực hiện lời hứa tuyệt không

quấy nhiễu sinh hoạt tại nhân giới của ta nữa.”

Già Lãng lời này như Long Băng muốn, sau đó không còn biểu tình gì nữa, Long Băng lần thứ hai nắm lấy thất lưng Thương Cửu ca, như lúc đến biến mất vô tung.

Già Lãng cũng đi ra cửa, trong phòng chỉ còn Long Diễm biến Bạch Hổ cùng Thi Văn Tâm cả người ướt đầm.

Bọn người đi rồi, Thi Văn Tâm mới thả tâm thần, y vội vàng nâng đầu hổ của Long Diễm, gọi to tên hắn.

“Long Diễm — Diễm—”

“Ta nghe được.”

Long Diễm thở dốc một hồi, mở hai mắt, trước mặt là Tiểu ngốc thư như muốn phát điên, y làm sao vậy, tóc đều ướt, xiêm y thừa thớt, trên mặt lúc xanh lúc hồng, hay có người làm gì y?

Hắn nhấc tay, muốn sờ sờ mặt tiểu ngốc thư, nhưng hắn nhìn đến hổ trảo của mình vươn ra.

Chẳng lẽ vừa rồi trong chiến đấu vô thức biến thân? Long Diễm yên lặng dùng sức, muốn biến về, mặt lát sau, hắn lại vươn tay, vẫn là trảo hổ?

“Diễm, ngươi biến hổ.. Bọn họ nói ngươi không biến lại được.”

Thi Văn Tâm bắt lấy hổ trảo, đặt ở trên mặt mình ma sát.

Thật kỳ quá, tuy Long Diễm bị cưỡng ép biến hình hổ, nhưng y vẫn có thể cảm giác được suy nghĩ của Long Diễm một cách rõ ràng hơn.

“Không thể biến về?”

Long Băng Thương Cửu Ca chết tiệt, bọn họ rốt cuộc làm gì? Nếu bọn họ rơi vào tay hắn, hắn nhất định đem Long Băng cùng Thương Cửu ca chém rồi ném vào nồi cùng đôn lên, này hai tên gian trá chết như thế mới thuận lòng người.

Giấy dựa đứng dậy, Long Diễm vẩy bộ lông dính nước của mình.

“Bọn họ nói, muốn chúng ta cứ thế này đến kinh thành tìm Đông Bình vương gia, cũng chính là Già Lãng, hắn sẽ giả độc cho người, hơn nữa sẽ cùng chúng ta về Ma Vực.”

“Ta dạng này đi thế nào?”

Long Diễm nhìn chính mình, lông rậm cự trảo, còn có một cái đuôi thô to, sợ lại không chỉ hù chết một đám người, sợ là còn mang tới cho tiểu ngốc thư tai họa huyết quang.

“Bọn họ nói cam đoan người an toàn...nhưng là nếu chúng ta gần chết, thì Già Lãng thắng, Ma Vực không được lại quấy rầy hắn.”

Thi Văn Tâm cắn môi, y yên lại suy nghĩ, ngấn đầu lần nữa trên mặt tràn ngập kiên quyết.

“Ta mặc kệ bọn họ muốn cái gì, ta chỉ hiểu nếu hắn thắng, người không thể biến lại hình người, Diễm...”

Thi Văn Tâm nhẹ nhàng ôm đầu hổ của Long Diễm, con người chống lại tầm mắt hắn, tiến vào một hồ nước xanh biếc.

“Tiểu ngốc thư, người không cần vì ta đi vào nguy hiểm, hiện giờ người có thể về lại trong thư viện tàn kia, lúc ra cửa không phải người nói muốn vẽ tranh hoa cúc sao?”

Long Diễm thấp đầu, muốn tránh thoát tay Thi Văn Tâm.

“Nhìn ta, Long Diễm —”

Thi Văn Tâm chết cũng không thả tay, mạnh mẽ nắm tai hắn, cường bách hắn nhìn về phía mình.

“Ta nói rồi, ta cũng có người cần bảo vệ, đó là người.. Diễm, ta nhất định phải cho hắn nhìn, ta cũng có chân ái, ta có...”

Thi Văn Tâm run rẩy đôi môi, nhắm mắt lại, đem môi mình ấn lên môi Long Diễm.

Hiện giờ y quan tâm nhất là nam nhân trước mặt này, tuy trên môi y hiện tại không phải xúc cảm trong trí nhớ, nóng rực mềm mại, nhưng y thề, sẽ có một ngày, y sẽ khiến Long Diễm biến về hình người, khi đó, y muốn tựa vào ngực hắn, hắn muốn ôm y đi nơi nào cũng được, y đi theo hắn, đi theo...

Y nhất định có thể làm được, Long Băng cũng tốt, Thương Cửu ca cũng tốt, còn cả Già Lãng, ai cũng đừng xem thương tình ý y đối với Long Diễm. Năm đó Thủy hoàng đế (ta nghĩ là Tần thủy hoàng) sở dĩ đốt sách chôn người tài, cũng là bởi thư sinh có thể xúi giục một quốc gia, thư sinh văn nhược, cũng là vô địch, y Thi Văn Tâm sẽ dạy bọn hắn hiểu đạo lý này.

“Tiểu ngốc thư...”

Bị cường hôn, tuy cách một miệng toàn mao, Long Diễm như trước cảm nhận được nhiệt tình của Thi Văn Tâm, kích động cuồng mãnh nhảy lại.

Hắn.. hắn có nên bảo trì hình dạng hổ này luôn hay không, mỗi lần tiểu ngốc thư đều đối với hình hổ của hắn không chút phòng bị thẳng thẳng vô cùng, vậy cũng không sai.

Bất quá không đủ, như hùng tâm vạn trượng của tiểu ngốc thư, hắn hiện giờ cũng muốn cùng đám hỗn trướng kia liều mạng, giai nhân ở bên, hắn nhất định phải biến về, sau đó đem một đám đánh một hồi, sau đó vui vẻ ôm tiểu ngốc thư củ hắn vào ngực hảo hảo yêu thương.

Ngay lúc này, mảnh ướt át lửa nóng trên môi dời đi..

“Văn Tâm.. ”

Long Diễm khẽ gọi THi Văn Tâm.

“Đừng khuyên ta, ta nhất định làm được.”

Y không nghe, dù sao Long Diễm cìn không phải nói y đừng lo cho hắn, y sao có thể không quan tâm hắn? Hắn là người duy nhất y yêu, cũng là người duy nhất y muốn bảo hộ, y tuyệt không mặc kệ hắn, vì hắn chết cũng cam nguyện...

“Ngốc Thư...”

“Đừng khuyên ta.. ”

Thi Văn Tâm tiếp tục dùng sức hôn Bạch hổ Long Diễm.

” không phải... Là người... Người hôn là mũi ta, ta không thể hô hấp... ”

24. Chương 24

[Hơn nửa năm sau • Ma Vực • thu]

Loại cảnh tượng này thật khó gặp, Ngũ đại ma đế có đến bốn vị. Nhất tề tụ tập tại Không ma cung—uống trà.

Sở dĩ là uống trà không phải ăn cơm nguyên nhân là bởi vì hiện tại tâm tình bọn họ thật không thích hợp khai tiệc mời khách, tuy hôm nay toàn bộ Ma Vực giăng đèn kết hoa chúc mừng Không Ma để Già Lãng chính thức trở về Ma Vực, lực lượng thiên nhiên quay về cân bằng, đương nhiên là muốn mọi nơi vui mừng...

Nhưng là, tại không Ma Cung một màu phiêu đảng hồng sắc tơ lụa đậm chất vui mừng, vây quanh một bàn năm cạnh, bốn vị ma đế mây đen đầy mặt.

” Haizz——”

” Haizz—— haizz——”

” Haizz—— haizz—— haizz——”

” Haizz—— haizz—— haizz—— haizz——”

Một tiếng lại một tiếng thở dài thườn thượt vang lên trong cung điện hoa lệ.

Long Diễm không tại, nếu có, bọn họ chỉ sợ còn không dám buông tiếng thở dài như vậy nha, nhận trả thù, bọn họ sớm bị trả thù rất nhiều lần, cũng không ít bao nhiêu.

“Người lúc trước sao lại chọn Long Diễm lão hồ kia cơ chứ? Cái tên thẳng tính không dễ lừa, hắn nếu biết chúng ta hãm hại hắn, đương nhiên muốn gấp bội trả lại, người không thể lựa tên nào dễ nói chuyện sao? Nói cái gì muốn nhìn chân ái của bọn hắn, Phong ma cung của ta bị Long Diễm một phen hỏa thiêu, nói cái gì ta là Phong Đế, nên nhiều hứng gió chút, bây giờ là mùa thu, gió thu ôn hòa mới tốt...ô” Phong đế nổi điên nói trước, hắn sắp chịu không nổi rồi, cư nhiên thừa lúc hắn ra khỏi nhà gặp tiểu tình nhân Lưu Hương thì đốt điện của hắn, trời biết khi hắn mĩ mãn sung sướng về đến Phong cung, bỗng nhiên cảm thấy sao hôm nay vào cửa gió lớn vậy, trong điện sao lại sáng vậy, vừa ngẩng đầu nhìn, đơ luôn, nóc không có. Hại hắn chỉ có thể đến nhà của Lưu Hương sống nhờ cho tới khi sửa xong nhà, nói đến đã hai mắt đau khổ lệ nóng doanh tròng a.

“Người nghĩ là ta muốn? Còn không phải vì muốn đem Không lực trong thân thể tiểu ngọc thư kia kích phát đuổi ra khỏi cơ thể cần sức mạnh của một vị ma đế niêm bàn mới có thể sao? Thử hỏi trong các vị ai nguyện ý dùng mình ra vui đùa? Niêm bàn là trò đùa chấc...” Tức giận bưng chén trà lên uống, Già Lãng vứt câu này ra, đổi lấy chút thanh tịnh. Vốn dĩ là vậy, niêm bàn rất thống khổ, ai cũng đều không thích, huống hồ khi ấy ở nhân gian chỉ có Long Bằng cùng Long Diễm, hắn chỉ có thể chọn Long Diễm mà thôi, ai bảo thiên thời địa lợi nhân hòa thể chứ, người ta cùng vô bọc tiểu ngọc thư vừa vặn là một đôi, đúng lúc có thể kích phát lẫn nhau.

“Nhưng là...Cho dù là thế, cũng không phải chỉ có cách đó mới lấy được Không lực đi! Người xem nếu người không dùng cái cơ nhảm nhí đó dẫn họ tới nơi cực âm như Vương phủ, mà trực tiếp nói rõ không phải tốt hơn sao? Cái con hồ kia lấy hết mọi thứ trong Ma cung của ta rồi.. Ta bất quá chỉ là đi chung quanh kết giới thăm dò chút thôi, móng vuốt của hắn đã nhanh như vậy, nghe nói còn dẫn theo vô số xe ngựa, cả sân nhà của ta cũng hốt sạch đem qua cho tiểu ngọc thư của hắn xây cung mới luôn rồi. Hắn đường hoàng thấy

tợn a, nói hấn không biết làm gạch lót sàn, nói bên kia hấn phải hao tài tốn của, cho nên phải qua chỗ ta lấy chút ‘tiện nghi’ để dùng... Ta vừa về nhà hai chân liền đập đầy bùn (do gạch lót sàn đều bị bóc hết lên rồi =,=), người xem chuyện tốt người làm đi! Chúng ta đều là bị người cùng Long Băng liên lụy, sớm biết thế ban đầu ta thà chết chứ không cùng các người chế ma được kia.. “Địa Ma đế Huyền Hằng khóc không ra nước mắt cọ cọ giày lên mặt bàn, mặt trên một đống bùn, Địa ma cung còn chưa được lát lại gạch hết đâu.

“người đừng ở đây dài dòng, ta sao biết hấn ác liệt như vậy? Trước kia hấn còn có chút kiêng kị chúng ta, hiện giờ nhà hấn có tiểu ngốc thư kia, ai nói hấn cũng chẳng nghe vào tai.. Chỉ có nhân giới nơi cực âm mới có thể hoàn thành niết bàn, người cho là nói cho Long Diễm thì hấn sẽ thành thành thực thực đi qua? Đừng mơ, đoán chắc hấn sẽ nhanh chóng công theo tiểu ngốc thư của hấn vùng đuôi chạy mất dạng.”

Già Lãng khẩu khí hung ác phản lại, hấn cũng đâu dự đoán được Long Diễm sẽ ác liệt đến trình độ này, hấn cũng là người bị hại nha, so với hai người có liên quan kia còn thê thảm hơn, tốt xấu hấn coi như là thủ phạm chính, là đối tượng ưu tiên để trả thù đó.

“Chúng ta dài dòng? Người hỏi Long Băng chút xem, hấn xem như đệ nhất tông phạm.. Hấn.. hấn mới thực thảm thiết!”

Huyền Hằng chỉ tay qua phương hướng Long Băng vừa uống trà xong đang buông chén xuống bàn, chỉ thấy Long Băng tay run lên, cái chén từ trên tay rơi xuống, tại trên bàn lăn hai vòng, sau đó rơi trên mặt đất, vỡ thành hai nửa.

“Hấn vì trả thù ta...” Long Băng nắm chặt hai tay, khớp xương kêu rôm rốp, “Hấn đem ba nghìn sáu trăm năm mươi đầu Hợp thiên địa Ngũ Sắc Long yêu trong Thủy Ma cung của ta mỗi đêm đem một đầu ra rút gân, hiện tại Long yêu của ta tất cả đều run run rẩy rẩy.. Gặp người liền chạy.. tuy một con cũng không chết, nhưng vốn sinh Long hoạt hổ Long yêu hiện tại không thể giữ thẳng bằng, thường xuyên thấy trong ao một mảnh toàn bụng trắng bóng phiêu phiêu bơi lội.”

“Nghe nói gần đây trên chợ hay xuất hiện rất nhiều dây lưng gân rồng nha, ra là thế a.”

“Không chỉ như vậy.. Long Diễm còn nói cho Long Băng, Thương Cửu Ca từng tại lúc hấn thần trí không rõ cùng hấn... cùng hấn mây mưa mấy lần.”

Đám người lải nhải lập tức đổi lấy một cái vỗ bàn vang dội của Long Băng, chỉ thấy một đầu tóc thanh sắc nhanh chóng chuyển lam, mắt kim sắc nhanh chóng chuyển hồng.

“Ta sẽ không bỏ qua cho hấn.. còn cả Cửu Ca. Ta chỉ là cùng nữ nhân ở cùng một chút, hấn liền nổi điên, vậy mà Cửu Ca dám lợi dụng mỗi tháng ta hôn mê một lần làm chuyện đó, cả hai người ta đều không tha.” (câu này chém)

Long Băng mãnh liệt quay đầu, chợt nghe đằng một tiếng, một con thanh Long từ trong Không Ma điện bay xuyên qua mây hồng hồ lao đi.

“Oa.. hần thực sự phát hỏa.. ”

Nhân sĩ bát quái phía dưới lên tiếng cảm khái.

“VẬY.. ” Bởi Long Bằng rời đi, đầu mâu bát quái liền chỉ thẳng mặt Già Lãng, ” Già Lãng, người bị hần trả thù như thế nào?”

“Ta?”

Già Lãng nhướng mày.. Ngẫm nghĩ chút, sau đó cười vô cùng xán lạn như hoa đào.

“Không có nha, có khi hần chưa nghĩ ra làm sao trả thù ta đi.. Ha ha.. ”

Cười gượng liên tục, Già Lãng đành vươn tay cầm chén trà uống tiếp, uống uống, uống đến bụng mình muốn phình lên mới thôi.

“Các người cũng uống đi!”

“Được rồi...Lá trà ngon thật nha, nghe nói là Già Lãng người từ vị huynh trưởng nơi nhân giới kia mang tới a.. Ha hả, sao người về sớm thế, không phải nói phải chơi thêm hai năm nữa mới về sao?”

Lời của Già Lãng được nhiều lời ngênh theo, giỡn à, Long Diễm phát hỏa tuy đáng sợ, nhưng Già Lãng mà phát hỏa cũng không nhẹ đi bao nhiêu đâu, bọn họ cũng không muốn lại bị đốt trần nhà với lầy sần gạch đâu.

Mà Già Lãng cũng tuyệt không nói cho bọn họ Long Diễm đã làm gì đâu, hần sợ dĩ về sớm thế cũng vì nó, mà ác mộng này, là bắt đầu từ khi Thi Văn Tâm mang theo Long Diễm hình hổ đến điện khen thưởng thi đình.

Ngày đó, hần nghe theo lời yêu cầu của huynh trưởng tham dự buổi khen thi đình năm nay, hần mặc dù cảm thấy cổ quái, nhưng vẫn là đi. Đang lúc hần nghĩ rằng mình cũng đâu phải chủ khảo sao không đi không được cơ chứ, hần lại thấy người trên điện Kim Loan là Thi Văn Tâm. Trí nhớ của hần rất tốt, mặt của Thi Văn Tâm hần nhớ rõ ràng, nhưng bên người y cái thứ mặc xiêm y hồng lệt dẹt bốn chân đi đường là gì thế, trắng, còn có vân đen của lão hổ?

Tên Thư ngọc tử này cư nhiên dám mang Long Diễm lên điện?

Mà.. mà hoàng huynh của hần cư nhiên nói cho hần biết thư ngọc tử này chính là vị Văn Khúc Tinh quân hạ phàm được tôn sùng vạn phần trong nhân gian đạo gần đây, vị thư sinh xem qua một lần là nhớ còn hiểu tiếng hổ, danh hào thật khiến người ác hàn, quả nhiên là phong cách của thư ngọc tử này với Long Diễm.

“Đến đến, hoàng đệ, đây là công văn viện học sĩ đã khảo thí y, y có thể đem tất cả điển tịch kinh văn đọc lâu lâu, một chữ không sót, thật là một nhân tài, càng có thể bình luận chuyện cổ kim chính trị đương thời, nói là kỳ nhân cũng không sai. Mà lão hồ đi bên cạnh y đây, nghe đồn là thần hồ từ khi y còn sống tại thư viện đã ở bên thủ hộ y! Tuyệt không đả thương người. Y vì muốn lên kinh ứng thí, còn cùng lão hồ này biểu diễn mãi nghệ trên phố, lão hồ này quả thật không đả thương người, là thiên sinh thần thú, bọn họ chưa từng tới kinh thành lại biết tên của người, còn nói vạ lần mong muốn gặp người. Thượng thư Lý Cửu Trường vừa biết, tra xét những chuyện xảy ra trên đường lên kinh của y, liền nhanh chóng tiếp đón, bỏ qua thi hương trực tiếp lên điện, hoàng đệ.. người nhìn đến ngây người sao?”

Hoàng huynh nói đúng, hần đã là nhìn ngây người...

Hần cuối cùng cũng hiểu được cái gì là con thỏ bị dồn đến đường cùng cũng cắn người, chó đến đường cùng nhảy tường, hần hoàn toàn tin tưởng thái giám cũng có thể thú lão bà sinh đứa nhỏ! Hần vạn nghĩ cũng không tưởng tượng được thư ngọc tử lại thông tuệ đến vậy, nghĩ đến cùng Long Diễm giả thành xiếc mãnh thú để tránh né khả năng bị đuổi giết, càng không tưởng được y có thể trong vài ngày hạ được lời đồn thổi kinh dị lừa gạt đại chúng, còn bị phủng tới thành thần tiên để nhanh chóng đến kinh thành!

Coi như hần tự bày nghiệp chướng cho bản thân mình vậy, bởi, hần thua, mang Long Diễm cùng thư ngọc tử về phủ đệ, sao đó dùng ma trù đâm vào ngực Long Diễm, không phải hần cố ý, muốn bức bách ma để niết bàn phải khiến tính mạng hần rơi vào trạng thái nguy hiểm, kết quả Long Diễm niết bàn, pháp lực cỡ đó mới đủ khiến cho Không lực trong người tiểu ngọc thư văng ra trở lại cơ thể chánh chủ – hần. Long Diễm khôi phục hình người, hần (Long Diễm) vừa tỉnh lại liền thấy THi Văn Tâm ngất trong ngực hần (Long Diễm) thì giậm chân nói không trả thù hần (Già Lãng) không thể.

Hần nghe thế cũng chẳng để trong lòng, cho rằng Long Diễm cũng chỉ hù thế thôi, hần tính tiếp tục chơi thêm hai năm mới về Ma Vực, dù sao Không lực đã về với hần, chẳng còn mấy người có thể tổn hại hần nữa.

Nhưng! Sau khi thư ngọc tử tỉnh lại, hoàng huynh đi đâu cũng mang y theo, đem y để trong cung như thư khó di động. Chỗ tốt nha, điển tịch trong sách trúc không tiện cầm tới cầm lui, chỉ cần triệu thư ngọc tử đến trước mặt để y ngâm nga là được, nhưng hần đâu có ngờ thân thể thư ngọc tử là cái lọ chứa lực lượng tốt vậy, lúc Long Diễm niết bàn đã chia một nửa hỏa lực của hần cho thân thể trống trơn của y (vì Không lực đã bị đẩy ra), thư ngọc tử không chỉ giống bọn họ bất lão bất tử, còn cho y cả bốn sự thao túng lửa.

Cũng chính lúc này bắt đầu, trong hoàng cung người đi lấy nước không ngừng, lấy nước vì có hỏa hoạn. Vô lý, hôm nay một tòa cung điện cháy, ngày mai lại nổi tiếp một cung khác, hần còn kỳ quái Long Diễm đâu có hay tới, nhiều nhất một thành tới một lần, nhưng lửa này là cách hai ngày một cháy nhỏ ba ngày một cháy lớn, cháy nhiều tới mức người trong cung sút đầu mẻ trán.

Sau để hần phát hiện Long Diễm lén lút dạy cho thư ngọc tử chú thuật.

“Người đọc ‘Nhiên • hỏa kết la • đốt tâm’. Nơi đó liền cháy!”

Nguyên lai là tên Long Diễm chết tiệt luôn chỉ thị thư ngọc tử phóng hỏa trong cung, trách không được hết cháy chỗ này lại cháy chỗ khác... Tức chết hần mà. Long Diễm bị hần phát hiện cũng chỉ hèn mũi cười

lạnh, ôm thư ngực tử vào lòng nói: “A? Ta không phải đã sớm nói muốn trả thù ngươi sao? Ngươi nếu không muốn chỗ này bị đốt trụi thì nhanh nhanh về Ma Vực đi, nếu không ta không biết chỗ này trụi được bao lâu đâu nha. Văn Tâm, chúng ta đốt một chỗ, bọn họ tu chính mất cả hai ba tháng, chúng ta cũng chỉ dùng có nửa ngày là đốt sạch rồi!”

Chính là vậy, hắc đàn ông tha lạc thú được du dương ở nhân giới, tâm tâm khổ khổ hai bên qua lại.

“Đế, không tốt, Ma cung tây nam bị cháy a! Dập không được, là hỏa ma để phóng nha!”

Đang lúc hắc suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài kêu to, gấp đến độ hắc lao ra cửa – – – Hay thật, hắc vừa đi, lửa liền cháy tới đây.

“Long Diễm, ngươi chờ!”

Nhìn trời hét lên một tiếng, Già Lãng lao về cung điện của mình.

Hắc còn muốn nửa khác của hắc tới Ma Vực tìm hắc, xem ra hắc không thể tơ tưởng được rồi, từ nay chỉ sợ phòng cháy là việc hệ trọng trong sinh hoạt của hắc mất thôi.

Ngay tại lúc hai ma đế kia đang hữu hảo ngồi bát quá, một cái mất trần một cái mất gạch sàn, Long Băng chạy sang đại sảnh một trận với Thương Cửu Ca, còn Già Lãng tối đầu tối mũi vì cung điện bị hỏa thiêu, thì Thi Văn Tâm hai tay nắm lấy bạch ngọc lan can chạm trổ hình hổ, ngửa đầu nhìn về phía thiên không một mảnh lửa đỏ cách đó không xa.

Gần về đêm, trời thâm dần bị sắc lửa làm sáng rực lên, thật giống y cùng Long Diễm, rất bất đồng, lại thập phần hòa hợp.

“Đẹp không?”

Đột nhiên bị người phía sau ôm lấy, gắt gao, y biết là Long Diễm.

“Ân... Rất đẹp” Mỉm cười, y nhắm mắt, mặc cho nam nhân cùng tai của mình ma sát.

“Bất quá có quá đáng không? Lúc trước đã đốt rất nhiều cung của hoàng huynh hắc!”

“Quá đáng chỗ nào?”

Long Diễm xoay người Thi Văn Tâm lại, vươn tay nâng cằm y lên.

“Tiểu ngốc thư, hửn hửn ngươi gần chết, mà ngươi ngất hửn chết ta.. trả thù như thế đã nhẹ rồi, ta không muốn bị đùa giỡn trong lòng bàn tay kẻ khác.”

Kéo tay tiểu ngốc thư, nhẹ cắn, trong mắt Long Diễm tràn đầy nhu tình.

Tiểu ngốc thư của hửn, một đôi tay mảnh khảnh sạch sẽ như vậy, không tưởng được có thể phát ra lực lượng cường đại thế. Hửn thật không hiểu làm sao tiểu ngốc thư có thể từ biên quan mang theo hửn tới tận kinh thành, tiểu ngốc thư còn cầm xiêm y mình cho y làm thành trang phục cho hổ mặc.

Y chỉ là một thư sinh, không sợ mất mặt mang theo hửn đi hang cùng ngõ hẻm, vất vả mệt nhọc, đặt đầu mình vào miệng hửn làm xiếc, dùng tứ thư ngũ kinh ngâm nga mua vui cho người khác, hết thấy chỉ vì Long Diễm hửn.

Khi đó hửn chỉ biết, mình đã yêu thăm Thi Văn Tâm, mà Thi Văn Tâm cũng đồng dạng thương hửn khắc cốt minh tâm.

“Ngươi a! Tốt xấu cũng nhờ hửn biến ta từ người thường thành bất lão bất tử sao? Ta có thể vĩnh viễn cùng ngươi, cũng là một chuyện tốt nha!”

Đỏ mặt, Thi Văn Tâm ấp úng cúi đầu nói.

Y thật không tự nhiên khi phải thẳng thắn trước mặt Long Diễm nha.. Tuy rằng khi hửn trong hình hổ, từ sáng tới tối y đều phải vuốt vuốt lông cùng tai hửn, hôn hôn một cái, nhưng đó là vì cho Long Diễm tin tưởng. Hiện tại y đối mặt với nam nhân cường ngạnh vẫn mang theo chút tùy tính của tiểu hài tử này, vẫn như trước mặt đồ bưng.

“Văn Tâm.. Tiểu ngốc thư của ta.. “

Long Diễm mới không cho y trốn, Tiểu ngốc thư này lúc hửn biến lão hổ thì lớn mật vậy mà, chẳng lẽ hửn phải ghen với cả hình hổ của chính mình sao?

Nắm bả vai Thi Văn Tâm, cắn lên khuôn mặt vì trường kỳ ưu đãi nên đã có chút thịt kia, hương vị ngọt thật, khiến hửn say mê.

“A.. Ngươi lại cắn ta. “

“Còn không phải vì ngươi không nhìn ta nói chuyện sao?”

Nhà ra, Long Diễm lần thứ hai để Thi Văn Tâm nhìn thẳng mình

“Người biết không? Văn Tâm, ngày người dẫn ta vào cung gặp hoàng thượng, tại trước mặt đế vương nhân loại chậm rãi đọc kinh văn diễn cảm, bộ dáng tung hoành phán đoán suy luận cổ kim, ta đều chặt chẽ ghi tạc trong lòng.”

Long Diễm đem Thi Văn Tâm đặt trong ngực, để tiếng tim đập của mình rơi vào tai người kia.

“Khi đó, ta chỉ cảm thấy giữa thiên hạ này, cường đại nhất chính là người. Long Diễm ta nguyện đem tánh mạng gia cho người, không phải một nửa, toàn bộ đều cho người, tiểu thư sinh vô địch của ta.”

Không thể cưỡng lại hấp dẫn của dung nhan ngọt ngào của Thi Văn Tâm, nhìn tiểu ngọc thư vì một câu nói của hắn mà ngây ngô cười trong mắt còn nổi lên lệ quang, Long Diễm ngậm lấy đôi môi mềm mại của Thi Văn Tâm tận tình duyên liếm, hắn muốn nhanh chóng ôm người này vào phòng, nơi đó lát loại gạch lưu ly trong suốt lấy từ chỗ của Huyền Hằng, còn có một chiếc giường hồng ấm áp...

Xuân tiêu nhất dạ... Giới trị thiên kim a...(một đêm xuân tiêu, giá ngàn vàng)

“Long Diễm, ta muốn chặt hết cây trong vườn nhà người, tức chết ta——”

Giữa không trung hắc ám cháy rực ngọn lửa càng cháy càng lớn, bay ra một con kim phượng hoàng sáng lạng hoa mỹ, chúng nhân Ma vực đều nín thở mà nhìn cảnh tượng này — Không ma đế của bọn họ trở lại! Thời kì thịnh vượng của Ma vực sắp tới rồi! Tất cả mọi người hưng phấn, nhảy nhót. Bọn họ không chú ý, đuôi của con phượng hoàng này còn đang có một ngọn lửa cháy hừng hực không tắt.

“Cư nhiên dám đốt ta —— a a a ——”

Phượng hoàng trong đêm tối bay múa vô cùng nổi bật, mà từ phương hướng của Không ma đế còn truyền tới vô số tiếng gào thét.

“Đế a, trên đuôi của người có lửa a...:

“Mau dập...”

“ ... “

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-sinh-vo-dich-chi-van-tam-dieu-long>